

ПАТРИША КОРНУЕЛ ХИЩНИКЪТ

Част 6 от „Кей Скарпета“

Превод от английски: Елена Чизмарова, 1996

chitanka.info

„И той каза: «Какво си направил?». Гласът на кръвта на брат ми изплака изпод земята към мен.“

Сътворение 4:10

Беше нощта преди Коледа

Той вървеше със сигурни крачки през дълбокия сняг в Сентръл Парк. Беше късно, но не знаеше колко точно. Камъните до рекичката изглеждаха черни под звездите. Виждаше и чуваше дъха си, защото той не приличаше на никой друг. Темпъл Голт винаги е бил вълшебен, бог, облечен в човешко тяло. Например, докато вървеше, никога не се подхлъзваше, макар да бе убеден, че с другите не е така. А и не познаваше страха. Очите му шареха изпод козирката на бейзболното кепе.

На мястото — а той знаеше абсолютно точно къде се намира то — той клекна, като дръпна полите на дългото си палто встрани. Остави старата войнишка раница в снега и задържа голите си, окървавени ръце пред себе си. Бяха студени, но не непоносимо. Голт не обичаше ръкавици, освен ако не бяха направени от гума, а и те също не топлеха. Изми ръцете и лицето си с мекия сняг, после направи от него кървава снежна топка. Остави я до раницата, за да не я забрави.

Усмихна се коварно. Струваше му се, че прилича на щастливо куче, ровещо по плажа, докато разчиства снега около себе си, изтрива отпечатъците от обувките си и търси аварийната врата. Да, намираще се точно там, където си мислеше. Почисти снега около нея и видя сгънатото алуминиево фолио, което бе поставил между вратата и рамката. Хвана халката, която служеше за дръжка, и отвори капака в земята. Под него бяха мрачните недра на метрото. Чу се писък на влак. Пусна раницата и снежната топка вътре. Ботушите му тракаха по металната стълба, докато слизаше надолу.

1.

Бъдни вечер бе студена и неприятна. Всичко бе покрито с мръсен лед, а полицейските радиостанции пращяха, съобщавайки за престъпления. Рядко ми се случваше да ме возят из бедните квартали на Ричмънд след стъмване. По-често шофирах аз. Обикновено бях самотният пилот на синия микробус на моргата, с който ходех по местата, станали свидетели на насилствена и непонятна смърт. Тази вечер обаче седях на предната седалка на шевролет „Краун Викториа“, от тонколоните се носеше коледна музика, а полицаите си говореха с кодови думи.

— Шериф Коледа тъкмо зави надясно — посочих напред. — Струва ми се, че се е загубил.

— Да бе. На мен пък ми се струва, че е дрогиран — поправи ме капитан Пийт Марино, началникът на полицейския участък в престъпния район, през който се движехме. — Следващия път, когато спрем, хвърли един поглед на очите му.

Не се изненадах особено. Личната кола на шериф Ламънт Браун бе кадилак, а той носеше тежки златни бижута и обществото го обичаше заради ролята, която играеше в момента. Тези от нас, които знаеха истината, не смееха да промълвят и дума. Все пак е светотатство да кажеш, че Дядо Коледа не съществува, макар в този случай да бе точно така. Шериф Браун смъркаше кокаин и вероятно крадеше половината от даренията, които лично разносяше на бедните всяка година. Беше мръсно копеле. Наскоро бе направил всичко възможно да се увери, че ще ме привикат за съдебен заседател, тъй като непоносимостта ни един към друг бе взаимна.

Чистачките на предното стъкло се движеха с пълна сила. Снежинки, приличащи на танцуващи девойки, издокарани в бяло, се въртяха и падаха върху колата на Марино. Силните фарове на колата ги осветяваха за момент, после те почерняваха като леда, покрил улиците. Беше много студено. Повечето хора в града си бяха у дома, със семействата си. Зад прозорците се виждаха украсени коледни дръвчета

и запалени огньове. Карън Карпентър мечтаеше за бяла Коледа, докато Марино не смени грубо станцията.

— Не уважавам жена, която свири на барабани — съобщи той и натисна запалката.

— Карън Карпентър е мъртва — казах аз, като че ли това ѝ даваше имунитет срещу по-нататъшни обвинения. — А и в момента не беше на барабаните.

— Е, да — съгласи се той и извади цигарите си. — Така е. Тя имаше някакъв проблем с яденето. Забравих как се наричаше.

Мормонският религиозен хор запя „Алилуя“. На сутринта трябваше да отлетя за Маями, за да видя майка си, сестра си и Луси, моята племенница. Майка ми се намираше в болницата вече седмици. Навремето бе пушила не по-малко от Марино. Открехнах леко прозореца.

Марино продължаваше да говори:

— А после сърцето ѝ спря. Всъщност точно това я умори накрая.

— Всъщност повечето хора от това умират — казах.

— Не и тук. В този шибан квартал се умира от отравяне с олово.

Намирахме се между две ричмъндски полицейски коли с присвяткващи сини и червени лампи, в моторизираната кавалкада, превозваща ченгета, репортери и телевизионни екипи. На всяка спирка хората от медиите демонстрираха празничното си настроение, като хвърчаха наоколо с бележници, микрофони и камери и се надпреварваха да си осигурят сантиментални кадри, представящи шериф Коледа, който кима любезно, докато раздава подаръци и храна на забравените от бога деца от общинските квартали и техните изненадани майки. Ние с Марино отговаряхме за одеялата, тъй като тази година те бяха дарени от мен.

Зад ъгъла на улица „Магнолия“ в Уиткомб Корт вратите на колите се отвориха. Отпред се мерна яркочервено петно, когато Дядо Коледа премина пред фаровете. Шефът на полицията в Ричмънд и други важни полицаи го следваха отблизо. Телевизионните камери заработиха, увиснали във въздуха като летящи чинии. Проблеснаха светкавици на фотоапарати.

Марино изсумтя изпод купчината одеяла:

— Тия неща миришат на евтино. Откъде ги взе? От магазин за домашни животни ли?

— Одежлата са топли, перат се лесно и в случай на пожар не изпускат отровни газове като например цианид — отговорих.

— Господи. И това ако е коледно настроение.

Погледнах през прозореца и се зачудих къде точно се намираме.

— Не бих ги сложил и в колибата на кучето си — продължи Марино.

— Нямах куче, нито пък кучешка колиба, а и не съм ти предлагала одеяла. Защо влизаме в този апартамент? Няма го в списъка.

— Това е дяволски добър въпрос.

Репортерите и хората от полицейските и социалните служби стояха пред вратата на апартамент, който изглеждаше като всички други в жилищния блок, напомнящ за бетонна барака. Ние с Марино се натъпкахме вътре, когато светлините на камерите огряха тъмнината, а шериф Коледа жизнерадостно завика:

— Хо, хо, хо!

Проправихме си път навътре. Дядо Коледа седеше с малко черно момченце на коляното си и му подаваше опаковани играчки. Чух, че името на момченцето е Треви. То носеше синьо кепе с листо от марихуана над козирката. Големите му очи гледаха ококорено от изненада, че седи върху коляното на този облечен в червено кадифе човек, близо до сребрилата елха, отрупана с лампички. Прекалено горещата стая беше задушна и миришеше на гранясало олио.

— Искам да мина, госпожо — побутна ме един телевизионен оператор.

— Можете просто да оставите всичко тук.

— В кого са останалите играчки?

— Вижте, госпожо, ще трябва да отстъпите малко.

Операторът почти ме събори. Усетих как кръвното ми се качва.

— Имаме нужда от друга кутия...

— Не, нямаме. Ето тук.

— ... храна? Аха, стоплих.

— Ако сте от „Социални грижи“ — обърна се операторът към мен, — защо не застанете тук?

— Малко мозък да имаше, щеше да знаеш, че тя не е от „Социални грижи“ — намеси се Марино и го изгледа заплашително.

Възрастната жена в торбеста рокля на канапето заплака. Майор, издокаран в бяла риза и пълна униформа седна до нея, за да я утеши. Марино се приближи по-плътно до мен и ми прошепна:

— Дъщеря ѝ беше пречукана миналия месец. Фамилията ѝ бе Кинг. Помниш ли случая? — каза той в ухото ми.

Поклатих глава. Не помнех. Имах прекалено много случаи.

— Изродът, който според нас я пречука, е един гаден задник, търговец на наркотици на име Джоунс — продължи той, като се мъчеше да събуди спомените ми.

Отново поклатих глава. Имаше прекалено много гадни задници, търговци на наркотици, а и Джоунс бе доста често срещано име.

Операторът снимаше. Извърнах лице, когато шериф Коледа ме изгледа с презрителен, изпълнен с омраза поглед. Операторът отново се блъсна в мен.

— Не бих опитала пак — предупредих го с недвусмислен тон.

Хората от пресата бяха насочили вниманието си към бабата, защото това бе историята на нощта. Някой беше убит, майката на жертвата плачеше, а Треви бе сираче. Шериф Коледа, останал във от обсега на камерите, смъкна момченцето на пода.

— Капитан Марино, ще взема едно от тези одеяла — каза жената от „Социални грижи“.

— Не знам защо въобще сме тук — отбеляза Марино и ѝ подаде купчината. — Искате ми се някой да ми обясни.

— Тук има само едно дете — продължи жената, — така че няма да имаме нужда от всичките.

Държеше се така, като че ли Марино не бе изпълнил нарежданията ѝ. Взе едно сгънато одеяло и му подаде обратно останалите.

— Би трябвало да има четири деца. Казвам ви, тази къща я няма в списъка — изсумтя Марино.

Един от репортерите се приближи към мен.

— Извинете, доктор Скарпета? Какво ви води тук тази вечер? Чакате някой да умре ли?

Той работеше в градския вестник, който никога не се бе отнасял любезно с мен. Престорих се, че не го чувам. Шериф Коледа изчезна в кухнята и аз си помислих колко странно е това, след като не живее тук,

а и не поиска разрешение от никого. Но бабата на канапето беше в такова състояние, че въобще не ѝ пукаше къде може да е отишъл.

Коленичих до Треви, който седеше сам на пода, захласнат по новите си, чудесни играчки.

— Страхотна пожарна имаш — казах.

— Да, и свети — отвърна той и ми показва червена лампа върху покрива на пожарната, която святкаше при включване.

Марино също застана до него.

— Дадоха ли ти допълнителни батерии за това нещо? — запита той.

Преструваше се, че се заяжда, но не можеше да прикрие усмивката в гласа си.

— Трябва да знаеш размера им. Виждаш ли това малко отделение? Батериите влизат тук, ясно ли е? Ще използваш размер „С“...

Първият изстрел от кухнята прозвуча като трясък от ауспуха на кола. Очите на Марино се изцъклиха и той бързо извади пистолета от кобура си. Треви се сви на пода като гъсеница. Заслоних момченцето с тялото си. Изстрелите експлодираха в бърза последователност, докато пълнителят на полуавтоматичното оръжие се изпразваше някъде близо до задната врата.

— Залегни! Залегни!

— О, господи!

— О, божичко!

Камери и микрофони падаха и се чупеха, докато репортерите пицяха, бореха се да се доберат до вратата и се събаряха един друг.

— Всички на пода!

Марино се отправи към кухнята, приведен в бойна поза, с изваден деветмилиметров пистолет. Изстрелите спряха и в стаята се възцари пълна тишина.

Вдигнах Треви внимателно. Сърцето ми биеше лудо. Започнах да треперя. Бабата бе останала на канапето, наведена надолу и покрила с ръце главата си, като че ли се намира в самолет, който всеки момент ще се разбие. Седнах до нея и притеглих момченцето до себе си. То стоеше неподвижно, а баба му хлипаше ужасено.

— О, боже! Моля те, господи, не! — стенеше тя и се люлееше на място.

— Всичко е наред — казах твърдо.

— Стига толкова! Не мога да понеса повече. Мили боже!

Хванах я за ръката.

— Всичко е наред. Послушайте ме. Вече е тихо. Всичко свърши.

Тя се люлееше и хлипаше, а Треви я прегръщаше през врата.

Марино се появи отново на кухненската врата. Лицето му беше напрегнато, а очите му се стрелкаха наоколо.

— Док — каза той и ми махна да отида при него.

Последвах го навън в малък заден двор с провиснали въжета за простирание, където снежинките падаха върху тъмната купчина, просната на заскрежената трева. Жертвата бе млад чернокож мъж. Лежеше по гръб, а полуотворените му очи гледаха невиждащо към небето. Синьото му пухено яке бе разкъсано на няколко места. Единият куршум бе влязъл през дясната му буза. Когато притиснах гърдите му и вдъхнах въздух в устата му, кръв покри ръцете ми и веднага изстина по лицето ми. Не можех да го спася. В тихата нощ завиха сирени като глутница диви духове, протестиращи срещу още една смърт.

Седнах и задишах тежко. Марино ми помогна да се изправя. С ъгълчето на окото си забелязах движещи се сенки. Обърнах се и видях трима полицаи, които отвеждаха шериф Коледа, вече окичен с белезници. Шапката му беше паднала. Открих я в двора, недалеч от мен, на мястото, където гилзите проблясваха на светлината от фенерчето на Марино.

— Какво става, за бога? — запитах шокирано.

— Изглежда, добрият Дядо Коледа е вбесил свети Наркотик и са се посдърпали малко в двора — раздразнено и задъхано отговори Марино. — Именно затова парадът се отби точно в тази къща. Тя е била единствено в списъка на шерифа.

Занемях. Усетих вкус на кръв и си помислих за СПИН.

Появи се шефът на полицията и се захвана да задава въпроси.

Марино започна да обяснява:

— Изглежда, шерифът е възнамерявал да донесе нещо повече от коледно настроение в квартала.

— Наркотици?

— Така смятаме.

— Чудех се защо ли спираме тук — отбеляза шефът. — Този адрес го няма в списъка.

— Ето я причината — отвърна Марино и мрачно се вторачи в трупа.

— Знаем ли самоличността му?

— Антъни Джоунс, от прославените братя Джоунс. Седемнайсетгодишен, бил е в затвора повече пъти, отколкото докторката е била на опера. По-големият му брат бе пречукан миналата година от „Тек 9“. Това стана във „Феърфийлд Корт“ на улица „Фоп“. Смятаме, че миналия месец Антъни е очистил майката на Треви, но знаете как стоят нещата тук. Никой нищо не е видял. Няма за какво да се захванеш. Може би сега ще успеем да го изясним.

— Треви? Имаш предвид малкото момченце вътре? — запита шефът, без изражението на лицето му да се промени.

— Точно така. Вероятно Антъни е бащата на хлапето. Или по-скоро е бил.

— А оръжието?

— В кой от случаите?

— В този.

— „Смит и Уесън“, трийсет и осми калибър, изстреляни са и петте куршума. Джоунс не е успял да се отърве от оръжието, преди да умре. Намерихме пълнител в тревата.

— Стрелял е пет пъти и не е уцелил — каза шефът, който изглеждаше блестящо в официалната си униформа, с посипана със сняг фуражка.

— Трудно е да се каже. Шериф Браун имаше бронирана жилетка.

— Жилетка против куршуми под костюма на Дядо Коледа.

Шефът продължи да повтаря фактите, сякаш си води бележки.

— Да.

Марино се наведе към наклонения прът, на който бе завързано въжето за простиране, и насочи лъча на фенерчето към ръждясалия метал. С облечения си в ръкавица палец потърка малка дупчица, направена от куршум.

— Виж ти — каза той, — изглежда, тази вечер са застреляни двама — черен и поляк^[1].

Шефът замълча за момент, после каза:

— Жена ми е полякиня, капитане.

Марино погледна озадачено, а аз неволно потръпнах.

— Името ви не е полско — глупаво каза Марино.

— Тя взе моето име, а аз не съм поляк — каза шефът, който беше черен. — Предлагам ви да се въздържате от етнически и расистки шегички, капитане — предупреди го той.

Мускулите на челюстта му потръпваха.

Линейката пристигна. Започнах да треперя.

— Вижте, не исках да кажа... — започна Марино.

Шефът го прекъсна:

— Смятам, че сте идеалният кандидат за курсовете по различията между културите.

— Вече бях на такива.

— Вече бях на такива, *господине*, и май пак ще отидете, капитане.

— Ходих три пъти. Не е нужно да ме изпращате отново — отвърна Марино, който по-скоро би отишъл на проктолог, отколкото на нов курс по културни различия.

Чу се затръшване на врати и тракането на металната носилка.

— Марино, нямам повече работа тук — казах аз, тъй като исках да го накарам да млъкне, преди да се е набутал в още по-големи неприятности. — А и трябва да отида до офиса.

— Какво? Тази вечер ли ще го аутопсираш? — изморено запита Марино.

— Смятам, че това е добра идея предвид обстоятелствата — отговорих сериозно. — А и утре сутрин напускам града.

— Коледа със семейството? — запита началникът на полицията Тъкър, който бе прекалено млад, за да има толкова висок чин.

— Да.

— Чудесно — каза той, без да се усмихне. — Елате с мен, доктор Скарпета, ще ви закарам до моргата.

Марино запали цигара и ме погледна.

— Ще се отбия веднага след като поразчистя тук — каза той.

[1] Pole — на бълг. прът и поляк. — Б.пр. ↑

2.

Пол Тъкър бе назначен за шеф на полицията в Ричмънд преди няколко месеца, но се бяхме виждали набързо на едно светско събиране. Тази вечер бе първият път, когато се срещаме на местопрестъпление, а това, което знаех за него, можеше да се побере на визитна картичка.

Бил баскетболна звезда в университета на Мериленд и спечелил стипендия „Роудс“. Беше в страхотна физическа форма, изключително умен и бе завършил Националната академия на ФБР. Струваше ми се, че го харесвам, но не бях сигурна.

— Марино не искаше да обиди никого — казах, когато минахме на жълто на улица „Ийст Броуд“.

Усетих тъмните очи на Тъкър върху лицето си и почувствах любопитството им.

— Светът е пълен с хора, които не искат да обидят никого, но въпреки това го правят — каза той.

Имаше плътен глас, който напомняше за бронз и полирано дърво.

— Не мога да оспоря това, полковник Тъкър.

— Можете да ме наричате Пол.

Не му казах, че той самият може да ме нарича Кей, тъй като след многото години в свят като този си бях взела поука.

— Няма смисъл да го пращате на друг курс по културни различия — продължих.

— Марино трябва да се научи на дисциплина и уважение — отвърна той, отново загледан напред.

— Той проявява и двете по свой собствен начин.

— Трябва да ги проявява по подходящия начин.

— Няма да го промените, полковник — възразих. — Той е труден, досаден, с лоши маниери, но е най-добрият детектив по убийствата, с когото някога съм работила.

Тъкър мълча, докато стигнахме до медицинския колеж на Вирджиния и завихме надясно по Четиринадесета улица.

— Кажете ми, доктор Скарпета — заговори той. — Смятате ли, че вашият приятел Марино е добър началник на участък?

Въпросът ме стресна. Изненадах се, когато повишиха Марино в чин лейтенант, и направо бях зашеметена, когато стана капитан. Той винаги бе мразил висшите полицейски служители, а бе станал това, което мразеше. Но все още продължаваше да ги мрази, сякаш не е един от тях.

— Смятам, че Марино е отличен полицаи. Той е непоклатимо честен и има добро сърце — отговорих.

— Възнамерявате ли да отговорите на въпроса ми или не? — запита Тъкър с тон, в който се долавяше забавление.

— Той не е политик.

— Очевидно.

Часовникът на кулата на улица „Мейн“ ни уведоми за часа от величественото си място високо над куполите на старата гара с покрив от теракота и мрежа от железопътни линии. Зад сградата на лабораторията паркирахме на мястото, обозначено с табелка „Главен съдебен лекар“ — незабележително парче асфалт, където колата ми прекарваше по-голямата част от живота си.

— Той отделя прекалено много време на ФБР — каза Тъкър.

— Марино върши безценна работа — поясних.

— Да, да, знам, а и вие също. Но в случая това ни изправя пред сериозни затруднения. Той би трябвало да командва първи участък, а не да разследва престъпления в други градове. Аз се опитвам да ръководя градската полиция все пак.

— Когато някъде има насилие, това е проблем на всички нас — казах. — Няма значение къде се намира отделът или участъкът.

Тъкър се загледа замислено напред към затворената стоманена врата. После каза:

— Със сигурност не бих могъл да върша работа като вашата толкова късно нощем, когато наоколо няма никой, освен хората в хладилника.

— Не те ме плашат — отвърнах спокойно.

— Колкото и да е нелогично, аз самият доста бих се страхувал от тях.

Фаровете осветиха опушената мазилка и стоманата, боядисани в еднакво безвкусно бежово. Червен надпис на страничната врата

съобщаваше на посетителите, че това, което е вътре, представлява биологическа опасност и по-нататък даваше указания за работата с мъртъвците.

— Трябва да ви попитам нещо — каза полковник Тъкър.

Вълненият плат на униформата му изскърца по тапицерията, когато той се размърда и се наклони към мен. Усетих аромат на одеколон „Ерме“. Шефът беше хубав мъж, с високи скули и снежнобели зъби, с гъвкаво и силно тяло, чиято тъмна кожа напомняше за леопард или тигър.

— Защо го правите? — запита той.

— Защо правя кое, полковник?

Тъкър се облегна назад.

— Ами вижте — подхвана той, загледан в светлините, танцуващи по сценера, — вие сте адвокат и лекар. Шеф сте и аз съм шеф. Затова питам. Не искам да прозвуча неуважително.

Усетих, че говори искрено.

— Не знам защо — признах.

Той замълча за момент, после заговори отново:

— Баща ми беше общ работник, а майка ми чистеше къщите на богатшите в Балтимор. Сега, когато отида в Балтимор, отсядам в най-добрите хотели и се храня в ресторантите на пристанището. Поздравяват ме. Обръщат се към мен с „Уважаеми“ в някои от писмата, които получавам. Имам къща в „Уиндзор Фармс“. Командвам повече от шестстотин въоръжени човека в този ваш жесток град. Знам защо правя това, доктор Скарпета. Правя го, защото нямах никаква власт като дете. Живеех сред хора, които нямаха власт. Научих, че злото, за което ни говореха в църквата, се корени в злоупотребата с точно това нещо, което аз не притежавах.

Ритъмът и танцът на снега не се променяха. Наблюдавах го как бавно покрива капака на колата.

— Полковник Тъкър — казах, — Бъдни вечер е, а шериф Коледа току-що застреля един човек в „Уиткомб Корт“. Медиите сигурно са полудели. Според вас какво трябва да направим?

— Ще бъда цяла нощ в управлението. Ще осигуря непрекъснатата охрана на сградата ви. Искате ли да ви съпроводят до дома ви?

— Мисля, че Марино ще ме закара у дома, но със сигурност ще ви се обадя, ако реша, че е нужен допълнителен ескорт. Трябва да

знаете, че положението ми е доста затруднено поради факта, че Браун ме мрази, а сега аз ще бъда свидетелят експерт по случая му.

— Ех, всички да имахме този късмет.

— Не се чувствам ни най-малко късметлийка.

— Права сте — въздъхна той. — Не би трябвало да се чувствате късметлийка, защото късметът няма нищо общо с това.

— Работата ми вече пристигна — казах, когато линейката спря на паркинга.

Сирената ѝ не работеше, тъй като няма нужда да се бърза, когато превозваш мъртъвци.

— Весела Коледа, доктор Скарпета — каза Тъкър, когато излязох от колата.

Влязох в сградата през страничната врата и натиснах копчето на стената. Вратата на гаража се отвори бавно със скърцане и линейката влезе вътре. Санитарите извадиха носилката от линейката и подкараха трупата нагоре по рампата. Отключих вратата към моргата.

Флуоресцентното осветление, бледите бетонни стени и подове придаваха на коридора антисептичен вид, който беше абсолютно лъжлив. Нищо в това място не беше стерилно. Според нормалните медицински стандарти нищо не беше дори чисто.

— Искате ли да го приберем в хладилника? — запита ме един от членовете на екипа.

— Не. Можете да го вкарате в рентгена.

Отключих още няколко врати. Носилката тракаше зад мен и оставяше капки кръв по плочките на пода.

— Сама ли ще работите тази вечер? — запита един от помощниците, който приличаше на латиноамериканец.

— За съжаление, да.

Разгънах найлоновата престилка и я нахлузих през глава. Надявах се, че Марино ще се появи скоро. В съблекалнята свалих зелена хирургическа униформа от рафта. Сложих си калъфи върху обувките и два чифта ръкавици.

— Да ви помогнем ли да го качите на масата? — попита един от санитарите.

— Би било чудесно.

— Хей, момчета, хайде да го качим на масата.

— Разбира се.

— Мамка му, и този чувал тече. Трябва да вземем малко нови чували.

— Накъде искате да сочи главата му?

— Сложете го тук.

— По гръб ли?

— Да — отговорих. — Благодаря ви.

— Добре. Едно, две, три, вдигай.

Прехвърлихме Антъни Джоунс от носилката на масата и един от санитарите започна да сваля ципа на чувала.

— Не, не, оставете го вътре — казах. — Ще му направя рентгеновата снимка през чувала.

— Колко време ще отнеме?

— Не много.

— Ще имате нужда от помощ, за да го преместите отново.

— Всякаква помощ е добре дошла — отвърнах.

— Можем да останем тук още няколко минути. Наистина ли щяхте сама да се заемете с всичко това?

— Очаквам още един човек.

Малко по-късно преместихме трупа в залата за аутопсии. Разсъблякох го върху първата стоманена маса. Санитарите си тръгнаха и моргата се завърна към обичайните си звуци от течаща в мивките вода и тропането на стоманени инструменти върху стомана. Закрепих снимките на жертвата върху кутиите за осветление и сенките и формите на неговите органи и кости оголиха душите си пред мен. Куршумите и назъбените парченца от тях приличаха на смъртоносни снежни бури в дробовете, сърцето и мозъка му. В левия му хълбок имаше стар куршум, а на дясната му раменна кост — заздравяла фрактура. Господин Джоунс, както и много други от пациентите ми, бе умрял по начина, по който бе живял.

Правех основния разрез, когато на външната врата се позвъни. Не спрях. Пазачът щеше да се погрижи за посетителя, който и да беше той. След секунди чух тежки стъпки в коридора и Марино влезе при мен.

— Щях да дойда по-рано, но всички съседни решиха да излязат и да погледат забавлението.

— Какви съседни? — запитах, като го погледнах въпросително, с вдигнат във въздуха скалпел.

— Съседите на оня идиот в „Уиткомб Корт“. Уплашихме се да не започне някое шибано въстание. Разнесе се слух, че е бил пречукан от ченге, при това от Дядо Коледа, и след секунди от всяка дупка в тротоара започнаха да изпълзват хора.

Марино, все още издокаран в официалната си униформа, свали сакото си и го закачи на стола.

— Всички се скупчиха около нас, хванали в ръка двулитрови бутилки с пепси, и се захилиха пред телевизионните камери. Направо невероятно, мамка му — допълни той и извади пакет „Марлборо“ от джоба на ризата си.

— Мислех, че си се поправил по отношение на пушенето — казах.

— Така е. С всеки изминал ден все повече се поправям.

— Марино, това не е нещо, с което можеш да се шегуваш.

Замислих се за майка ми и нейната трахеотомия. Емфиземата не бе успяла да излекува лошия ѝ навик и накрая бе стигнала дотам, че не можеше да диша.

— Добре — съгласи се той и се приближи до масата. — Ще ти кажа истината. Намалих ги с половин пакет на ден, док.

Срязвах ребрата и свалих предната част на гръдния кош.

— Моли не ми разрешава да пуша в къщата и колата ѝ.

— Браво на Моли.

Моли бе жената, с която Марино започна да се среща в Деня на благодарността.

— Как вървят нещата между вас двамата?

— Чудесно.

— Заедно ли ще прекарате Коледа?

— О, да. Ще ходим при семейството ѝ в Урбана. Те приготвят пуйка и изобщо спазват всичките традиции — отговори Марино, изтръска пепелта от цигарата си на пода и замълча.

— Тази работа ще отнеме доста време — казах. — Куршумите са на парченца, както можеш да видиш от снимките.

Марино погледна към зловещите светлосенки, закачени върху кутиите за осветяване из цялата зала.

— Какво е използвал? „Хидра-шок“? — попитах.

— Всички ченгета в наши дни използват „Хидра-шок“. Предполагам, разбираш защо. Вършат чудесна работа.

— Бъбреците му имат леко зърниста повърхност, а пък е доста млад.

— Какво означава това? — любопитно запита Марино.

— Обикновено показва свръхнапрежение.

Той замълча, като вероятно се чудеше дали и неговите бъбреци не изглеждат по същия начин. Подозирах, че наистина е така.

— Ще ми помогнеш много, ако записваш — казах.

— Няма проблем, стига да ми диктуваш всичко буква по буква.

Той отиде до тезгяха и взе бележник и химикалка. Сложи си ръкавици. Тъкмо бях започнала да диктувам тегла и мерки, когато пейджърът му избръмча.

Марино го свали от колана си и го вдигна, за да види добре номера. Лицето му се смръщи. Отиде до телефона в другия край на залата за аутопсии и набра. Говореше с гръб към мен и само от време на време чувах по някоя дума през шума от инструментите. Разбрах, че това, което му съобщават, е лошо.

Когато Марино затвори, аз вадех оловните частици от мозъка и драсках бележки с молив върху празен, окървавен плик от ръкавици. Спрях и погледнах към него.

— Какво става? — запитах.

Смятах, че обаждането е свързано със сегашния ни случай, тъй като станалото тази вечер бе достатъчно лошо.

Марино се потеше, а лицето му стана тъмночервено.

— Бентън ми изпрати 911 по пейджъра.

— Какво ти изпрати? — запитах учудено.

— Това е кодът, който се уговорихме да използваме, ако Голт нападне отново.

— Боже господи — едва прошепнах.

— Казах на Бентън да не си прави труда да ти се обажда, тъй като аз съм тук и лично ще ти съобщя всичко.

Облегнах се на ръба на масата.

— Къде? — попитах напрегнато.

— Намерили са труп в Сентръл Парк. Жена, бяла, вероятно около трийсетте. Изглежда, Голт е решил да празнува Коледа в Ню Йорк.

Очаквах с ужас този ден. Бях се надявала и молила затишието при Голт да продължи завинаги. Надявах се, че може да е тежко болен

или да е умрял в някое забутано село, където никой не знае името му.

— Бюрото ни изпраща хеликоптер — продължи Марино. — Веднага щом свършиш с този случай, трябва да потегляме. Мръсното копеле! — извика той и се заразхожда вбесено. — Да се прояви точно на Бъдни вечер! — допълни той гневно. — Нарочно го е направил. Съвсем умишлено е избрал момента.

— Иди и се обади на Моли — посъветвах го, като се опитвах да запазя спокойствие и да работя по-бързо.

— И точно сега съм облечен с тази идиотщина — посочи той официалната си униформа.

— Нямах ли други дрехи?

— Ще трябва набързо да се отбия до вкъщи и да си оставя пистолета. А ти какво ще правиш?

— Аз винаги държа дрехи тук. Като излезеш, ще имаш ли нещо против да звънеш в дома на сестра ми в Маями? Луси трябва да е пристигнала там вчера. Разкажи й какво е станало и й обясни, че няма да мога да отида при тях, поне не засега.

Дадох му телефона и той тръгна.

* * *

Беше почти полунощ. Снегът бе спрял и Марино се бе върнал. Антъни Джоунс лежеше в хладилника, раните му — стари и нови — бяха документирани за бъдещото ми явяване в съда.

Отидохме до международното летище, застанахме зад пластмасовите стъкла и загледахме как Бентън Уесли се приземява в „Белджет Рейнджър“. Хеликоптерът кацна на малка дървена площадка и от дълбоките сенки излезе цистерна с гориво. Облаците приличаха на прозрачни воали върху пълното лице на луната.

Загледах Уесли, който изскочи от хеликоптера и забърза встрани от въртящите се перки. Усетих гнева в стойката и нетърпението в походката му. Беше висок и изправен и се движеше със сдържана сила, която плашеше хората.

— Зареждането с гориво ще отнеме около десет минути — съобщи той, когато стигна до нас. — Има ли кафе?

— Това ми се вижда добра идея — казах. — Марино, искаш ли да ти донесем кафе?

— Не.

Оставихме го и отидохме до малкото кафене, сместено между тоалетните.

— Съжалявам — меко ми каза Уесли.

— Нямаме избор.

— И той го знае. Неслучайно е подбрал този момент.

Уесли напълни две стиропорени чашки.

— Май е доста силно.

— Колкото по-силно, толкова по-добре. Изглеждаш скапан.

— Винаги изглеждам така.

— Децата ти прибраха ли се за Коледа?

— Да. Всички са там, разбира се, с изключение на мен. — Той замълча и се загледа за момент встрани. — Игричките му се загрубяват.

— Да, ако наистина е Голт.

— Той е — каза Уесли с ледено спокойствие, което издаваше яростта му.

Бентън мразеше Темпъл Брукс Голт. Беше подлуден и объркан от злия гений на Голт.

Кафето не беше много горещо и го изпихме бързо. Уесли не показа с нищо близостта ни, освен с погледа си, който се бях научила да тълкувам доста добре. Той не разчиташе само на думите, а аз се бях усъвършенствала да се вслушвам в мълчанието му.

— Хайде — каза той и докосна лакътя ми.

Настигнахме Марино, който тъкмо се отправяше към вратата с багажа ни.

Пилотът ни беше член на Екипа за спасяване на заложници към Бюрото — ЕСЗ. В черен пилотски гащеризон, той забелязваше всичко, което ставаше около него. Погледна към нас, като че ли за да даде знак, че е наясно с присъствието ни. Не ни помахаше, не се усмихна, нито проговори, докато отваряше вратите на хеликоптера. Минахме бързо под перките. Реших, че винаги ще свързвам шума от перки с убийство. Винаги когато Голт нанесе удар, ФБР пристигаше във вихрушка от свистящ въздух и блестящ метал и ме отнасяше нанякъде.

Преследвахме го от няколко години, но бе невъзможно да се направи пълно описание на злините, които бе извършил. Не знаехме колко човека точно бе убил. Бяха поне пет, включително бременна жена, която някога бе работила за мен, и едно тринайсетгодишно момче на име Еди Хийт. Не знаехме колко живота е съсипал, но определено моят бе един от тях.

Уесли седеше зад мен, със закачени върху главата слушалки и микрофон, но облегалката ми бе прекалено висока и не го виждах. Вътрешните светлини угаснаха и започнахме бавно да се издигаме нагоре. Обърнахме се на североизток. Небето беше покрито с облаци, а водните площи под нас блестяха като огледала в зимната нощ.

— В какво състояние е тя? — внезапно избумтя гласът на Марино в слушалките ми.

Уесли отговори:

— Замръзнала е.

— Значи може да е била там в продължение на дни и да не е започнала да се разлага, нали, док?

— Ако е била навън от дни — казах, — струва ми се, че някой щеше да я намери по-рано.

Уесли каза:

— Смятаме, че е била убита снощи. Беше нагласена, облеганата на...

— Да, оня изрод си пада по такива неща. Точно по неговия вкус.

— Наглася ги седнали или ги убива, докато седят — продължи Уесли. — Всички до този момент.

— Всички, за които знаем — напомних им.

— Да, жертвите, за които знаем.

— Точно така. Седнали в коли, на стол, облеганати на контейнер за боклук.

— Хлапето в Лондон.

— Не, то не беше.

— То просто изглеждаше изхвърлено край железопътните линии.

— Не знаем кой точно е извършил онова убийство — уверено каза Уесли. — Според мен не е бил Голт.

— Защо, мислиш, за него е толкова важно трупове да са седнали? — попитах.

— По този начин ни показва среден пръст — отвърна Марино.

— Презрение, закачка — допълни Уесли. — Това е неговият подпис. Подозирам, че има и по-дълбоко значение.

И аз така мислех. Всички жертви на Голт бяха седнали, с наклонени глави, ръце в скута или отпуснати встрани, като че ли са кукли. Единственото изключение беше една жена, на име Хелън, надзирателка в затвора. Макар че тялото ѝ, облечено в униформа, седеше на стол, главата ѝ липсваше.

— Определено тази поза... — започнах, но спрях, защото активираните от гласове микрофони никога не бяха в синхрон с ритъма на разговора и трябваше много да се напрягаш, за да говориш.

— Копелето иска да ни натрие носа.

— Не мисля, че това е единствената му...

— Сега той иска да знаем, че се намира в Ню Йорк...

— Марино, остави ме да довърша. Бентън? Какъв е символизмът?

— Той може да нагласи трупове по много начини. Но винаги досега е избирал една и съща поза. Настанява ги седнали. Това е част от фантазията му.

— Каква фантазия?

— Пийт, ако знаех това, сега нямаше да пътуваме.

Малко по-късно пилотът ни се включи в разговора:

— Управлението на полетите е издало СИГМЕТ.

— Какво, по дяволите, е това? — запита Марино.

— Предупреждение за буря. В Ню Йорк е доста ветровито, двайсет и пет възела.

— Значи не можем да се приземим?

Марино, който мразеше да лети, изглеждаше леко паникьосан.

— Не, ние ще летим по-ниско. Ветровете ще останат високо над нас.

— Какво искаш да кажеш с това ниско? Някога да си забелязвал колко високи са небостъргачите в Ню Йорк?

Протегнах се назад и потупах Марино по коляното. Намирахме се на четиридесет морски мили от Манхатън и аз едва различавах светлинката, мигаща на върха на Емпайър Стейт Билдинг. Луната изглеждаше огромна. Към и от летище „Ла Гуардия“ прелитаха самолети, напомнящи за падащи звезди, а от комините се издигаше дим на големи бели облаци. През прозореца си виждах дванайсетте

ленти на магистралата за Ню Джърси. Навсякъде светлините искряха като скъпоценни камъни, все едно Фаберже^[1] бе измайсторил града и мостовете му.

Прелетяхме зад гърба на Статуята на свободата, подминахме Елис Айлънд, където през един мрачен зимен ден се състояла първата среща на моите деди с Америка в претъпканата имиграционна зала. Те идвали от Верона, където нямало бъдеще за дядо ми, четвърти син на прост железничар.

Произхождах от сърдечни, трудолюбиви хора, емигрирали от Австрия и Швейцария в началото на деветнайсети век, което обясняваше русата коса и сините ми очи. Въпреки твърдението на майка ми, че когато Наполеон отстъпил Верона на Австрия, нашите прадеди успели да запазят италианската кръв чиста, аз вярвах точно в обратното. Подозирах, че има генетична причина за някои от моите по тевтонски характерни черти.

Появиха се „Мейсис“^[2], стотици реклами и златните арки на „Макдоналдс“. Постепенно бетонният Ню Йорк изплува под нас. Ясно се виждаха безбройните паркинги и страничните улички, където събраният на високи купчини сняг изглеждаше мръсен дори от въздуха. Заобиколихме ВИП летището за хеликоптери на Западна тридесета улица, като осветихме и развълнувахме калните води на Хъдсън. Насочихме се към едно от местата, близо до блестящ „Сикорски 76“, който караше всички други машини да изглеждат обикновени.

— Внимавайте за задния ротор — каза нашият пилот.

В малката, слабо отоплена сграда ни поздрави около петдесетгодишна жена с тъмна коса, умно лице и изморени очи. Беше опакована в дебело вълнено палто, панталон, ботуши с връзки и кожени ръкавици. Представи ни се като Франсис Пен, началник от транспортната полиция на Ню Йорк.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза тя и се ръкува поред с всеки от нас. — Ако сте готови, колите ни чакат.

— Готови сме — отговори Уесли.

Тя ни поведе обратно навън, към хапещия студ, където чакаха две полицейски коли. Във всяка имаше по двама полицаи. Двигателите работеха и отоплението беше пуснато с пълна сила. Имаше един кратък неловък момент, докато държахме вратите отворени и

решавахме кой с кого ще пътува. Както доста често се случва, разделихме се според пола и Франсис Пен и аз се качихме в едната кола. Започнах да я разпитвам за юрисдикцията ѝ, тъй като във важен случай като този твърде много хора решават, че те трябва да отговарят за всичко.

— Транспортната полиция има интерес, защото смятаме, че жертвата се е запознала с убиеца в метрото — обясни Франсис Пен, която беше един от тримата началници в шестия по големина полицейски отдел в Америка. — Навярно е станало вчера късно следобед.

— Откъде знаете?

— Всъщност е доста странно. Един от нашите цивилни полицаи патрулирал из станцията в метрото на Осемдесет и първа улица и Сентръл Парк Уест. Около пет и половина вчера следобед забелязал доста особена двойка да излиза от природонаучния музей, от изхода, който води директно към метрото.

Друсахме се върху ледени буци и дупки по пътя и костите на краката ме заболяха.

— Мъжът веднага запалил цигара, а жената държала лула.

— Това е интересно — отбелязах.

— Пушенето в метрото е забранено и това е още една от причините, поради които полицаят ги помни.

— Съставили ли са им акт?

— Само на мъжа. Жената не била запалила лулата си. Мъжът показал на полицаия шофьорска книжка. Смятаме, че е била фалшива.

— Казахте, че двойката е изглеждала особено — казах. — Какво точно имате предвид?

— Тя била облечена в мъжко палто и бейзболна шапка с емблема на отбора „Атланта Брейвс“. Главата ѝ била обръсната. Всъщност полицаят дори не беше сигурен, че е била жена. Отначало решил, че са хомосексуална двойка.

— Опишете ми мъжа, с когото е била — помолих.

— Среден ръст, слаб, със странни, остри черти и много необикновени сини очи. Косата му била морковеночервена.

— Първия път, когато видях Голт, косата му беше платиненоруса. Когато го видях миналия октомври, беше черна като боя за обувки.

— Е, вчера определено е била морковеночервена.

— А днес вероятно е друг цвят. Той наистина има необикновени очи. Много напрегнати.

— Той е доста умен.

— Няма описание за това, което е всъщност.

— Сещам се за „зъл“, доктор Скарпета — каза тя.

— Моля, наричайте ме Кей.

— Ако вие ме наричате Франсис.

— Значи, изглежда, вчера следобед те са посетили природонаучния музей — казах. — Каква е изложбата?

— Акули.

Хвърлих поглед към нея. Лицето ѝ беше абсолютно сериозно. Младият полицай отпред се справяше чудесно с ужасното движение из Ню Йорк.

— В момента изложбата е на тема акули. От всеки вид, който можете да си представите, още от най-далечни времена — каза тя.

Замълчах.

— В най-добрия случай можем само да си представим какво се е случило с тази жена — продължи Франсис Пен. — Голт — мисля, че можем да го наричаме така, след като смятаме, че си имаме работа с него — я е завел в Сентръл Парк, след като са излезли от метрото. Отишли са до една част, наречена Чери Хил, застрелял я и оставил голото ѝ тяло, облегло на фонтана.

— Защо е тръгнала с него към Сентръл Парк по тъмно? Особено в такова време?

— Смятаме, че може да я е подлъгал да го придружи до Рамбъл.

— А той се посещава най-вече от хомосексуалисти.

— Да. Това е мястото им за срещи. Покрит с растителност каменист район, с криволичещи пътеки, които всъщност не водят доникъде. Дори полицаите от участъка на Сентръл Парк не обичат да ходят там. Независимо колко пъти си ходил на това място, пак е възможно да се загубиш. А и е доста опасно. Вероятно поне двайсет и пет процента от всички престъпления в парка се извършват там. Най-вече грабежи.

— В такъв случай Голт би трябвало добре да познава Сентръл Парк, щом я е завел там по тъмно.

— Сигурно.

Това навеждаше на мисълта, че Голт може да се е крил доста време в Ню Йорк. Тази идея ужасно ме раздразни. Бил е направо пред очите ни, а ние не сме знаели.

Франсис Пен се обърна към мен:

— Тази нощ охраняваме местопрестъплението. Смятах, че ще искате да хвърлите един поглед, преди да ви заведем до хотела ви.

— Абсолютно — отговорих. — Има ли някакви улики?

— Във фонтана намерихме гилза, която има отличителна следа от ударника, съвпадаща с деветмилиметров „Глок“. Намерихме и коса.

— Къде беше косата?

— Близо до мястото, където беше положено тялото — по резбата на конструкцията от ковано желязо във фонтана. Вероятно, когато е нагласял трупа, е закачил кичур от косата си.

— Какъв цвят?

— Яркочервено.

— Голт е прекалено внимателен, за да остави гилза или кичур коса — казах.

— Не е можел да види къде е паднала гилзата — обясни началник Пен. — Било е тъмно. А гилзата е била много гореща, когато е паднала в снега. Така че разбирате как може да е станало.

— Да — потвърдих. — Разбирам.

[1] Известен френски бижутер. — Б.пр. ↑

[2] Най-големият по площ магазин в Манхатън. — Б.пр. ↑

3.

С няколко минути разлика Марино, Уесли и аз стигнахме до Чери Хил, където бяха поставени прожектори, които да допълнят светлината от старите фенери по периферията на кръглото площадче. Мястото, което навремето било предназначено за завиване на файтоните и водопой на конете, сега беше покрито с дебел сняг и оградено с жълта лента за местопрестъпления.

В центъра на тази зловеща сцена имаше позлатен фонтан от ковано желязо, който, според думите на полицаите, не работел по никое време на годината. Там било облеgnато голото тяло на млада жена. Била обезобразена, но според мен този път Голт го бе направил не за да премахне следите от ухапване, а за да остави подписа си, така че ние веднага да идентифицираме художника.

Смятахме, че Голт е принудил последната си жертва да се съблече и боса да отиде до фонтана, където тази сутрин бе намерено замръзналото ѝ тяло. Беше я застрелял от упор в дясното слепоочие и бе изрязал части от кожата по вътрешността на бедрата и лявото ѝ рамо. Към фонтана водеха два чифта отпечатъци от стъпки, а обратно — само един. Кръвта на жената, чието име не знаехме, оцветяваше снега в яркочервено. Отвъд мястото на ужасната ѝ смърт Сентръл Парк преливаше в плътни, заплашителни сенки.

Стоях близо до Уесли и ръцете ни се докосваха, като че ли всеки от нас се нуждаеше от топлината на другия. Той мълчеше и напрегнато оглеждаше следите и мрачния парк. Почувствах как рамото му се издига, докато си поемаше дъх, а после се отпусна още по-тежко върху мен.

— Господи — измърмори Марино.

— Намерихте ли дрехите ѝ? — обърнах се към началник Пен, макар да знаех отговора.

— Няма и следа от тях — отвърна тя, като се огледа наоколо. — Отпечатъците от обувките ѝ стигат чак до края на площадчето, ето тук. — Тя посочи на около пет метра от фонтана. — Ясно се вижда откъде

започват босите ѝ стъпки. Преди това е била обута с някакви ботуши, предполагам. С изтъркана подметка и ток, вероятно нещо като каубойски ботуш.

— А той?

— Смятаме, че сме проследили отпечатъците му чак до Рамбъл, но е трудно да се каже. Там има ужасно много отпечатъци и прекалено много разбутан сняг.

— Значи двамата са напуснали природонаучния музей през станцията на метрото, влезли са в парка откъм западната страна, вероятно са отишли до Рамбъл и после са се отправили насам — казах, като се опитвах са сглобя парченцата от мозайката. — Стигнаха са до площадчето и той очевидно я е принудил да се съблече и събуе. Тя е отишла боса до фонтана, където той я застрелял в главата.

— Да, така изглежда засега — съгласи се едър детектив от полицията на Ню Йорк, който се представи като Т. Л. О'Донъл.

— Каква е температурата? — запита Уесли. — Или по-точно — каква беше късно снощи?

— Снощи падна до минус десет градуса — отговори О'Донъл, който беше млад и ядосан, с гъста черна коса. — Но заради вятъра изглеждаше още по-студено.

— А тя си е свалила дрехите и обувките — каза Уесли, като че ли на себе си. — Странно.

— Не и ако някой държи пистолет до главата ти — възрази О'Донъл и потропа леко с крака, за да се стопли.

Ръцете му бяха пъхнати дълбоко в джобовете на тъмносиньото полицейско яке, което не беше достатъчно топло за толкова ниска температура, дори и ако си с жилетка против куршуми отдолу.

— Ако те принудят да се съблечеш на този студ — логично отбеляза Уесли, — ти си знаеш, че ще умреш.

Никой не проговори.

— Иначе нямаше да те карат да си свалиш дрехите и обувките. Самият акт на събличане е да вървиш срещу инстинкта си за оцеляване, защото е съвсем сигурно, че няма да оживееш гол на студа.

Все още всички мълчаха, загледани в зловещата сцена до фонтана. Снегът бе покрит с червени петна. Виждаха се следите, оставени от голите хълбоци на жертвата, когато тялото ѝ е било

поставено там. Кръвта ѝ беше ярка, каквато е била по времето, когато е умряла, тъй като беше замръзнала.

После Марино заговори:

— Защо, по дяволите, не е побягнала?

Уесли рязко се отдръпна от мен и клекна, за да огледа отпечатъците, които смятахме, че са оставени от Голт.

— Точно това е въпросът — каза той. — Защо не е побягнала?

Клекнах до него, за да мога и аз да огледам следите от обувките. Отпечатъците, които се виждаха ясно в снега, бяха странни. Голт бе носил някакъв вид обувки със сложни грайфери с форма на ромб, марка на производителя на ходилото и сплетена емблема на тока. Прецених, че номерът на обувките му е седем и половина или осем.

— Запазено ли е това? — обърнах се към Франсис Пен.

Детектив О'Донъл отговори:

— Снимахме отпечатъците от обувките, а ето там — той посочи към група полицаи, застанали от другата страна на фонтана — има и по-добри. Опитваме се да направим отливка.

Правенето на отливка от отпечатъци на обувки в снега е доста трудно. Ако втечненият алгинат не е достатъчно студен, а снегът недостатъчно замръзнал, уликите могат да станат на каша. Ние с Уесли се изправихме. Отидохме мълчаливо до мястото, което ни бе посочил детективът. Огледах се и видях стъпките на Голт.

Не му е пукало, че оставя съвсем ясни отпечатъци. Не го е интересувало, че оставя в парка следи, които ние старателно щяхме да следваме до края. Бяхме твърдо решени да узнаем всяко място, където е бил, но това не го тревожеше. Не вярваше, че ще успеем да го хванем.

Полицайте от другата страна на фонтана пръскаха отпечатъците с восък, като държаха флаконите на безопасно разстояние и под такъв ъгъл, че червеният восък да не унищожи нетрайните следи. Един от тях разбъркваше течен алгинат в пластмасова кофа.

Докато полицайте нанесат няколко слоя восък върху отпечатъците, алгинатът щеше да е достатъчно студен, за да се налее и да се направят отливки. Всъщност условията бяха доста добри — това обикновено е рискована процедура. Нямаше слънце, нито вятър и очевидно криминалозите от полицията на Ню Йорк бяха съхранявали восъка на стайна температура, тъй като налягането му не бе намаляло.

Спрейовете не капеха, не бяха и запушени, както често бях виждала при минали случаи.

— Може и да имаме късмет този път — казах на Уесли, докато Марино вървеше към нас.

— Ще имаме нужда от всички си късмет — отвърна той, загледан в тъмната гора.

На изток от нас се намираха тридесет и седемте акъра, познати като Рамбъл — изолираната част на Сентръл Парк, известна с многото видове птици, които можеха да се видят там, и тесните пътеки, виещи се през каменистия, обраснал с дървета терен. Всеки справочник, който някога ми бе попадал, предупреждаваше туристите, че Рамбъл не се препоръчва за самотни разходки през никой сезон или час от денонощието. Зачудих се как ли Голт бе успял да примами жертвата си в парка, къде се е запознал с нея и какво го е подтикнало към действие. Вероятно тя просто е представлявала една възможност за него, а и той е бил в настроение.

— Как се стига от Рамбъл дотук? — запитах и се огледах дали някой ще ми отговори.

Полицаят, който разбъркваше алгината, отвърна на погледа ми. Беше на възрастта на Марино, с пълни бузи, зачервени от студа.

— Покрай езерото има пътека — отговори той.

Дъхът му излизаше на малки бели облачета.

— Кое езеро?

— Не можете да го видите много добре. Замръзнало е и е покрито със сняг.

— Знаете ли дали те са минали по тази пътека?

— Това е голям парк, госпожо. Снегът е солидно утъпкан по повечето места, например Рамбъл. Там нищо, дори и три метра сняг не биха могли да уплашат хората, след като са се надрусали или са си уредили среща с ново гадже. Тук, в Чери Хил, е различно. Колите нямат достъп, а в такова време и конете не идват насам. Затова имаме късмет. Сцената на престъплението е запазена.

— Защо смятате, че убиецът и жертвата са тръгнали от Рамбъл? — запита Уесли, който винаги беше директен и лаконичен, когато мислите му се движеха по криволичещите си пътища, търсейки страшната си информация.

— Едно от момчета мисли, че е видяло отпечатъците от нейните обувки ей там — отвърна полицаят, който явно беше приказлив. — Проблемът е, че както виждате, не са твърде характерни.

Огледахме снега, който все повече се разбъркваше от краката на полицаите. Обувките на жертвата нямаха грайфери.

— Освен това — продължи той, — тъй като може да има хомосексуален елемент, смятаме, че Рамбъл е била първоначалната им цел.

— Какъв хомосексуален елемент? — кротко запита Уесли.

— Ами описанието им. Изглеждали са като хомосексуална двойка.

— Не говорим за двама мъже — възрази Уесли.

— На пръв поглед жертвата не е приличала на жена.

— Чий поглед?

— На транспортната полиция. Наистина трябва да поговорите с тях.

— Хей, Мосберг, готов ли си с алгината?

— Направете още един слой.

— Направихме вече четири. Имаме наистина добра черупка, стига твоят алгинат да е достатъчно хладен.

Полицаят, чието име беше Мосберг, клекна и внимателно започна да налива алгинат в отпечатъка, покрит с червен восък. Отпечатъците на жертвата бяха тези, които искахме да получим. Кракът ѝ беше с почти същия размер като този на Голт. Зачудих се дали някога ще намерим ботушите ѝ. Загледах се в следите на около пет метра от фонтана, където започваха отпечатъците от боси крака. Стъпките отиваха право към фонтана, където Голт я бе застрелял в главата.

Огледах сенките, прогонени назад от прожекторите по площадчето, и усетих хапеция студ. Не можех да разбера как е разсъждавала тази жена. Не можех да разбера послушанието ѝ миналата нощ.

— Защо не се е съпротивлявала? — запитах.

— Защото Голт ѝ е изкарал акъла от страх — отвърна Марино и застана до мен.

— Ти би ли си свалил дрехите тук по каквато и да е причина? — попитах.

— Аз не съм тя — отговори той.

В думите му се долавяше стаен гняв.

— Не знаем нищо за нея — логично добави Уесли.

— Да, с изключение на това, че по някаква смахната причина си е обръснала главата — отбеляза Марино.

— Не знаем достатъчно, за да определим поведението ѝ — каза Уесли. — Дори не знаем коя е.

— Какво мислите, че е направил с дрехите ѝ? — запита Марино, като се огледа наоколо, пъхнал ръцете си в джобовете на дългото палто от камилска вълна, което бе започнал да носи след първите няколко срещи с Моли.

— Вероятно същото, което е направил с дрехите на Еди Хийт — отговори Уесли и без да може да се сдържа повече, влезе в гората.

Марино ме погледна.

— Не знаем какво е направил с дрехите на Еди Хийт.

— Предполагам, че Бентън има предвид точно това.

Наблюдавах Уесли с натежало сърце.

— Аз лично не мисля, че оня изрод си ги пази като сувенири. Той не иска да има много боклуци със себе си, когато е в движение.

— Просто ги изхвърля — казах.

Запалката „Бик“ щракна няколко пъти, преди неохотно да дари Марино с малко пламъче.

— Тя е била напълно под контрола му — започнах да размишлявам на глас. — Довел я е тук, накарал я е да се съблече и тя го е направила. Виждаш къде започват отпечатъците на босите ѝ крака. Не е имало борба, дори не си е помислила да бяга. Абсолютно никаква съпротива.

Марино запали цигарата си. Уесли излезе от гората, като внимаваше къде стъпва. Почувствах, че ме гледа.

— Имали са връзка — казах.

— Голт няма връзки — възрази Марино.

— Има, само че свой собствен тип. Изкривени и извратени. Имаше връзка с началника на затвора в Ричмънд и с надзирателката Хелън.

— Да, и ги пречука и двамата. Отряза главата на Хелън и я остави в шибан сак за боулинг наскреде полето. Фермерът, който откри този малък подарък в земята си, още не е съвсем с всичкия си. Чух, че

започнал да пие като смок и отказвал да посади каквото и да било в тази нива. Дори не позволявал на кравите си да ходят там.

— Не съм казвала, че той не убива хората, с които има връзки — отвърнах. — Просто казах, че той все пак има връзки.

Загледах се в близките отпечатъци. Тя беше носила обувки девети или десети номер.

— Надявам се, че ще направят отливки и на нейните обувки — казах.

Полицаят на име Мосберг използваше тънка бояджийска четка, за да разпреди равномерно алгината във всяка част от отпечатъка. Отново заваля, малки, тежки снежинки, които като че ли жилеха.

— Няма да правят отливки на нейните — каза Марино. — Ще ги снимат, и толкова, защото тя няма да застане на свидетелското място никога, поне не в този свят.

Бях свикнала със свидетели, които не проговарят на никой друг, освен на мен.

— Бих искала да получа отливка от отпечатъка ѝ — казах. — Трябва да я идентифицираме. Обувките ѝ могат да помогнат.

Марино се приближи към Мосберг и колегите му и ги заговори. От време на време всички поглеждаха към мен.

Уесли вдигна поглед към мрачното небе.

— Господи — каза той. — Надявам се да спре.

Снегът валеше още по-яростно, докато Франсис Пен ни караше към Спортния клуб на Сентръл Парк Саут. Никой не можеше да направи нищо повече, преди да изгрее слънцето, и аз се страхувах, че дотогава следите на Голт ще бъдат засипани.

Началник Пен тъжно шофираше по улиците, които изглеждаха пусти за този град. Беше почти два през нощта. Никой от полицаите ѝ не я придружаваше. Ние двете седяхме отпред, Марино и Уесли отзад.

— Искам честно да ви кажа, че аз също не обичам разследвания, в които са намесени много служби — казах ѝ.

— Значи имате богат опит с тях, доктор Скарпета. Всеки, преминал през това, не го харесва.

— Да, досадна работа — допълни Марино.

Уесли, както почти винаги, само слушаше.

— Какво да очакваме? — запитах.

Държах се колкото се може по-дипломатично, но тя знаеше за какво говоря.

— Официално случаят ще се разследва от полицията на Ню Йорк, но всъщност моите хора ще се ровят навън, ще работят извънредно и ще вършат кучешката работа. Винаги е така, когато си делим случай, от който се интересуват медиите.

— Първата ми служба беше в полицията на Ню Йорк — каза Марино.

Франсис Пен го изгледа в огледалото за обратно виждане.

— Напуснах онази свинщина просто защото така исках — добави той с обичайната си дипломатичност.

— Познавате ли все още някого? — запита тя.

— Повечето от момчетата, с които започнах, вероятно вече са се пенсионирали, оттеглили поради болест или са били повишени и са дебели и вързани с вериги за бюрата си.

Зачудих се дали Марино не мисли, че колегите му могат да кажат същото за него.

Тогава се намеси Уесли:

— Може да не е лоша идея да видиш кой все още е там, Пийт. Имам предвид приятелите.

— Добре, но не се надявай на много.

— Не искаме тук да възникне някакъв проблем.

— Няма начин напълно да се избегне — каза Марино. — Ченгетата ще се боричкат заради този случай и ще си крият информацията. Всеки иска да бъде герой.

— Не бива да го позволим — продължи Уесли, без ни най-малко да промени тона си.

— Да, не бива — съгласих се.

— Идвайте при мен винаги, когато пожелаете — каза Франсис Пен любезно. — Ще направя всичко възможно, за да ви помогна.

— Ако ви позволят — каза Марино.

В транспортната полиция имаше три отдела. Нейният беше „Развитие и подкрепа“. Тя отговаряше за образованието, обучението и анализа на престъпленията. Децентрализираните детективи от отдела попадаха под командата на отдел „Активни действия“ и следователно не ѝ бяха пряко подчинени.

— Аз отговарям за компютрите и както знаете, нашият отдел има една от най-сложните компютърни системи в Съединените щати. Тъкмо поради директната ни връзка с КАИН имах възможност да уведомя Куантико толкова бързо. Аз участвам в това разследване. Не се тревожете — спокойно каза Франсис Пен.

— Кажете ми нещо повече за ползата от КАИН в този случай — помоли Уесли.

— Още щом научих подробностите за това убийство, веднага си помислих, че тук има нещо познато. Вкарах всичко, което знаехме, в терминала на ПЗЖП и уцелих. Обадих ви се буквално в същия миг, когато КАИН сигнализираше на мен.

— Бяхте ли чували за Голт? — запита Уесли.

— Е, не мога да кажа, че добре познавам почерка му.

— Вече го познавате — отбеляза Уесли.

Началник Пен спря пред Спортния клуб и отключи вратите.

— Да — мрачно потвърди тя. — Вече го познавам.

Регистрирахме се на администрацията, която бе почти напълно опустяла, и Марино се отправи бързо към асансьора. Не ни изчака и знаех защо. Искаше да се обади на Моли, в която все още бе страхотно влюбен, и въобще не го интересуваше какво възнамеряваме да правим ние с Уесли.

— Съмнявам се, че барът е отворен толкова късно — каза Уесли, когато месинговите врати на асансьора се затвориха и Марино се понесе нагоре към стаята си.

— Сигурна съм, че не е.

Огледахме се наоколо, като че ли ако стояхме там достатъчно дълго, някой вълшебник щеше да се появи с бутилка и чаши в ръка.

— Да тръгваме — предложи Уесли и леко докосна лакътя ми.

Отправихме се нагоре. На дванадесетия етаж той ме изпрати до стаята ми. Опитах се да вкарам пластмасовата си карта в ключалката, но бях нервна и я обърнах наопаки. После не успях да наглася правилно магнитната лента и лампичката на месинговата брава остана червена.

— Дай да ти помогна — предложи Уесли.

— Мисля, че успях.

— Може ли да пийнем по нещо? — запита той, докато отварях вратата и палех лампата.

— По това време май ще сме по-добре, ако пийнем по едно приспивателно.

— Е, чашката преди лягане служи точно за това.

Покоите ми бяха скромни, но елегантни. Хвърлих сака на спалнята.

— Заради баща си ли членуваш тук? — попитах.

Ние с Уесли никога не бяхме посещавали Ню Йорк заедно и това ме притесняваше, защото бе още една подробност за него, която не знаех.

— Той работеше в Ню Йорк. Така че, да, заради него. Идвах често в града, когато бях по-млад.

— Барчето е под телевизора — казах.

— Трябва ми ключа.

— Разбира се.

Очите му ме погледнаха развеселено, докато взимаше малкия ключ от протегнатата ми ръка. Пръстите му докоснаха дланта ми с нежност, която ми напомни за минали случаи. Уесли имаше свой собствен подход, съвсем различен от другите мъже.

— Да се опитам ли да намеря лед? — запита той, като свали капачката на бутилката „Дюърс“.

— Чисто си е много добре.

— Пиеш като мъж — каза той и ми подаде чашата.

Загледах го как сваля тъмното си вълнено палто и елегантното сако. Колосаната му бяла риза бе посмачкана от работата през този дълъг ден. Той свали кобура и пистолета си и ги остави на тоалетката.

— Странно е да си без оръжие — отбелязах, тъй като често носех моя тридесет и осем калибров или, в по-опасни ситуации, мощния „Браунинг“.

Но законите за носене на оръжие в Ню Йорк не можеха да бъдат престъпвани от полицаи, дошли на гости, или хора като мен.

Уесли седна на леглото срещу мен. Отпихахме от чашите и се гледахме в очите.

— Не сме се виждали много през последните няколко месеца — казах.

Той кимна.

— Смятам, че трябва да се опитаме да поговорим за това — продължих.

— Добре — съгласи се той, без да отмести поглед от мен. —
Давай.

— Разбирам. Значи аз трябва да започна.

— Бих могъл аз да започна, но може да не ти хареса това, което
ще кажа.

— Бих искала да чуя всичко, което имаш да ми казваш.

Уесли се замисли за миг, после заговори:

— Мисля си, че е Коледа, а аз съм в твоята хотелска стая. Кони
спи сама вкъщи в нашето легло и е нещастна, защото аз не съм там.
Децата са нещастни, защото не съм там.

— Аз трябваше да съм в Маями. Майка ми е много болна —
казах.

Той мълчаливо отмести поглед и се загледа някъде в
пространството. Харесвах острите ъгли и сенките по лицето му.

— Луси е там, а както винаги, аз не съм. Имаш ли представа
колко празника със семейството си съм изпуснала?

— Да, имам доста добра представа.

— Всъщност не съм сигурна, че въобще е имало празник, когато
мислите ми да не са помрачени от някой ужасен случай. Затова почти
няма значение дали съм със семейството си или сама.

— Трябва да се научиш да изключваш съзнанието си понякога,
Кей.

— Научила съм се, доколкото въобще това може да се научи.

— Трябва да го оставяш пред вратата си също като вмирисаните
дрехи, с които си била на местопрестъплението.

Не можех. Не минаваше и ден, без да се появи някой спомен или
да проблесне някой образ. Виждах лица, обезобразени от раните и
смъртта, овързани тела. Виждах страдание и унищожение в
непоносими детайли, защото нищо не оставаше скрито от мен.
Познавах жертвите прекалено добре. Затворих очи и видях
отпечатъците от боси крака в снега. Видях кръв, яркочервена като
коледна украса.

— Бентън, не искам да прекарам Коледа тук — казах дълбоко
потисната.

Усетих, че сяда до мен и ме придърпва към себе си. Седяхме
прегърнати известно време. Не можехме да сме близо един до друг, без
да се докосваме.

— Не трябва да правим така — казах, докато продължавахме да го правим.

— Знам.

— А и наистина е трудно да говорим за това.

— Знам — отново каза той, като се протегна и загаси лампата.

— Струва ми се, че е направо смешно — казах. — Като си помислиш какво сме видели заедно, какво споделяме, не би трябвало да ни е трудно да говорим.

— Онези по-мрачните пейзажи нямат нищо общо с интимността — каза той.

— Имат.

— Защо тогава не си близка с Марино? Или с помощника си — Филдинг?

— Да работим по едни и същи ужаси не означава, че следващата логична стъпка е да си легнем. Но мисля, че не мога да бъда близка с някой, който не разбира пред какво съм изправена.

— Не знам — замисли се той и свали ръцете си от мен.

— Ти разказваш ли на Кони?

Говорех за жена му, която не знаеше, че ние с Уесли бяхме станали любовници миналата есен.

— Не й казвам всичко.

— Какво знае?

— Абсолютно нищо за някои неща — отговори той. — Всъщност знае много малко за работата ми. Аз не го искам.

Не проговорих.

— Не искам и заради това, което работата ни причинява на нас. Ние променяме цвета си така, както молците, когато градовете почернеят от сажди.

— Не искам да поемам мръсната страна от живота ни. Отказвам.

— Можеш да отказваш колкото си искаш.

— Мислиш ли, че е справедливо да криеш толкова много неща от жена си? — запитах кротко.

Беше ми трудно да мисля, защото усещах кожата си нагорещена там, където я бе докоснал.

— Не е справедливо нито за нея, нито за мен.

— Но чувстваш, че нямаш избор.

— Знам, че нямам. Тя разбира, че у мен има места, които не може да достигне.

— Тя ли иска да е така?

— Да.

Усетих, че Уесли се протяга към скоча си.

— Готова ли си за още едно?

— Да.

Той стана. Чу се тракане на метал, докато чупеше печата на капачката. Уесли наля чист скоч в чашите и отново седна.

— Това е всичко, освен ако не искаш да се прехвърлиш на друго питие.

— Дори и от това не се нуждая.

— Ако искаш да кажа, че това, което правим, е правилно, не мога — каза той. — Не бих казал подобно нещо.

— Знам, че не е правилно.

Отпих от чашата си и се протегнах да я оставя на нощното шкафче. Ръцете на Уесли ме прегърнаха здраво. Целунахме се отново страстно. Този път не си губихме времето с копчета и ципове, а ръцете му се плъзнаха под и около всичко, което му пречеше. Бяхме обезумели, като че ли дрехите ни горяха и трябваше веднага да се освободим от тях.

По-късно утрото освети завесите, а ние бяхме унесени в някакво състояние между страстта и съня, с вкус на застояло уиски в устите си. Седнах и събрах одеялата около себе си.

— Бентън, шест и половина е.

Той изстана и покри очите си с ръка, като че ли слънцето се бе проявило като ужасен грубиян с това, че го е събудило. Остана да лежи по гръб, омотан в чаршафите, докато аз се изкъпах и започнах да се обличам. Горещата вода проясни главата ми и се сетих, че това е първата Коледа от години насам, когато в леглото ми има и друг човек, освен мен. Чувствах се като че ли съм откраднала нещо.

— Не трябва да ходиш никъде — измърмори Уесли полузаспал.

Закопчах палтото си.

— Трябва — казах, като го погледнах тъжно.

— Коледа е.

— Чакаат ме в моргата.

— Съжалявам да чуя такова нещо — промърмори той. — Не знаех, че се чувстваш чак толкова зле.

4.

Кабинетът на нюйоркския главен съдебен лекар се намираше на Първо авеню, срещу готическата болница от червени тухли, наречена „Белвю“, където в миналото извършвали аутопсиите. Потъмнели от зимата лози и графити украсяваха стените и оградата от ковано желязо, а върху мръсния сняг големи черни чували с боклук чакаха да бъдат прибрани. В очуканото жълто такси радиото неуморно свиреше коледни песни. Таксито спря със скърцане на улицата, която никога не бях виждала така тиха и спокойна.

— Имам нужда от разписка — казах на шофьора руснак, който беше прекарал последните десет минути в обяснения какво не е наред в света.

— За колко?

— Осем.

Чувствах се щедра. Беше Коледа.

Той кимна и надраска разписката. Загледах се в един мъж на тротоара, който ме наблюдаваше, застанал до оградата на „Белвю“. Небръснат, с рошава дълга коса, облечен в синьо джинсово яке, подплатено с овча кожа. Маншетите на мърлявия му военен панталон бяха напъхани в овехтелите каубойски ботуши. Докато излизах от таксито, той започна да свири на въображаема китара и да пее:

— Звънете, звънчета, звънете, звънчета, о, колко е забавно да яздиш до Галвестън днееееееес...

— Имате си ухажор — каза развеселеният шофьор, докато взимах квитанцията си през отворения прозорец на таксито.

После той потегли сред облак от изгорели газове. Наоколо не се виждаше друга кола или човек, и ужасната серенада се усили още повече. После моят откачен обожател препусна след мен. Ужасих се, когато започна да крещи „Галвестън“, като че ли това беше името ми или някакво обвинение към мен. Влетях във фойето на главния съдебен лекар.

— Навън има човек, който ме преследва — казах на жената от охраната, която седеше зад бюрото си, без да изглежда обзета от коледно настроение.

Смахнатият музикант притисна лицето си в предната врата и се вторачи в нас. Носът му се сплеска, бузите му се обезцветиха. Той отвори широко уста, неприлично завъртя език по стъклото и замърда таза си напред-назад, като че ли правеше секс със сградата. Портиерката, яка черна жена с много плитчици, отиде до вратата и удари с юмрук по нея.

— Бени, престани — скара му се тя високо. — Престани веднага. — Тя отново удари по вратата. — Не ме карай да излизам навън.

Бени се отдръпна от стъклото. Изведнъж той се превърна в Нуриев^[1] и започна да прави пируети по празната улица.

— Аз съм доктор Кей Скарпета — представих се на жената. — Доктор Хоровиц ме очаква.

— Не е възможно шефът да ви очаква. Коледа е — каза тя, като ме погледна с тъмните си очи, които бяха видели какво ли не. — Доктор Пинто е дежурен, но приема обажданията у дома си. Ако искате, мога да се опитам да се свържа с него — допълни тя и се отпрати обратно към бюрото си.

— Знам много добре, че е Коледа — отвърнах и я последвах, — но имам среща с доктор Хоровиц тук.

Извадих портфейла и ѝ показах златната си значка на главен съдебен лекар.

Тя не беше впечатлена.

— Идвали ли сте тук преди?

— Много пъти.

— Хм. Добре. Аз наистина не съм виждала шефа днес, но това не означава, че той не е минал през задната врата, без да ми се обади. Понякога са тук почти цял ден, а аз не знам. Хм. Точно така. Никой не си прави труда да ми казва нещо.

Тя се протегна към телефона.

— Хм. Не, господа, не е нужно и аз да знам — продължи да мърмори тя, докато набираше номера. — Не е нужно да знам абсолютно нищо, не и аз. Доктор Хоровиц? Обажда се Бонита, от охраната. При мен има една доктор Скарлет. — Тя замълча за момент. — Не знам.

После погледна към мен.

— Как се пише името ви?

— С-к-а-р-п-е-т-а — отговорих търпеливо.

Тя отново не го произнесе правилно, но поне приблизително го улучи.

— Да, господине, ще го направя, разбира се. — После затвори и се обърна към мен: — Можете да седнете ето там.

Чакалната беше мебелирана в сиво, със сив мокет, списания, разхвърляни по черни масички, и скромна елха в центъра на стаята. На мраморната стена пишеше: „Taceant Colloquia Hffagiat Risus Nie Locus Est Ubi Mors Gaudet Succurrere Vitae“, което означава, че човек ще открие твърде малко разговори или смях в това място, където смъртта се радва да помогне на живите. Срещу мен на канапето седеше азиатска двойка, здраво стиснали ръце. Не говореха и не вдигаха поглед. Коледата за тях винаги щеше да е изпълнена с болка.

Зачудих се защо ли са тук и кого са загубили. Искаше ми се да мога да ги успокоя по някакъв начин, но изглежда, тази дарба не ми бе отредена. След всичките тези години най-доброто, което можех да кажа на скърбящите, бе, че смъртта е била мигновена и близките им не са страдали. В повечето случаи, когато произнасях тези думи, те не отговаряха напълно на истината, защото как би могъл човек да си представи например ужаса на една жена, принудена да се съблече в пустия парк в една мразовита зимна нощ? Как някой от нас би могъл да си представи какво е изпитала, когато Голт я е накарал да застане до заледения фонтан и е насочил пистолета си?

Фактът, че я е накарал да се съблече, напомняше за безграничната му жестокост и неутолимия му апетит за игрички. Голотата ѝ не е била необходима. Не е било нужно да ѝ съобщава по този начин, че ще умре съвсем сама на Коледа, без някой дори да узнае името ѝ. Голт е можел просто да я застреля и да приключи. Можел е да извади пистолета и да я убие, без тя да разбере нещо. Мръсното копеле!

— Господин и госпожа Ли?

Белокоса жена застана пред азиатската двойка.

— Да.

— Ако сте готови, ще ви заведа там.

— Да, да — каза мъжът, а жената заплака.

Поведоха ги към стаята за огледи, където тялото на човек, когото обичаха, щеше да бъде качено от моргата в специален асансьор. Много хора не можеха да приемат смъртта, освен ако първо не я видят или докоснат, но въпреки безбройните огледи, на които бях присъствала през тези години, не можех да си представя как аз самата бих преживяла този ритуал. Струваше ми се, че не бих могла да понеса последния поглед през стъклото. Усетих наченките на главоболие, затворих очи и започнах да масажирам слепоочията си. Седях така от дълго време, когато долових нечие присъствие до себе си.

— Доктор Скарпета?

Секретарката на доктор Хоровиц стоеше до мен и ме гледаше загрижено.

— Добре ли сте?

— Емили — казах изненадана. — Да, добре съм, но определено не очаквах да те видя тук днес.

— Искате ли един аспирин?

— Много си любезна, но съм добре — отговорих.

— И аз не очаквах да ви видя тук днес. Но в момента нещата не са съвсем нормални. Учудена съм, че сте успели да влезете, без журналистите да ви хванат.

— Не видях никакви журналисти.

— Снощи бяха навсякъде. Предполагам, видели сте днешния „Таймс“?

— Страхувам се, че нямах възможност — казах с неудобство, като се зачудих дали Уесли още беше в леглото.

— Пълна бъркотия — каза Емили, млада жена с дълга, тъмна коса, която винаги беше толкова скромна и просто облечена, като че ли бе дошла тук от някой друг век. — Дори кметът се обади. Градът никак не се нуждае от подобен вид реклама. Още не мога да повярвам, че тялото е било намерено от репортер.

Погледнах бързо към нея, докато вървахме.

— Репортер?

— Да, той всъщност е редактор или нещо такова в „Таймс“. Един от онези луди, които тичат за здраве, независимо какво е времето. И така вчера сутринта се озовал в парка и минал през Чери Хил. Било много студено, заснежено и пусто. Той приближил фонтана и видял

горката жена. Не е нужно да ви казвам, че описанието в днешния вестник е доста подробно и хората са ужасно изплашени.

Минахме през няколко коридора, после тя отвори вратата на кабинета на шефа си и внимателно го предупреди за влизането ни, за да не би да го стреснем. Доктор Хоровиц остаряваше и започваше леко да оглушава. Кабинетът му беше напоен с аромата на цветя. Той обичаше орхидеи, африкански теменужки и гардении и те цъфтяха великолепно под грижите му.

— Добро утро, Кей — каза той и се надигна от бюрото си. — Доведе ли някого със себе си?

— Капитан Марино трябва да се срещне с нас.

— Емили ще се увери, че са му показали пътя. Освен ако предпочиташ да почакаме.

Знаех, че Хоровиц не иска да чака. Нямаше време. Той командваше най-големия съдебномедицински офис в страната, където осем хиляди души годишно — населението на малък град — биваха аутопсираны на стоманените маси. Една четвърт бяха жертви на убийства, а много от тях оставаха завинаги без имена. Ню Йорк имаше толкова голям проблем с идентификацията на мъртвите, че полицията поддържаше отдел за изчезнали в сградата на Хоровиц.

Шефът вдигна телефона и заговори с някого.

— Доктор Скарпета е тук. Тръгваме надолу — каза той.

— Ще отида да потърся капитан Марино — каза Емили. — Струва ми се, че името му ми е познато.

— Работим заедно от много години — обясних. — А и той помага на отдела за подкрепа на следствието към ФБР още от основаването му.

— Мислех, че го наричат „Отдел за проучване на поведението“, както е по филмите.

— Бюрото промени името, но целта е същата — обясних.

Говорех за малката група агенти, прочули се с психологическите си профили и преследването на жестоки сексуални престъпници и убийци. Когато наскоро станах консултант патолог за отдела, не вярвах, че съществуват много ужаси, които не съм виждала. Бях сгрешила.

Слънчевата светлина струеше през прозорците на кабинета на Хоровиц и се отразяваше в стъклените рафтове, отрупани с цветя и

миниатюрни дръвчета. Знаех, че в тъмната гореща баня докторът отглежда орхидеи, закачени около ваната и мивката, а в дома си има оранжерия. Първия път, когато видях Хоровиц, се сетих за Линкълн. И двамата имаха мършави, добродушни лица, помрачени от една война, която унищожаваше обществото. И двамата понасяха трагедията така, като че ли бяха избрани за това, и имаха големи, търпеливи ръце.

Слязохме долу, в помещенията, които нюйоркският офис наричаше „Дом на покойниците“, учудващо нежен епитет за моргата в един от най-жестоките градове в Америка. Въздухът, нахлуващ откъм гаража, беше студен и миришеше на застоял цигарен дим и смърт. Надписите по сините стени молеха служителите да не изхвърлят окървавени чаршафи, покривки, парцали или кофи в контейнерите за боклук.

Носенето на терлици за еднократна употреба върху обувките беше задължително. Яденето беше забранено, а на много от вратите имаше червени предупредителни знаци за биологична опасност. Хоровиц ми обясни, че един от неговите тридесет заместници ще извърши аутопсията на жената, за която смятахме, че е последната жертва на Голт.

Влязохме в съблекалнята, където доктор Руис Рейдър, облечен в хирургическа униформа, закачаше пакет с батерии на колана си.

— Доктор Скарпета — каза Хоровиц, — срещали ли сте се с доктор Рейдър?

— Познаваме се отдавна — усмихнато отговори Рейдър.

— Да, така е — потвърдих сърдечно. — Но май последният път, когато се видяхме, беше в Сан Антонио.

— Господи. Толкова време ли мина?

Последната ни среща бе по време на семинара на Американската академия по патология, провеждан веднъж годишно, на който хора като нас се събираха, за да обменят информация. Рейдър беше представил един случай с особената смърт на млада жена, причинена от светкавица. Тъй като дрехите на жертвата бяха направо издухани, а главата ѝ наранена, когато паднала и се ударила на бетона, била докарана в моргата като случай на сексуално нападение. Ченгетата били убедени в това, докато Рейдър не им показал, че токята на колана на жертвата била намагнетизирана, а на едното ѝ стъпало имало следа от изгаряне.

Спомних си как след събранието Рейдър ми бе сипал чист „Джак Даниелс“ в пластмасова чашка и си бяхме припомняли хубавите стари дни, когато имаше само няколко съдебни лекари, а аз бях единствената жена. Рейдър приближаваше шейсетте и бе невероятно уважаван от колегите си. Но от него нямаше да стане добър шеф. Не можеше да изтърпи борбата с хилядите документи и политики.

Изглеждахме като готови за излитане в космоса, когато си сложихме прозрачни пластмасови маски, качулки и уредите за дишане. СПИН е опасен, ако човек се набоде на игла или се пореже, докато работи върху заразен труп, но по-голяма заплаха представляваха инфекциите, пренасяни по въздуха, като туберкулоза, хепатит и менингит. Напоследък работехме с по два чифта ръкавици, дишахме пречистен въздух и се покривахме с униформи и престилки за еднократна употреба. Някои съдебни лекари като Рейдър, носеха мрежести ръкавици от неръждаема стомана, които приличаха на рицарски.

Тъкмо нагласях качулката си, когато О’Донъл, детективът, с когото се запознах снощи, влезе заедно с Марино, който изглеждаше раздразнен и махмурлия. Те си сложиха хирургически маски и ръкавици, без да се погледнат в очите или да проговорят. Безименният ни случай се намирал в стоманено чекмедже номер 121. Докато излизахме от съблекалнята, помощниците в моргата изкараха тялото навън и го поставиха върху една от количките. Мъртвата беше гола и изглеждаше нещастна върху студената стоманена носилка.

Парчетата кожа, изрязани от рамото и вътрешната страна на бедрата ѝ, бяха оставили зловещи петна от потъмняла кръв. Кожата ѝ беше яркорозова от вкочаняването, типично при замразени трупове или хора, умрели от замръзване. Раната на дясното ѝ слепоочие беше направена от куршум с голям калибър. Веднага се виждаше отличителната следа от цевта, отпечатана върху кожата ѝ там, където Голт бе притиснал пистолета до главата ѝ и бе дръпнал спусъка.

Мъже в униформи и маски я докараха в залата за рентгенови снимки, където на всеки от нас дадоха оцветени в оранжево пластмасови очила в допълнение към екипировката ни. Рейдър нагласи източника на светлинна енергия, наречен „Лума-лайт“, който представляваше проста черна кутия, с удължен син фиброоптичен кабел. Тя беше още един чифт очи, които виждаха това, което нашите

не можеха, мека бяла светлина, която правеше отпечатъците от пръсти флуоресцентни и караше косми, влакна и петна от наркотици и сперма да блестят като огън.

— Някой да загаси лампите — каза Рейдър.

В тъмнината той насочи уреда към тялото и множество влакна засветиха като фини нажежени жички. С помощта на форцепс Рейдър събра уликите от пубиса, краката, ръцете и наболата коса по скалпа ѝ. Малките жълти петънца станаха ярки като слънцето, когато той прекара светлината върху възглавничките на пръстите на дясната ѝ ръка.

— Тук има някакъв химикал — каза Рейдър.

— Понякога спермата изглежда така, когато се освети.

— Не мисля, че е това.

— Може да са улични наркотици.

— Хайде да вземем проба — предложи Рейдър. — Къде е солната киселина?

— Ето я.

Уликите бяха събрани и Рейдър продължи. Малката бяла светлинка минаваше върху тялото на жената, към тъмните, вдлъбнати места, където кожата ѝ бе изрязана, към плоския ѝ корем и нежните заоблености на гърдите. Фактически по раните ѝ нямаше улики. Това потвърждаваше теорията ни, че Голт я е убил и обезобразил там, където е била намерена, защото, ако бе пренасяна след убийството, по засъхващата кръв щяха да полепнат влакна. Всъщност раните ѝ бяха най-чистите места по тялото ѝ.

Работихме на тъмно повече от един час и постепенно тя се разкриваше все повече пред нас. Кожата ѝ беше светла и изглеждаше като невиждала слънце. Почти нямаше мускули, беше слаба и висока метър и седемдесет. Лявото ѝ ухо бе пробито на три места, дясното на две. Носеше обици с формата на копчета и малки халки, всичките златни. Беше тъмноруса, със сини очи и правилни черти. Можеше да изглежда хубава, ако не бе обръснала главата си и не беше мъртва. Ноктите ѝ бяха без лак и изгризани до кожа.

Единствените следи от стари рани бяха заздравелите белези по челото и темето ѝ, върху лявата черепна кост. Белезите бяха продълговати, около три и половина — четири сантиметра. Единствената видима следа от барут по ръцете ѝ бе на дясната ѝ длан

между палеца и показалеца. Според мен това се дължеше на вдигнатата ѝ отбранително ръка, когато пистолетът е стрелял. Остатъците от барута напълно изключваха самоубийството, дори и другите улики да сочеха към такова, което те, разбира се, не правеха.

— Струва ми се, не знаем коя е била доминиращата ѝ ръка — прозвуча гласът на Хоровиц някъде в тъмнината зад мен.

— Дясната ѝ ръка е малко по-развита от лявата — отбелязах.

— Значи деснячка. Личната хигиена и храненето ѝ са били ужасни — каза Хоровиц.

— Като уличница, проститутка. Поне аз така предполагам — обади се О'Донъл.

— Не познавам проститутка, която би си обръснала главата — изръмжа Марино от другата страна на масата.

— Зависи кого се е опитвала да привлече — възрази О'Донъл. — Цивилният полицаи, който я е видял в метрото, си помислил отначало, че е мъж.

— Това е станало, когато е била с Голт — каза Марино.

— Когато е била с онзи, за когото си мислите, че е Голт.

— Не си мисля — изсумтя Марино. — Точно с него е била. Почти надушвам проклетото копеле, все едно че оставя лоша миризма навсякъде след себе си.

— Според мен това, което ти мирише, е тя — каза О'Донъл.

— Преместете го надолу, да, ето тук. Добре, благодаря.

Рейдър събра още улики, докато гласове на невидими хора продължаваха да говорят в тъмнината, плътна като кадифе.

Най-после си признах:

— Това ми се вижда доста необичайно. По принцип бих свързала толкова много улики с някой, който е бил опакован в мръсно одеяло или транспортиран в багажника на кола.

— Очевидно тя не се е къпала скоро, а и е зима — каза Рейдър, като премести фиброоптичния кабел и освети малък белег от ваксина против шарка. — Вероятно е носила същите дрехи от дни, а ако е пътувала в метрото или с автобус, може по нея да са полепнали доста влакна.

Съдейки по прегледа, пред нас имаше бедна жена, която не е била обявена за изчезнала, тъй като няма дом и никой не се тревожи или не знае, че си е отишла. Решихме, че е била типичната изпаднала

жена от улицата, докато не я поставихме на масата в залата за аутопсии, където съдебният зъболекар, доктор Греъм, чакаше да огледа зъбите ѝ.

Млад мъж, с широки рамене и разсеян вид, който обикновено свързвах с професорите по медицина, той беше хирург в Стейтън Айлънд, когато работеше с живи пациенти. Но днес бе времето му за работа с хора, които се оплакват безмълвно. Вършеше тази работа срещу дребно заплащане, което сигурно нямаше да покрие дори таксито и обета му. Вкочаняването бе почти пълно и също като инатливо дете, което мрази зъболекарите, мъртвата отказваше да му сътрудничи. Най-последно зъболекарят отвори устата ѝ с помощта на фина пила.

— Е, честита Коледа — каза той, като доближи ярката светлина към нея. — Цялата ѝ уста е пълна със злато.

— Доста интересно — отбеляза Хоровиц с вида на математик, обмислящ трудна задача.

— Това са пломби от златна амалгама — съобщи Греъм и посочи към бърбековидните златни пломби близо до венците на всеки преден зъб. — Има ги тук, тук и там — отново посочи той. — Общо шест. Това е много рядко срещано. Всъщност никога не съм виждал нещо подобно. Особено в моргата.

— Какво, по дяволите, е златна пломба? — запита Марино.

— Отвратителна работа — отвърна Греъм. — Ужасно трудна и непривлекателна.

— Мисля, че навремето зъболекарите бяха задължени да преминат изпит върху тях, за да могат да получат дипломите си — казах.

— Точно така — потвърди Греъм и продължи да работи. — Студентите ужасно мразеха тази работа.

Той ни обясни, че пломбите със златна амалгама се правят, като зъболекарят поставя дребни златни сачми в зъба, а най-малката влага може да ги накара да паднат. Въпреки че този вид пломби бяха доста здрави и добри, те бяха трудоемки, болезнени и скъпи.

— А и не много пациенти — добави той — искат в устата им да се вижда злато, особено по предните зъби.

Той продължи да нанася в картоната различните поправки, извадени зъби, форми и особености на жената. Захапката ѝ беше леко

крива, а на предните ѝ зъби имаше полукръгла следа, вероятно причинена от ухапването на лулата, тъй като на Греъм бе съобщено, че са я виждали с лула.

— Ако е пушела лула, не бихте ли очаквали по зъбите ѝ да има петна от тютюна? — попитах, тъй като не видях никакви следи от тютюн.

— Може би. Но вижте колко разядени са повърхностите на зъбите ѝ — онези части при венеца, които са наложили изработката на златните пломби — посочи той. — Основните повреди по зъбите ѝ вероятно са причинени от маниакално миене.

— Значи ако си е миела зъбите по десет пъти на ден, не би трябвало да има петна от тютюн — каза Марино.

— Да си мие зъбите като смахната не отговаря на лошата ѝ хигиена — отбелязах. — Всъщност устата ѝ изглежда абсолютно различна от всичко друго по нея.

— Можете ли да определите кога е извършена тази работа в устата ѝ? — запита Рейдър.

— Всъщност не — отговори Греъм, без да спре прегледа. — Но е доста добра. Според мен всичко е направено от един и същ зъболекар, а единственият район в страната, където все още се работят пломби със златна амалгама, е Западният бряг.

— Чудя се откъде ли знаете това — обърна се към него детектив О'Донъл.

— Съвсем просто. Можете да си направите такива пломби само там, където все още има зъболекари, които ги правят. Аз например не ги правя. А и не познавам лично някой, който се занимава с това. Но има една организация, наречена Американска академия на операторите за златна амалгама, в която членуват неколкостотин човека — зъболекари, които се гордеят, че все още са занимават с тази дейност. Повечето от тях са в щат Вашингтон.

— Защо някой би искал да му направят подобна пломба? — запита О'Донъл.

— Златото издържа дълго време — отговори Греъм, като погледна към него. — Има хора, които са нервни по отношение на това, което поставят в устата им. Предполага се, че някои от химикалите в състава на белите пломби могат да нанесат щети на зъбните нерви. Освен това тези пломби се износват и стават на петна

много по-бързо. Други хора пък вярват, че среброто е виновно за всичко — от кисти до косопад.

Марино реши да се намеси:

— Да, а пък някои кретени просто харесват как изглежда златото.

— Да, така е — съгласи се Греъм. — Може и тя да е от тях.

Но аз не мислех така. Тази жена не правеше впечатление на човек, който се интересува от вида си. Подозирах, че е обръснала главата си не за да насочи вниманието на хората към себе си, или пък защото е мислела, че е модерно. Когато започнахме да я преглеждаме вътрешно, разбрах доста неща, макар загадката да се задълбочи.

Тя беше прекарала хистеректомия — бяха ѝ премахнали матката и оставили яйчниците. Беше дюстабанлийка. Имаше и стар мозъчен кръвоизлив в предната част на мозъка от удар, счупил черепа ѝ под белезите, които бяхме намерили.

— Била е жертва на нападение, вероятно преди много години — казах. — А то е от онзи вид наранявания на главата, които свързваме с промяна на личността.

Помислих си за скитането ѝ и за това, че никой не я търсеше.

— Вероятно се е отчуждила от семейството си и е претърпяла загуба на паметта.

Хоровиц се обърна към Рейдър:

— Виж дали не можем да ускорим токсикологичния тест. Хайде да проверим дифенилхидантоина.

[1] Известен руски балетист. — Б.пр. ↑

5.

До края на деня не можеше да се направи нищо повече. Хората в града мислеха само за Коледа и лабораториите и повечето офиси бяха затворени. Ние с Марино се поразходихме няколко пресечки към Сентръл Парк и се отбихме в гръцка сладкарница, където пих кафе, защото не можех да хапна нищо. После си хванахме такси.

Уесли не беше в стаята си. Върнах се в моята и дълго време стоях до прозореца, гледайки към тъмните, оголени дървета и черните камъни сред снежните преспи в парка. Небето беше сиво и мрачно. Не виждах ледената пързалка, нито фонтана, където бе намерена мъртвата. Въпреки че не можах да видя местопрестъплението, когато и нейното тяло е било там, бях разучила добре снимките. Стореното от Голт беше ужасно. Зачудих се къде ли е той сега.

Не можех дори да преброя случаите на насилствена смърт, по които бях работила от започването на кариерата си, но въпреки това разбирах повечето от тях много по-добре, отколкото показвах на свидетелското място. Не е трудно да разбереш хора, които са били толкова разгневени, дрогирани, уплашени или подлудени, че са убили. Дори психопатите имат своя собствена извратена логика. Но Темпъл Брукс Голт изглеждаше невъзможно да бъде описан или разбран.

Първата му среща със системата на правосъдието била преди по-малко от пет години, когато пиел коктейли в един бар в Абингтън, Вирджиния. Пиян шофьор на камион, презиращ женствени мъже, започнал да обижда Голт, който имал черен пояс по карате. Без да промълви и дума, Голт се усмихнал странно. Станал, завъртял се и ритнал човека в главата. На една от близките маси седели половин дузина ченгета и вероятно тяхното присъствие бе единствената причина, поради която Голт бе заловен и обвинен в убийство.

Пребиваването му в щатския затвор на Вирджиния бе кратко и странно. Той станал любимец на един корумпиран директор, който фалшифицирал документите му и му помогнал да избяга. Голт бе прекарал твърде кратко време вън от затвора, когато налетя на едно

момче на име Еди Хийт и го уби по същия начин, както и жената в Сентръл Парк. След това уби началника на моргата, директора на затвора и една надзирателка на име Хелън. По това време Голт беше на тридесет и една години.

Снежинките продължаваха да прехвърчат покрай прозореца ми. В далечината те приличаха на мъгла между дърветата. По улицата изтрополиха копита и премина файтон с двама пътници, увити в карирани одеяла. Бялата кобила беше стара и едва се движеше. Тя се подхлъзна и кочияшът я удари жестоко. Другите коне гледаха отчаяно, с наведени глави и тъжни очи. Почувствах горчива ярост, която се надигаше в гърлото ми. Сърцето ми заби лудо. Внезапно някой почука на вратата и ме стресна.

— Кой е? — извиках.

След кратка пауза Уесли каза:

— Кей?

Пуснах го вътре. Бейзболната шапка и раменете на палтото му бяха мокри от снега. Той свали кожените си ръкавици и ги пхна в джобовете си, после съблече палтото си, без да сваля поглед от мен.

— Какво има? — запита той.

— Ще ти кажа точно какво има — отвърнах с треперещ глас. — Ела тук и погледни — допълних, като го хванах за ръката и го дръпнах до прозореца. — Само погледни! Мислиш ли, че тези нещастни, мършави коне имат понякога почивка? Смяташ ли, че се грижат подходящо за тях? Според теб дали ги почистват и хранят понякога? Знаеш ли какво става, когато се спънат? Заледено е, те са прекалено стари и се подхлъзват, почти падат. И знаеш ли какво става?

— Кей...

— Просто ги бият още по-жестоко.

— Кей...

— Защо не направиш нещо по въпроса? — продължавах гневно.

— Какво би искала да направя?

— Просто направи нещо. Светът е пълен с хора, които не правят нищо, и вече ужасно ми писна от това.

— Би ли искала да направя оплакване до Дружеството за защита на животните? — запита той.

— Да — отговорих. — А и аз също ще го сторя.

— Имаш ли нещо против да е утре, тъй като днес всичко е затворено?

Продължих да гледам през прозореца. Кочияшът отново удари коня.

— Дотук — извиках вбесена.

— Къде отиваш? — озадачено запита Уесли и ме последва вън от стаята.

Той забърза след мен, докато отивах към асансьора. Прекосих фойето и излязох от хотела, макар да бях без палто. Снегът валеше доста силно и бе покрил плътно улицата. Обект на гнева ми бе възрастен мъж с шапка, седнал отпуснато на предната седалка на файтона. Когато видя жената на средна възраст, приближаваща към него с високия мъж по петите си, той се надигна и седна по-изправено.

— Бихте ли желали хубава разходка с файтон? — запита той със силен акцент.

Кобилата изпъна врат към мен и наостри уши, като че ли знаеше какво я очаква. Беше само кожа и кости, с огромни копита и празен поглед в зачервените очи.

— Как се казва конят ви? — запитах.

— Снежанка.

Кочияшът изглеждаше не по-малко нещастен от мизерната си кобила, когато започна да ни цитира цените си.

— Не ме интересуват цените ви — казах, когато той уморено погледна към мен.

Човекът сви рамене.

— Колко време искате да се возите?

— Не знам — отвърнах учтиво. — Колко време трябва да се возя, преди отново да започнете да биете Снежанка? И повече ли я тормозите, когато е Коледа, или както обикновено?

— Аз се отнасям добре с коня си — тъпо отвърна той.

— Вие сте жесток към нея и вероятно към всяко друго живо същество — казах.

— Трябва да си върша работата — възрази той с присвити очи.

— Аз съм лекар и ще съобщя за вас където трябва — казах напрегнато.

— Какво? — възкликна той. — Вие сте конски доктор?

Пристъпих по-близо и се озовах до покритите му с одеяло крака.

— Ако ударите още веднъж кобилата, ще ви видя — казах с леденото спокойствие, което пазех за хора, към които изпитвах силна омраза. — Този човек зад мен също ще ви види. От онзи прозорец ето там — посочих. — И един ден ще се събудите и ще разберете, че съм купила компанията ви и съм ви уволнила.

— Вие не купува компания — каза той и погледна любопитно към Спортния клуб.

— А вие не осъзнавате действителността — отвърнах.

Той пъкна брадичка под яката си и престана да ми обръща внимание.

Върнах се мълчаливо в стаята си. Уесли също не проговори. Поех си дъх дълбоко, но ръцете ми не спираха да треперят. Уесли отиде до барчето и сипа по едно уиски. После ме настани на леглото, сложи няколко възглавници зад мен, свали палтото си и зави краката ми с него.

Изгаси лампите и седна до мен. Започна да масажира нежно врата ми, докато аз гледах през прозореца. Снежното небе изглеждаше сиво и мокро, но не така унило, както когато валеше дъжд. Замислих се за разликата. Защо ли снегът изглеждаше толкова мек, докато дъждът падаше тежко и ти се струваше по-студен.

Спомних си хапещия студ и дъжда в Ричмънд на Коледа, когато полицаите откриха крехкото, голо тяло на Еди Хийт. Той беше облегат на контейнер за боклук зад изоставена сграда със заковани по прозорците дъски. Не беше мъртъв, макар че никога вече нямаше да дойде в съзнание. Голт го бе отвлякъл от магазин за хранителни стоки, където майката на Еди го изпратила да купи готова супа.

Никога нямаше да забравя безутешността на онова мърляво място, където бе намерено момчето, нито пък неоправданата жестокост на Голт, оставил малката кесия със супата и шоколада, които Еди бе купил преди смъртта си. Тези зловещи подробности правеха смъртта толкова реална, че дори полицаят от област Хенрико заплака. Представих си раните на Еди и си спомних топлината на ръката му, когато го преглеждах в детското интензивно отделение, преди да го откачат от системите, поддържащи живота му.

— О, господи — промърморих в затъмнената стая. — О, господи, толкова съм изморена от всичко това.

Уесли не отговори. Беше станал от леглото и стоеше до прозореца с чаша в ръка.

— Толкова съм изморена от жестокостта. Писна ми от хора, които бият коне и убиват малки момчета и жени с рани по главите.

Уесли не се обърна, само каза:

— Коледа е. Би трябвало да се обадиш на семейството си.

— Прав си. Точно от това се нуждая, за да се развеселя.

Издухах си носа и се протегнах към телефона.

Никой не отговори в къщата на сестра ми в Маями. Изрових бележника от чантата си и се обадох в болницата, където от седмици лежеше майка ми. Сестрата от интензивното отделение ми съобщи, че Дороти е при майка ми и ще отиде да я повика.

— Ало?

— Весела Коледа — казах на единствената си сестра.

— Предполагам това е ирония, като се има предвид къде се намирам. В това място определено няма нищо весело, макар че ти няма как да знаеш, след като не си тук.

— Доста добре познавам интензивните отделения — казах. — Къде е Луси и как е?

— Навън е. Върши някаква работа заедно с приятелката си. Оставиха ме тук и ще се върнат след около час. После ще ходим на църковната служба. Е, не знам дали приятелката ще дойде, защото тя не е католичка.

— Приятелката на Луси си има име. Казва се Джанет и е много свястно момиче.

— Не възнамерявам да навлизам в това.

— Как е мама?

— Все същото.

— Все същото какво, Дороти? — запитах нетърпеливо и усетих, че започвам да се ядосвам.

— Днес се наложи доста да я поизсмучат. Не знам какъв точно е проблемът, но не можеш да си представиш какво е да я гледаш как се опитва да се изкашля и не може да издаде и звук, заради онази ужасна тръба в носа ѝ. Успя да изкара само пет минути без вентилатор днес.

— Знае ли кой ден е?

— О, да — злобно отговори Дороти. — Да, наистина. Наредих ѝ малка елха на нощното шкафче. Тя много плака.

Усетих тъпа болка в гърдите си.

— Кога ще пристигнеш тук? — продължи сестра ми.

— Не знам. В момента не мога да напусна Ню Йорк.

— Кей, замисляла ли си се някога, че прекарваш по-голямата част от живота си, тревожейки се за умрели хора? — остро запита тя. — Струва ми се, че отношенията ти с мъртвите...

— Дороти, кажи на мама, че я обичам и съм се обаждала. Кажи на Луси и Джанет, че ще опитам да им се обадя по-късно тази вечер или утре.

Затворих.

Уесли все още стоеше до прозореца с гръб към мен. Той беше съвсем наясно с проблемите, които имах със семейството си.

— Съжалявам — мило каза той.

— Тя щеше да се държи така, дори и да бях там.

— Знам. Но важното е, че ти би трябвало да си там, а аз да съм си у дома.

Когато Уесли заговореше за дома си, се чувствах неудобно, защото неговият дом и моят бяха толкова различни. Замислих се отново за случая. Затворих очи и си представих жената, която приличаше на манекен без перука и дрехи. Спомних си ужасните ѝ рани.

После заговорих:

— Бентън, когато убива всички тези хора, кого всъщност убива Голт?

— Себе си — отговори Уесли. — Голт убива себе си.

— Не може това да е всичко.

— Не, но е част от него.

— Това е спорт за него — казах.

— Вярно е.

— Ами семейството му? Знаем ли още нещо?

— Не — отговори Уесли, без да се обърне. — Майката и бащата са богати и живеят в Бюфърт, Южна Каролина.

— Преместили са се от Олбъни?

— Спомни си наводнението.

— О, да. Бурята.

— Южна Джорджия беше почти отнесена от водата. Очевидно семейство Голт са я напуснали и сега са в Бюфърт. Струва ми се, че

освен това търсят и уединение.

— Мога да си го представя.

— Разбира се. Туристически автобуси минаваха покрай къщата им в Джорджия. Репортери чукаха по вратата им. Те не желаеха да сътрудничат на властите. Както знаеш, няколко пъти поисках разговор с тях, но ми бе отказано.

— Искан ми се да знаехме повече за детството му — казах.

— Израснал е в семейната плантация, огромна бяла къща, построена наред стотици акри пеканови^[1] дървета. Наблизо била фабриката, произвеждаща ореховки и други сладкиши, които можеш да видиш в крайпътните магазини и ресторанти най-вече в Юга. Що се отнася до това какво е ставало в къщата, докато Голт е живял там, просто не знаем.

— А сестра му?

— Предполагам, все още е някъде на Западния бряг. Не можем да я намерим, за да си поговорим. А и тя вероятно също няма да се съгласи да говори с нас.

— Има ли вероятност Голт да се свърже с нея?

— Трудно е да се каже. Засега не сме научили нищо, което да показва, че те двамата някога са били близки. Всъщност, изглежда Голт никога не е бил близък — поне в нормалния смисъл на думата — с някого през целия си живот.

— Къде ходи днес? — запитах с по-нежен глас, тъй като вече се чувствах по-спокойна.

— Поговорих с няколко от детективите и се поразходих.

— С цел физическо натоварване или работа?

— Най-вече последното, но все пак и двете. Между другото Снежанка я няма. Кочияшът току-що си тръгна с празен файтон, а и не я удари нито веднъж.

Отворих очи.

— Моля те, разкажи ми нещо за разходката си.

— Минах през района на метрото, където са видели Голт и жертвата му — при Сентръл Парк Уест и Осемдесет и първа улица. В зависимост от времето и от това какъв маршрут избереш, този вход на метрото се намира на около пет-десет минути пеша от Рамбъл.

— Но ние не знаем, че те са влизали там.

— Ние не знаем абсолютно нищо — каза Уесли и въздъхна изморено. — Да, направихме чудесни отливки от отпечатъците от обувките му, но там има толкова много други следи от хора, от коне, кучета и господ знае какво още. Или поне имаше — тъжно завърши Уесли, загледан в прехвърчащия покрай стъклото сняг.

— Мислиш си, че е живял някъде наоколо, нали?

— Тази станция на метрото не е за прехвърляне. Тя е за определена посока. Хората, които слизат тук, живеят в Ъпър Уест Сайд или отиват в някой от ресторантите, музея или парка.

— Точно по същата причина аз пък смятам, че Голт не е живял в този квартал — казах. — В станция като тази на Осемдесет и първа улица или другите близки станции вероятно виждаш все същите хора всеки ден. Струва ми се, че полицаят, който го е глобил, щеше да го разпознае, ако Голт беше местен и често използваше метрото.

— Това е логично — съгласи се Уесли. — Очевидно Голт е познавал добре мястото, което си е избрал, за да извърши престъплението. Но нищо не сочи, че въобще някога той е прекарал някакво време в този район. Тогава как може да го познава? — запита Уесли и се обърна към мен.

Лампите в стаята не светеха и той стоеше в сянката, на мраморния фон от сиво небе и сняг. Изглеждаше доста слаб, тъмният панталон висеше от хълбоците му, коланът му бе затегнат на нова дупка.

— Отслабнал си — казах.

— Поласкан съм, че забеляза — сухо отвърна той.

— Познавам тялото ти добре само когато е без дрехи — отбелязах спокойно. — А тогава си красив.

— Струва ми се, че това е единственото, което има значение.

— Не, не е. Колко си отслабнал и защо?

— Не знам точно колко. Никога не се меря. Понякога забравям да ям.

— Днес ял ли си нещо? — запитах загрижено, като че ли бях домашният му лекар.

— Не.

— Облечи си палтото — наредих.

Вървахме за ръка покрай оградата на парка. Не си спомнях някога преди да бяхме показвали близостта си на обществено място. Но малкото хора из улиците не можеха да видят ясно лицата ни, нито пък щяха да се заинтересуват от нас. За момент на сърцето ми стана леко. Стори ми се, че никога не съм чувала по-прекрасен звук от падането на снега върху вече натрупания сняг.

Изминахме доста път, без да говорим. Замислих се за семейството си в Маями. Вероятно щях да им се обадя отново преди края на деня, а наградата ми щяха да са още няколко оплаквания. Те бяха недоволни от мен, защото не бях направила това, което искаха, а винаги, когато станеше нещо такова, ми се искаше да ги напусна, като че ли бяха неприятна работа или някакъв порок. Всъщност се тревожех най-вече за Луси, която винаги бях обичала като собствена дъщеря. Майка си не можех да зарадвам, а сестра си не обичах.

Приближих се по-плътно до Бентън и го хванах за ръка. Той протегна другата си ръка, за да ме прегърне и аз се притиснах до него. И двамата носехме бейзболни шапки и това затрудняваше целувката ни. Затова спряхме на тротоара в сгъстяващия се мрак, обърнахме кепетата с козирките назад като хулигани и решихме проблема. После се разсмяхме на вида си.

— По дяволите, иска ми се да носех фотоапарат — засмя се Уесли.

— О, не, в никакъв случай.

Завъртях шапката си обратно и си помислих какво ли щеше да стане, ако някой наистина ни снимаше. Спомних си, че това, което правехме, беше нередно, и жизнерадостното ми настроение се изпари. Продължихме напред.

— Бентън, това не може да продължава вечно — казах.

Той не проговори.

Аз продължих:

— В истинския си свят ти си всеотдаен съпруг и баща, а после заминаваме извън града.

— А ти как се чувстваш? — запита той.

Усетих връщането на напрежението в гласа му.

— Предполагам, че се чувствам по същия начин, както повечето хора, които имат подобна връзка. Вина, срам, страх, тъга. Имам тежки

главоболия, а ти отслабваш. — Замълчах за момент, после продължих:
— А след това се събираме отново.

— А какво ще кажеш за ревността? — запита Уесли.

Поколебах се.

— Налагам си да не чувствам подобно нещо.

— Не можеш да си го наложиш.

— Разбира се, че може. И двамата го правим, когато работим по случаи като този.

— Ревнуваш ли от Кони? — настоя той.

— Винаги съм харесвала жена ти и смятам, че тя е чудесен човек.

— Добре, но ревнуваш ли от моите отношения с нея? Това би било съвсем разбираемо...

Прекъснах го:

— Защо трябва да упорстваш с този въпрос, Бентън?

— Защото искам да огледаме добре фактите и да се опитаме да ги подредим по някакъв начин.

— Добре, тогава ти ми кажи нещо. Когато аз бях все още с Марк, а той бе твой партньор и най-добър приятел, ти някога ревнувал ли си?

— Кого? — опита се да прояви чувство за хумор той.

— Някога ревнувал ли си заради връзката ми с Марк? — запитах. Той не отговори веднага.

— Ще те излъжа, ако не призная, че винаги съм се чувствал привлечен от теб. Силно привлечен — най-после каза той.

Опитах се да си припомня случаите, когато Марк, Уесли и аз сме били заедно. Помъчих се да открия и най-слабия намек за това, което току-що ми каза. Но когато навремето бях с Марк, аз се интересувах единствено от него.

— Бях честен — продължи Уесли. — Хайде пак да си поговорим за теб и Кони. Трябва да знам.

— Защо?

— Искам да знам дали някога тримата ще можем да бъдем отново заедно — отвърна той. — Като в миналите дни, когато ти вечеряше с нас, когато ни идваше на гости. Жена ми започна да пита защо вече не го правиш.

— Искаш да кажеш, че те е страх да не би тя да подозира нещо — отбелязах и се почувствах обзета от параноя.

— Просто казвам, че е ставало дума за това. Тя те харесва. Знае, че ние с теб работим заедно сега и се чуди защо те вижда все по-рядко.

— Разбирам защо се чуди — казах.

— Какво ще правим?

Бях ходила неведнъж в дома на Бентън и го бях наблюдавала с децата и жена му. Спомнях си докосванията, усмивките и разговорите за места, които не познавах, когато те за кратко допускаха приятелите си в своя собствен свят. Но в онези дни беше различно, защото бях влюбена в Марк, който сега бе мъртъв.

Освободих се от ръката на Уесли. Жълтите таксите профучаваха край нас във вихрушка от сняг. Осветените прозорци на сградите изглеждаха топли и уютни. Паркът проблясваше призрачно в бялата светлина от високите железни фенери.

— Не мога да го направя — казах.

Завихме към Сентръл Парк Уест.

— Съжалявам, но просто не мисля, че мога да седя заедно с теб и Кони — добавих.

— Стори ми се ти самата каза, че можеш да контролираш чувствата си.

— Лесно ти е да го кажеш, но аз нямам друг човек в живота си.

— Все някога ще трябва да го направиш. Дори ако сега скъсаме, пак ще се наложи да се виждаш със семейството ми. Това е наложително, ако ще продължаваме да работим заедно и да бъдем приятели.

— Значи сега пък ми даваш ултиматум.

— Знаеш, че не е така.

Ускорих крачките си. Още първия път, когато се любих с него, бях направила живота си поне сто пъти по-сложен. Наистина би трябвало да съм по-разумна. На масите за аутопсия бях виждала не една глупачка, която бе решила да има връзка с женен мъж. Хората започваха да унижават и себе си, и другите. Психиката им ставаше лабилна и започваха да се съдят.

Минахме покрай „Тавърн он дъ грийн“^[2]. Загледах се в луксозната сграда „Дакота“, пред която преди години бе убит Джон Ленън. Станцията на метрото бе твърде близо до Чери Хил. Зачудих се, дали след като е напуснал парка, Голт може да е дошъл тук. Спрях и се втренчих в нея. В онази нощ, на осми декември, шофирах към къщи,

прибирайки се от съда, когато чух по радиото, че Ленън бил застрелян от абсолютно непознат човек, който носел в себе си екземпляр от „Спасителят в ръжта“.

— Бентън — казах. — Ленън живееше тук.

— Да — потвърди той. — Беше убит точно до онзи вход там.

— Възможно ли е Голт да си е мислил за това?

Уесли замълча за момент.

— Не съм се сещал за това.

— Смяташ ли, че трябва да го обсъдим?

Той отново замълча и се загледа към избелените с пясък тухли на „Дакота“, оградата от ковано желязо и медните украси.

— Всъщност би трябвало да обмислим абсолютно всичко — каза той.

— Голт е бил тийнейджър, когато убиха Ленън. А доколкото си спомням от апартамента на Голт в Ричмънд, той предпочита класическа музика и джаз. Не помня да имаше албуми на Ленън или „Бийтълс“.

— Ако той се интересува от Ленън, надали е заради музиката — каза Уесли. — Голт просто би се вълнувал от толкова сензационно престъпление.

Продължихме напред.

— Няма достатъчно хора, които да задават въпросите, от чиито отговори се нуждаем — казах.

— Да, имаме нужда от цял полицейски участък, дори от цялото ФБР.

— Възможно ли е да проверим дали някой, отговарящ на описанието на Голт, не е бил виждан около „Дакота“? — попитах.

— По дяволите, той дори може да живее тук — горчиво каза Уесли. — Поне досега парите никога не са били един от проблемите му.

Зад ъгъла на природонаучния музей се виждаше покритият със сняг розов навес на ресторант, наречен „Скалета“, който за моя изненада беше осветен и шумен. Двойка, издокарана в кожени палта, зави и слезе надолу и се зачудих дали и ние не трябва да направим същото. Наистина чувствах глад, а и Уесли нямаше нужда да отслабва още повече.

— Съгласен ли си? — запитах го.

— Абсолютно. Скалета някой от роднините ти ли е? — пошегува се той.

— Струва ми се, не.

Стигнахме до вратата, където управителят ни предупреди, че ресторантът е затворен.

— Определено не изглежда така — казах, внезапно изморена и без желание да вървя повече.

— Но е, синьора — отвърна той.

Управителят беше нисък, плешив, облечен в смокинг с яркочервен пояс на кръста.

— Това е частен купон — добави той.

— Кой е Скалета? — запита Уесли.

— Защо искате да знаете?

— Това е интересно име и много прилича на моето — отговорих аз вместо Бентън.

— А как е вашето?

— Скарпета.

Управителят изгледа Уесли внимателно, после объркано погледна към мен.

— Да, разбира се. Но той не е с вас тази вечер?

Аз тъпо се втренчих в него.

— Кой не е с мен?

— Синьор Скарпета. Той беше поканен. Ужасно съжалявам, не знаех, че сте с него...

— Поканен на какво?

Нямах и най-бегла идея за какво става дума. Името ми беше много рядко срещано. Всъщност не бях чувала за друг Скарпета дори в Италия.

Управителят се поколеба.

— Не сте ли роднина на онзи Скарпета, който идва често тук?

— Какъв Скарпета? — попитах неловко.

— Един мъж. Напоследък идва доста често тук. Много добър клиент. Беше поканен на нашия коледен прием. Значи вие не сте негови гости?

— Разкажете ни нещо повече за него — помолих.

— Млад мъж. Харчи много пари — усмихна се управителят.

Почувствах как интересът на Уесли нараства. Той се обади:

— Можете ли да го опишете?

— Вътре има много хора. Утре отваряме в...

Уесли дискретно показва значката си. Мъжът я огледа съвсем спокойно.

— Разбира се — учтиво, но без никакъв страх каза той. — Ще ви намеря маса.

— Не, не — възпротиви се Уесли. — Няма нужда. Просто искаме да ви зададем няколко въпроса за този човек, който се е представил като Скарпета.

— Влезте — покани ни управителят. — Щом ще говорим, по-добре да седнем. А щом сме седнали, по-добре ще е да хапнете нещо. Казвам се Юджинио.

Той ни заведе до покрита с розово маса в единия ъгъл, отдалечен от гостите във вечерни тоалети, които запълваха по-голямата част от ресторанта. Те пиеха, ядяха, говореха и се смееха с жестовете и интонациите на италианци.

— Тази вечер нямаме пълно меню — извини се управителят. — Мога да ви поднеса *costoletta di vitello alla griglia* или *polio al limone* с малко *sarrellini primavera* или *rigatoni con broccolo*^[3].

Съгласихме се с всичко и добавихме бутилка вино „Dolcetto D'Alba“, което е едно от любимите ми и се намира трудно.

Юджинио отиде да ни донесе виното. Мислите ми запрепусаха лудо и усетих как ужас изпълва сърцето ми.

— Дори не прави подобно предположение — казах на Уесли.

— Засега няма да правя никакви предположения — отвърна той.

Нямаше и нужда. Ресторантът се намираше съвсем близо до станцията на метрото, където бяха видели Голт. Той би забелязал „Скалета“ заради името. То щеше да го накара да се сети за мен, а аз бездруго вероятно бях от хората, за които той доста си мислеше.

Юджинио се върна мигновено с бутилката ни. Свали станиола и завъртя тирбушона, докато говореше:

— Виждате ли, от 1979 година е, леко вино, доста напомня на „Божоле“.

Той издърпа тапата и ми наля малко, за да го опитам.

Кимнах и той напълни чашите ни.

— Седни, Юджинио — каза Уесли. — Пийни малко вино. Разкажи ни за Скарпета.

Управителят сви рамене.

— Всичко, което мога да ви кажа, е, че той дойде за първи път преди няколко седмици. Знам, че преди това никога не е идвал тук. Честно казано, беше доста необикновен.

— В какъв смисъл? — попита Уесли.

— Изглеждаше необичайно. Яркочервена коса, слаб, облечен странно. Нали разбирате, дълго черно кожено палто, италиански панталон и проста фланелка.

Юджинио вдигна поглед към тавана и отново сви рамене.

— Можете ли да си представите да носите хубав панталон и обувки „Армани“, а отгоре да сложите такава фланелка. И дори не беше изгладена.

— Италианец ли беше? — запитах.

— О, не. Вероятно би могъл да излъже някои хора, но не и мен — каза Юджинио, като поклати глава и си наля чаша вино. — Американец. Но сигурно говори италиански, защото използваше италианската част от менюто. Поръчваше по този начин, нали разбирате? Не на английски, а на италиански. Всъщност говореше доста добре.

— Как плащаше? — запита Уесли.

— Винаги с кредитна карта.

— И името на кредитната карта беше Скарпета? — попитах.

— Да, сигурен съм. Нямахше първо име, само инициал „К“. Той каза, че името му било Кърк. Не е съвсем италианско — усмихна се управителят и сви рамене.

— Значи е бил дружелюбен — отбеляза Уесли, докато аз се мъчех да се справя със странната информация.

— Понякога беше доста дружелюбен, друг път — не. Винаги си носеше нещо за четене. Вестници.

— Сам ли идваше? — попита Уесли.

— Винаги.

— Каква беше кредитната карта? — запитах.

Управителят се замисли.

— „Американ експрес“. Златна, доколкото си спомням.

Погледнах към Уесли.

— Носиш ли своята със себе си?

— Така мисля.

Извадих портфейла си. Картата я нямаше.

— Не разбирам — казах и усетих как косата ми настръхва.

— Кога беше у теб за последен път? — попита Уесли.

— Не знам — отвърнах зашеметена. — Не я използвам често.

Много места не я приемат.

Замълчахме. Уесли отпи от виното си и се огледа из залата. Бях изплашена и озадачена. Не разбирах какво означава всичко това. Защо Голт би дошъл тук, преструвайки се на мен? Ако той притежаваше златната ми карта, как се беше сдобил с нея? Още докато задавах въпроса, в мислите ми се появи мрачно подозрение. Куантико.

Юджинио стана, за да се погрижи за храната ни.

— Бентън — казах напрегнато. — Миналата есен дадох картата си на Луси.

— Когато започна стажа си при нас ли? — намръщи се той.

— Да. Дадох ѝ я, когато напусна университета и се отправи към академията. Знаех, че често ще ми идва на гости, а и ѝ се налагаше да пътува до Маями за празниците и т.н. Затова ѝ я дадох, за да я използва най-вече за билети за самолет и влак.

— И оттогава не си я виждала? — запита той, като ме погледна със съмнение.

— Честно да ти кажа, не съм се замисляла върху това. Обикновено използвам „Мастеркард“ или „Виза“. Струва ми се, че „Американ експрес“ изтича през февруари. Сигурно съм решила, че Луси може да я използва дотогава.

— Трябва да ѝ се обадиш.

— Ще го направя.

— Защото, ако не е у нея, Кей, тогава ще си помисля, че Голт я е откраднал, когато бе извършен взломът в апаратурата за инженерни проучвания миналия октомври.

Точно от това се страхувах и аз.

— Ами сметките ти? — попита той. — Не си ли забелязвала странни сметки през последните няколко месеца?

— Не — отговорих. — Въобще не си спомням да е имало някакви сметки през октомври или ноември. — Замислих се за момент, после казах: — Трябва ли да анулирам картата, или ще я използваме, за да го проследим?

— Проследяването чрез картата може да се окаже проблематично.

— Заради парите.

Уесли се поколеба.

— Ще видя какво може да се направи.

Юджинио се завърна със спагетите ни. Съобщи ни, че се опитвал да си спомни още нещо.

— Мисля, че за последен път беше тук миналия четвъртък — каза той, като преброи пръстите си. — Преди четири дни. Хм, нека да си помисля. Единият път си поръча *funghi e carciofi* и обикновени *carrellini*. Без сос. Само малко масло. Поканихме го на приема. Всяка година го правим, за да покажем благодарността си към приятелите и специалните клиенти.

— Пушеше ли? — запита Уесли.

— Да, пушеше.

— Помните ли какво?

— Да, кафяви цигари. „Нат Шърман“.

— А пиенето?

— Обичаше скъп скоч и хубаво вино. Само дето беше — навиринос Юджинио — голям сноб. Мислеше си, че само французите могат да правят вино — засмя се той. — Затова обикновено си поръчваше *Chateau Carbonnieux* или *Chateau Olivier*, а реколтата не може да е по-ранна от 1989 година.

— Само бяло вино ли пиеше? — попитах.

— Да, никакво червено. Не докосваше червено. Изпратих му една чаша за сметка на заведението, а той ми я върна.

Юджинио и Уесли си размениха визитните картички и още малко информация, после управителят насочи вниманието си към приема, който вече се вихреше с пълна сила.

— Кей — каза Уесли. — Можеш ли да се сетиш за някакво друго обяснение на това, което току-що чухме?

— Не — отговорих. — Описанието на този човек отговаря на Голт. Всичко звучи съвсем типично за него. Защо ми причинява това? — запитах, като усетих как страхът ми се превръща в гняв.

Уесли ме погледна сериозно.

— Мисли! Имало ли е нещо друго напоследък, за което би трябвало да ми разкажеш? Странни обаждания по телефона, странна

поща, някой да мълчи и да ти затваря телефона?

— Не са ми затваряли, не е имало и необичайни обаждания. Имаше някои странни писма, но това е нормално в моята работа.

— И нищо друго? А алармата ти? Да е изпищявала по-често от обикновено?

Бавно поклатих глава.

— Изсвири няколко пъти този месец, но нямаше и следа от нещо необичайно. А и наистина не мисля, че Голт си е прекарвал времето в Ричмънд.

— Трябва да си изключително внимателна — каза Уесли почти раздражено, като че ли досега не се бях държала така.

— Винаги внимавам — отговорих.

[1] Вид американски орех. — Б.пр. ↑

[2] Луксозен ресторант в Сентръл Парк. — Б.пр. ↑

[3] Телешко филе на скара или пиле с лимон и гъби, или макарони със зеле (ит.). — Б.пр. ↑

6.

На следващия ден всичко в града вече работеше. Заведох Марино на обяд в „Тату“, защото смятах, че и двамата се нуждаем от ободряваща атмосфера, преди да отидем до Бруклин, за да се срещнем с Франсис Пен.

Млад мъж свиреше на арфа, повечето маси бяха заети от привлекателни, добре облечени мъже и жени, които вероятно знаеха твърде малко за живота извън издателските къщи и бизнеса в небостъргачите, поглъщащ дните им.

Озадачих се от внезапното усещане за отчуждение. Чувствах се самотна, докато наблюдавах над масата евтината вратовръзка на Марино, зеленото сако от рипсено кадифе и петната от никотин по широките му, набраздени нокти. Въпреки че се радвах на компанията му, не можех да споделя мислите си с него. Нямах да ме разбере.

— Струва ми се, че чаша вино с обеди няма да ти се отрази зле, док — каза Марино, като ме изгледа внимателно. — Давай спокойно. Аз ще шофирам.

— Не, няма да шофираш. Ще вземем такси.

— Важното е, че ти няма да караш. Затова, отпусни се и давай по-спокойно.

— Това, което наистина искаш да кажеш, е, че ти би пийнал чаша вино.

— Надявам се, нямаш нищо против — отвърна той, когато сервитьорката се появи. — Сервитьорите ли чаша от нещо, което заслужава да се пие? — обърна се той към нея.

Келнерката се постара да не изглежда обидена, докато съобщаваше на Марино впечатляващия брой различни видове вина, които го остави с объркан поглед. Предложих му да опита каберне „Беринджър“, за което знаех, че е добро. После той поръча супа от леща и спагети „Болонезе“.

— Онази умряла дама направо ме подлудява — събщи Марино, след като келнерката се отдалечи.

Наведох се над масата по-близо към него, и го накарах да сниши гласа си. Той също се наведе и добави:

— Има причина да избере точно нея.

— Вероятно я е избрал просто защото му е била подръка — казах леко раздражена. — Жертвите му не представляват нищо за него.

— Да, така е, но смятам, че има и нещо повече. Освен това бих искал да знам какво е докарало проклетия му задник в Ню Йорк. Мислиш ли, че се е запознал с нея в музея?

— Възможно е — отговорих. — Може да научим още нещо, когато отидем там.

— Не трябва ли да платиш определена сума, за да влезеш?

— Да, ако възнамеряваш да разгледаш изложбите.

— Тя може да е имала доста злато в устата си, но не мисля, че е имала много пари, когато е умряла.

— Бих се учудила, ако е имала. Но все пак тя и Голт някак си са влезли в музея. Видели са ги да си тръгват оттам.

— Значи може да я е срещнал по-рано, да я е завел в музея и да е платил билета ѝ.

— Надявам се, че когато разгледаме това, което те са гледали, ще имаме някаква полза — казах.

— Знам какво е гледал оня идиот. Акули.

Храната беше великолепна и с удоволствие бих останала в ресторанта с часове. Бях невероятно изморена, както се чувствам понякога. Характерът ми е изграден върху много пластове от болка и мъка, започнали с моята собствена, когато бях още твърде млада. После с течение на годините бях прибавяла към тях. Поради тази причина от време на време изпадах в мрачни настроения и това бе едно от тях.

Платих сметката, защото, когато се хранех с Марино, ако аз бях избрала ресторанта, винаги плащах сметката. Марино не можеше да си позволи „Тату“. Той всъщност не можеше да си позволи Ню Йорк. Погледнах моята „Мастеркард“ и се сетих за „Американ експрес“. Това още повече влоши настроението ми.

За да разгледаме изложбата на акулите в природонаучния музей, трябваше да платим по пет долара на човек и да се качим до третия етаж. Марино се влачеше по стълбите доста по-бавно от мен и се опитваше да прикрие затрудненото си дишане.

— По дяволите, човек би си помислил, че тук трябва да има асансьор — изсумтя Марино.

— Имат — казах. — Но стълбите са полезни за теб. А и вероятно това ще е единственото ни физическо натоварване за деня.

Влязохме в изложбата на влечугите и земноводните. Минахме покрай дълъг пет метра американски крокодил, убит преди сто години в залива Бискейн. Марино не можеше да се въздържа да не спре пред всеки експонат и пред очите ми преминаха гущери, змии, игуани и отровни гущери.

— Хайде, идвай — прошепнах.

— Виж само размерите на това нещо — измърмори Марино пред останките на мрежестия питон, дълъг осем метра. — Можеш ли да си представиш какво ли е да настъпиш такова нещо в джунглата?

Музеите винаги ме изстудяваха, колкото и да ги обичах. Смятах, че виновни за този феномен са твърдите мраморни подове и високите тавани. Но мразех змиите и вдлъбнатите им органи. Ненавиждах плюещите кобри, гущерите и алигаторите с оголени зъби. Екскурзовод развеждаше група младежи, които стояха като омагьосани пред стъклен шкаф, населен с влечуги от Комодо и Индонезия, и морски костенурки, които никога вече нямаше да се движат по вода или пясък.

— И много ви моля, когато сте на плажа и имате найлонови пликосе, хвърляйте ги в боклука, а не на пясъка, защото тези типове нямат добро образование — казваше екскурзоводът с патоса на евангелист. — Те са прости и смятат, че найлонът е медуза...

— Марино, хайде да продължаваме — казах и го дръпнах за ръкава.

— Знаеш ли, не съм бил в музей от дете. Почакай една секунда. — Той ме погледна изненадано. — Това не е вярно. А стига бе, проклет да съм. Дорис ме доведе тук веднъж. Мислех си, че това място ми изглежда познато.

Дорис беше бившата му съпруга.

— Тъкмо бях започнал работа в полицията на Ню Йорк, а тя беше бременна с Роки. Спомням си как разглеждахме препарирани маймуни и горили. Казах й, че това носи лош късмет и когато хлапето порасне, сигурно ще се люлее по дърветата и ще яде банани.

— Моля ви. Техният брой все повече намалява... — Екскурзоводът продължаваше пламенната си реч в защита на морските

костенурки.

— Та може и това, по дяволите, да е причината за случилото се с него — продължи Марино. — Идването ни тук.

Рядко го бях чувала да споменава единственото си дете. Всъщност, колкото и добре да познавах Марино, не знаех нищичко за сина му.

— Не знаех, че синът ти се казва Роки — казах тихо, когато тръгнахме отново.

— Истинското му име е Ричард. Когато беше дете, го наричахме Рики, после това някак си се превърна в Роки. Някои хора го наричат Роко. Абе наричат го доста неща.

— Поддържаш ли връзка с него?

— Тук има магазин за сувенири. Вероятно трябва да избира нещичко за Моли.

— Нищо не ни пречи да го направим.

Марино си промени решението.

— Може пък просто да й занеса няколко кифлички.

Не исках да го тормозя с въпроси за сина му, но той самият беше подхванал темата, а и вярвах, че отчуждението между тях бе причина за много от проблемите на Марино.

— Къде е Роки? — запитах предпазливо.

— В един отвратителен град, наречен Дариън.

— Кънектикът? И градът въобще не е отвратителен.

— Този Дариън е в Джорджия.

— Учудвам се, че никога преди не си ми казвал.

— Той не прави нищо, което би представлявало интерес за теб.

Марино се наведе, притисна лице към стъклото и се загледа в две малки бейбета акули, които плуваха близо до дъното на резервоара, поставен на входа на изложбата.

— Приличат на големи морски котки — отбеляза той.

Акулите гледаха втрънено с мъртвешки очи, перките им безмълвно пореха водата.

Влязохме вътре и не ни се наложи да чакаме на опашка, тъй като по средата на работния ден посетителите бяха малко. Минахме покрай воини Кирибати в костюми от сплетени кокосови влакна и картината на Уинслоу Хоумър, изобразяваща Гълфстрийм. Образи на акули бяха нарисувани по самолети. Обясниха ни, че акулите усещат мирис от

разстояние дълго колкото футболно игрище и реагират на електрически заряди със сила една милионна от волта. Научихме, че имат петнайсет реда помощни зъби, а формата на телата им помага да се движат с бързината на торпедо във водата.

По време на краткия филм ни показаха голяма бяла акула, която разбива клетка и се хвърля към окачена на въже риба тон. Говорителят обясни, че акулите са легендарните ловци на дълбоките води, идеални машини за убиване, челюстите на смъртта, господарите на морето. Могат да помиришат капка кръв в седемдесет литра вода и да усетят вибрациите от преминаващите покрай тях риби. Те винаги плуват по-бързо от плячката си, а все още не се знае със сигурност защо някои акули нападат хора.

— Хайде да се махаме оттук — казах на Марино, когато филмът свърши.

Закопчах си палтото и си сложих ръкавиците. Представих си как Голт е наблюдавал чудовищата, които разкъсват жертвата си, чиято кръв се разлива на тъмни петна във водата. Виждах ледения му поглед и извратената душа зад тънката усмивка. В най-ужасяващите си мисли знаех, че той се усмихва, докато убива. Той разкриваше жестокостта си в странната усмивка, която бях виждала в няколкото случая, когато се намирах близо до него.

Смятах, че е седял в затъмнения киносалон с жената, чието име не знаехме, и тя неволно е гледала собствената си смърт на екрана. Наблюдавала е как тече собствената ѝ кръв, как разкъсват собствената ѝ плът. Голт ѝ беше показал какво има наум за нея. Изложбата е била неговата подготвителна любовна игра.

Върнахме се в ротондата, където група ученици бяха заобиколили скелет на барозавър. Удължените кости на шията му се издигаха до сводестия таван, докато той се опитваше да предпази бебето си от нападащия алозавър. Около мен се носеха гласове, и звуци от стъпки отекваха по мрамора. Хора в униформи стояха мълчаливо зад гишетата и пазеха входовете на изложбите от посетители, които не са си платили. Погледнах през стъклената врата към мръсния сняг, натрупан по студената, пренаселена улица.

— Тя е влязла тук, за да се стопли — съобщих на Марино.

— К'во? — разсеяно запита той, погълнат от костите на динозавъра.

— Вероятно е влязла тук, за да избяга от студа — казах. — Можеш да стоиш тук цял ден и да разглеждаш динозаврите. Стига да не влизаш в изложбите, това няма да ти струва абсолютно нищо.

— Значи според теб Голт я е видял за първи път тук? — скептично запита Марино.

— Не знам дали е било за първи път — отговорих.

Тухлени комини безшумно бълваха дим, а зад перилата на магистрала Куинс се виждаха отблъскващи сгради от бетон и стомана.

Таксито ни премина покрай потискащи къщи и магазини, продаващи пушена и изсушена риба, мрамор и плочки. Бодлива тел покриваше мрежестите огради, по улиците и между дърветата се стелеше боклук. Отправихме се към Бруклин Хайтс и транспортната полиция на улица „Джей“.

Полицай в моркосин униформен панталон и пуловер ни заведе до втория етаж, където ни въведеха в спретнатия кабинет на Франсис Пен. Тя любезно бе приготвила кафе и коледни бисквити, които ни чакаха на малката масичка, където щяхме да обсъждаме едно от най-зловещите убийства в историята на Сентръл Парк.

— Добър ден — каза тя и се ръкува с нас. — Моля, седнете. Бисквитите са нискокалорични. Винаги купуваме такива. Капитане, как пиете кафето — със сметана и захар?

— Да.

Тя се усмихна.

— Предполагам, че това означава и двете. Доктор Скарпета, имам чувството, че вие пиете кафето си черно.

— Да — отговорих и я изгледах с нарастващо любопитство.

— И сигурно не ядете бисквити.

— Да, вероятно няма да ям.

Свалих си палтото и седнах.

Франсис Пен беше облечена в тъмносин костюм с медни копчета и бяла копринена блуза с висока яка. Тя нямаше нужда от униформа, за да изглежда внушителна, но въпреки това не беше нито строга, нито студена. Не бих нарекла осанката ѝ военна, а по-скоро изтънчена. Стори ми се, че долавям тревога в лешниковите ѝ очи.

— Изглежда, господин Голт се е срещнал с жертвата си в музея, а не преди това — започна тя.

— Интересно е, че мислите така — казах. — Ние тъкмо идваме от музея.

— Според един от пазачите, жена, отговаряща на описанието на жертвата, е била забелязана да се мотае из ротондата. В един момент я видели да говори с мъж, който купил два билета за изложбите. Всъщност забелязали са ги няколко от служителите в музея, вероятно заради странния им вид.

— Имате ли теория по въпроса защо тя въобще е била вътре в музея? — попитах.

— Хората, които са я видели, са останали с впечатлението, че е бездомна. Предполагам, че е влязла вътре, за да се стопли.

— Служителите на музея не гонят ли скитниците навън? — запита Марино.

— Ако могат — отговори тя, после каза: — И със сигурност, когато причиняват неприятности.

— А тя не е правила нищо такова, предполагам — казах.

Франсис Пен се протегна към кафето си.

— Очевидно, че била съвсем тиха и незабележима. Изглеждала заинтересована от динозавърските кости. Непрекъснато обикаляла около тях.

— Говорила ли е с някого? — попитах.

— Попитала къде е дамската тоалетна.

— Това навежда на мисълта, че никога преди не е ходила там — казах. — Имала ли е акцент?

— Ако е имала, то никой не помни.

— Значи не е твърде вероятно да е чужденка.

— Имаме ли описание на дрехите ѝ? — попита Марино.

— Палто. Кафяво или черно, късо. Бейзболна шапка от „Атланта Брейвс“, морскосиня или черна. Вероятно е носила джинси и ботуши. Хората не помнят нищо повече.

Замълчахме и се замислихме.

Прокашлях се, за да прочистя гърлото си, и заговорих:

— После какво?

— После са я видели да говори с някакъв мъж. Описанието на неговите дрехи е доста интересно. Спомнят си, че е носил доста

екстравагантно палто. Черно, скроено като дълъг тренчкот, от онези, които гестаповците са носили през Втората световна война. Служителите на музея смятат, че е бил обут в ботуши.

Спомних си необичайните отпечатьци от обувки на местопрестъплението и черното кожено палто, споменато от Юджинио в „Скалета“.

— Двата са били забелязани на няколко места из музея, после са влезли в изложбата с акулите — продължи Франсис Пен. — Мъжът си купил няколко книги от магазина за сувенири.

— Знаете ли какви книги? — попита Марино.

— Книги за акули, включително една, съдържаща подробни снимки на хора, които са били нападнати от акули.

— В брой ли е платил за книгите? — запитах.

— За съжаление, да.

— Значи после е напуснал музея и е бил глобен в станцията на метрото — обади се Марино.

Франсис Пен кимна.

— Сигурна съм, че ще искате да чуете за документа за самоличност, който е показал на полицаия.

— Аха, слушаме.

— Името на шофьорската му книжка било Франк Бенели, тридесет и три годишен италианец от Верона.

— Верона? — възкликнах. — Това е интересно. Моите предци са оттам.

Марино и Франсис Пен погледнаха любопитно към мен.

— Значи оня идиот е говорил с италиански акцент? — запита Марино.

— Полицаят си спомня, че английският му бил доста неправилен. Имал силен италиански акцент, а предполагам, Голт няма такъв? — каза началник Пен.

— Голт е роден в Олбъни, Джорджия — отговорих. — Така че, не, няма италиански акцент, но това не означава, че не го е имитирал.

Разказах й какво бяхме научили ние с Уесли предишната вечер в „Скалета“.

— Племенницата ви потвърди ли, че картата ви е открадната? — запита тя.

— Все още не съм говорила с нея.

Пен отчупи малко парченце бисквита и го лапна. После каза:

— Полицаят, който го е глобил, е отраснал в италианско семейство в Ню Йорк, доктор Скарпета. Според него акцентът на мъжа изглеждал съвсем истински. Голт трябва да е много добър.

— Сигурна съм, че е така.

— Дали е учил италиански в училище или в колежа?

— Не знам — отговорих. — Но той не е завършил колежа си.

— Къде е учил?

— Частен колеж в Северна Каролина, наречен „Дейвидсън“.

— Той е доста скъп и трудно се влиза в него — отбеляза тя.

— Да. Семейството му има пари, а Голт е изключително интелигентен. Доколкото знам, е изкарал там само една година.

— Изхвърлили ли са го? — запита Франсис Пен.

Личеше си, че Голт доста я е впечатлил.

— Да, поне доколкото знам.

— Защо?

— Струва ми се, че нарушил всичките им правила.

— Направо е трудно да се повярва — саркастично отбеляза Марино.

— И после какво? Друг колеж? — запита началник Пен.

— Не, струва ми се — отговорих.

— Някой ходил ли е до „Дейвидсън“, за да разпита за него? — попита тя, като гледеше скептично, като че ли хората, които бяха работили по случая, не си бяха свършили работата добре.

— Не знам дали някой е ходил, но честно казано, съмнявам се.

— Той е едва в началото на трийсетте. Не говорим за отдавна минали времена. Хората в колежа би трябвало да го помнят.

Марино бе започнал, както винаги, да разкъсва стиропорената си чашка. Сега вдигна очи към Франсис Пен.

— Проверихте ли дали този тип — Бенели — наистина съществува?

— Сега проверяваме. До момента нямаме потвърждение — отговори тя. — Тези неща не стават много бързо, особено по това време на годината.

— Бюрото има правно аташе в американското посолство в Рим — казах. — Това може да ускори проучването.

Поговорихме още малко, после Франсис Пен ни изпрати до вратата.

— Доктор Скарпета — каза тя. — Чудя се дали бих могла да поговоря за секунда насаме с вас.

Марино ни изгледа любопитно и отговори, като че ли въпросът бе отправен към него:

— Разбира се. Аз ще почакам тук отвън.

Франсис Пен затвори вратата.

— Чудя се дали бихме могли да се видим по-късно — каза тя.

Поколебах се.

— Предполагам, че е възможно. Какво имате предвид?

— Дали сте свободна за вечеря, да речем около седем? Бихме могли да поговорим още малко — усмихна се тя.

Надявах се, че ще мога да вечерям с Уесли, но казах:

— Много любезно от ваша страна. Разбира се, ще дойда.

Тя извади визитна картичка от джоба си и ми я подаде.

— Това е адресът ми — каза тя. — Ще се видим по-късно.

Марино не попита за какво сме говорили, но очевидно се чудеше и се притесняваше, че е бил изключен от разговора.

— Всичко наред ли е? — запита той, когато се отправихме към асансьора.

— Не — отговорих. — Не е наред. Ако беше, сега ние с теб нямаше да сме в Ню Йорк.

— По дяволите — мрачно каза той. — Аз забравих, че празниците съществуват още когато станах ченге. Празниците не са за хора като нас.

— Да, но би трябвало да бъдат — отвърнах и махнах на такси, което вече беше заето.

— Това са глупости. Колко пъти са те викали на Бъдни вечер, Коледа, Деня на благодарността или Нова година?

Още едно такси профуча покрай нас.

— Празниците са времето, когато кретени като Голт нямат къде да отидат, с кого да се видят и затова се забавляват по начина, по който той постъпи по-миналата нощ. А половината човечество се чувства потиснато и напуска съпрузите си, пръсва си мозъка или се напива и умира в автомобилна катастрофа.

— По дяволите — промърморих, като се огледах из улицата. — Ако искаш да ми помогнеш, ще ти бъда твърде благодарна. Освен, разбира се, ако не предпочиташ да прекосим пеша Бруклинския мост.

Марино стъпи на улицата и размаха ръце. Мигновено едно такси отби към нас и спря. Качихме се. Шофьорът беше иранец и Марино не се държа особено любезно с него.

Върнах се в стаята си в хотела, взех дълга, гореща вана и се опитах да се обадя на Луси. За съжаление Дороти вдигна телефона.

— Как е мама? — запитах директно.

— Ние с Луси прекарахме цялата сутрин с нея в болницата. Много е потисната и изглежда ужасно. Мисля си за всички тези години, в които я молах да спре да пуши, и виж я сега. Вместо нея диша някаква машина. Има изрязана дупка в шията. А вчера хванах Луси да пуши в задния двор.

— Кога е започнала да пуши? — запитах изненадана.

— Нямам представа. Ти я виждаш по-често от мен.

— Тя там ли е?

— Изчакай.

Слушалката се удари силно в нещо, оставена небрежно от Дороти.

— Весела Коледа, лельо Кей — произнесе гласът на Луси, който не звучеше никак весело.

— За мен също не беше особено весела — казах. — Как мина посещението при баба ти?

— Тя започна да плаче, а ние не можахме да разберем какво се опитва да ни каже. После мама бързаше да си тръгне, защото имаше тенис мач.

— Тенис? — запитах. — Откога?

— Пак е изпаднала в едно от безумните си настроения за поддържане на идеална физическа форма.

— Тя ми каза, че си започнала да пушиш.

— Не го правя често — спокойно отвърна тя, без да обърне особено внимание на забележката ми.

— Луси, ще трябва да си поговорим за това. Нямах никаква нужда да привикваш към още един лош навик.

— Не възнамерявам да привиквам.

— И аз си мислех същото, когато пропуших на твоята възраст. Да откажа цигарите беше най-трудното нещо, което някога съм правила. Беше абсолютен ад.

— Знам колко трудно е да се откажеш от нещо и нямам намерение да се пристрастявам.

— Добре.

Тя добави:

— Утре летя за Вашингтон.

— Мислех, че ще останеш в Маями поне седмица.

— Трябва да се върна в Куантико. Нещо става с КАИН. Днес следобед ми се обадиха от АИП.

Апаратурата за инженерни проучвания бе отделът на ФБР, който работеше върху проучването и създаването на строго секретни технологии, вариращи от устройства за подслушване и наблюдение до роботи. Точно там Луси бе разработила Криминалната мрежа на изкуствения интелект, позната под името КАИН.

КАИН представляваше централизирана компютърна система, свързваща полицейските участъци и другите следствени служби с масивната информационна база, поддържана от Програмата за задържане на жестоки престъпници на ФБР, или ПЗЖП. Смисълът бе да се уведомява полицията, че вероятно си има работа с жесток престъпник, който е изнасилвал или убивал някъде другаде в миналото. После, ако се наложеше, викаха на помощ отдела на Уесли, както сега ни бяха извикали в Ню Йорк.

— Проблем ли има? — запитах неспокойно, тъй като в близкото минало бяхме имали доста сериозни проблеми.

— Не и според проверката. Няма следа в системата да е влизал някой, който не би трябвало. Но, изглежда, КАИН е започнал да изпраща съобщения, без да му е било наредено да прави това. Нещо странно става напоследък, но засега не успяваме да открием какво точно. Като че ли КАИН мисли сам за себе си.

— Мислех, че това е смисълът на изкуствения интелект — казах.

— Не съвсем — отвърна племенницата ми, която имаше коефициент на интелигентност на гений. — Това не са нормални съобщения.

— Можеш ли да ми дадеш пример?

— Добре. Вчера английската транспортна полиция въведе един случай в техния терминал за ПЗЖП. Става дума за изнасилване, извършено в метрото на Лондон. КАИН преработи сведенията, сравни подробностите с нашата информационна база и се обади в терминала, където е бил вкаран случаят. Следователят в Лондон получил съобщение, че е нужна допълнителна информация по описанието на нападателя. И по-точно, КАИН искал да знае цвета на космите по половите органи на нападателя и дали жертвата е получила оргазъм.

— Не говориш сериозно — казах.

— КАИН никога не е бил програмиран да задава подобни въпроси. Очевидно това не е част от протокол на ПЗЖП. Полицията в Лондон се разтревожил и докладвал на шефа си, който се обадил на директора в Куантико. Той пък на свой ред звъннал на Бентън Уесли.

— Бентън ли ти се обади? — попитах.

— Ами всъщност помолил един колега от АИП да ми звъгне. Утре той също тръгва за Куантико.

— Разбирам.

Гласът ми не се промени и с нищо не показах какво е отношението ми към това, че Уесли си тръгва утре или когато и да е, без да съобщи първо на мен.

— Сигурни ли сме, че полицията в Лондон е казал истината? Да не би да е решил да се пошегува по този начин?

— Изпратиха ни разпечатка по факса и според АИП съобщението изглежда напълно автентично. Само програмист, познаващ идеално КАИН, може да е проникнал вътре и да фалшифицира подобно съобщение. Но отново, според това, което ми съобщиха, няма и следа, че някой е влизал в КАИН и си е играл с него.

Луси продължи да ми обяснява, че КАИН се управлява в среда UNIX, като местните комуникационни мрежи са свързани със световните мрежи. Тя ми разказа за входове и изходи, и пароли, които автоматично се променят на всеки шейсет дни. Само тримата главни потребители, от които тя бе единият, можеха наистина да си играят с мозъка на системата. А далечните потребители, като полиция в Лондон, не можеха да направят нищо друго, освен да въведат данните си в терминала или компютър, свързан с двайсетгигабайтовия сървър, който се намираше в Куантико.

— КАИН вероятно е най-добре охраняваната система, за която някога съм чувала — добави Луси. — Безопасността му е най-основната ни задача.

Но невинаги успяваха да го опазят напълно. Миналата есен проникнаха с взлом в АИП и имахме причини да смятаме, че и Голт бе замесен. Нямаше нужда да го напомням на Луси. По това време тя бе на стаж в Куантико, а сега задължението ѝ бе да оправи щетите, нанесени от Голт.

— Виж, лельо Кей — каза тя, сякаш прочела мислите ми. — Проверих КАИН подробно. Прегледах всяка програма и пренаписах основните части от някои, за да се уверя, че няма заплаха.

— Заплаха от кого? — попитах. — От КАИН или от Голт?

— Никой няма да проникне вътре — спокойно отговори тя. — Никой не може да го направи.

Разказах ѝ за картата ми от „Американ експрес“. Мълчанието ѝ ме накара да настръхна.

— О, не — най-после каза тя. — Никога дори не ми е минавало през ума.

— Спомняш си, че ти дадох картата миналата есен, когато започна стажа си в АИП, нали — напомних ѝ. — Казах ти, че можеш да я използваш за влакови и самолетни билети.

— Да, но не ми потрябва, защото ти ми позволи да използвам колата ти. После стана катастрофата и известно време не ходих абсолютно никъде.

— Къде държеше картата? В портфейла си ли?

— Не — потвърди тя тревогите ми. — В АИП, в чекмеджето на бюрото ми, в едно писмо от теб. Реших, че това място е толкова безопасно, колкото всяко друго.

— Там ли беше картата по време на взлома?

— Да. Сега я няма, лельо Кей. Колкото повече мисля за това, толкова по-сигурна съм. Щях да я видя оттогава — заекна тя. — Щях да се натъкна на нея, докато се ровя из чекмеджето. Ще проверя, когато се върна в Куантико, но знам, че няма да я намеря там.

— И аз така си мислех — казах.

— Наистина съжалявам. Много сметки ли са направени по нея?

— Не мисля — отговорих уклончиво, без да ѝ съобщавам в чии ръце беше картата.

— Вече си я анулирала, нали?

— Погрижила съм се за нея — отвърнах. — Кажй на майка ти, че ще дойда да видя баба веднага щом мога.

— Веднага щом можеш никога не е скоро — отбеляза племенницата ми.

— Знам. Аз съм ужасна дъщеря и неприятна леля.

— Е, невинаги си неприятна леля.

— Много ти благодаря — казах.

7.

Жилището на Франсис Пен се намиреше в западната част на Манхатън, откъдето се виждаха светлините на Ню Джърси на отсрещния бряг на река Хъдсън. Тя живееше на петнадесетия етаж на опушена сграда в запуснатата част на града, нещо, което забравих веднага след като тя отвори бялата входна врата.

Апартаментът ѝ беше пълен със светлина, произведения на изкуството и ароматите на хубави храни. Стените бяха боядисани в бяло и украсени с графики, абстрактни акварели и пастелни картини. Множеството книги по рафтовете и масите ми показа, че тя харесва Ейн Ранд и Ани Лейбовиц и обича да чете биографии и исторически романи, включително великолепните томове на Шелби Фут за онази ужасна, трагична война.

— Дайте да закача палтото ви — предложи тя.

Свалих палтото заедно с ръкавиците и черния кашмирен шал, който много обичах, тъй като ми бе подарък от Луси.

— Знаете ли, не се сетих да ви питам дали има неща, които не ядете — чух гласа ѝ откъм гардероба до вратата. — Ядете ли стриди? Защото, ако не можете, имам и пиле.

— Стридите са чудесно нещо — казах.

— Добре.

Франсис Пен ме въведе във всекидневната, която предлагаше великолепна гледка към моста „Джордж Вашингтон“, който украсяваше реката като огърлица от блестящи скъпоценни камъни, увиснали в космоса.

— Разбрах, че пиете скоч — каза тя.

— Нещо по-леко ще ми се отрази по-добре — отвърнах и седнах на меко кожено канапе с цвят на мед.

— Вино?

Отговорих, че нямам нищо против, и тя изчезна в кухнята, за да налее две чаши студено шардоне. Франсис Пен беше облечена в черни

джинси и сив вълнен пуловер с навити ръкави. За първи път забелязах какви ужасни белези има по ръцете ѝ.

— Това е от буйните ми младежки години — каза тя, когато видя, че я гледам. — Возех се на мотор, голяма част от който остана размазана на пътя.

— Ние наричаме моторите „машини за самоубийци“ — казах.

— Беше на приятеля ми. Аз бях на седемнадесет години, а той на двайсет.

— Какво стана с него?

— Хлъзна се в насрещното движение и го смачкаха — отвърна тя със спокойния тон на човек, който много пъти е говорил за загубата си. — Тогава започнах да се интересувам от полицейската работа — добави тя и отпи от виното си. — Не ме питай за връзката, защото дори не съм сигурна, че такава съществува.

— Понякога човек, докоснат от трагедията, започва да я изучава.

— Това ли е твоето обяснение?

Франсис Пен ме наблюдаваше внимателно с очи, които не пропускаха нищо, а разкриваха още по-малко.

— Баща ми умря, когато бях на дванайсет години — отговорих простиичко.

— Къде стана това?

— В Маями. Притежаваше малка бакалничка, която впоследствие майка ми пое, защото той боледува с години, преди да умре.

— Ако майка ти, така да се каже, е ръководела магазина, кой тогава се е занимавал с домакинството, докато баща ти е боледувал?

— Май че аз.

— И аз така си помислих. Сигурно можех да ти го кажа, преди да промълвиш и дума. Също така предполагам, че си най-голямото дете в семейството, нямаш братя и винаги си била прекалено амбициозна личност, която не може да понесе провал.

Слушах внимателно.

— Следователно сърдечните връзки са слабата ти страна, защото не можеш да имаш добра връзка, ако си прекалено амбициозен. Не можеш да спечелиш любов или да те повишат в щастлива съпруга. Ако някой, когото обичаш, има проблем, смяташ, че е трябвало ти да го предотвратиш и определено да го решиш.

— Защо реши да ме анализираш? — попитах направо, но не отбранително, а по-скоро впечатлена.

— Твоята история е и моя. Има много жени като нас. И все пак изглежда, че никога не успяваме да се съберем. Забелязвала ли си го някога?

— Забелязвам го непрекъснато — отговорих.

— Е, аз всъщност не те поканих тук, за да те разпитвам — каза тя и остави виното си. — Но ще те излъжа, ако кажа, че не съм искала да имаме възможност да се опознаем по-добре.

— Благодаря ти, Франсис — казах трогната. — Радвам се, че се чувстваш по този начин.

— Извини ме за минута.

Тя стана и се върна в кухнята. Чух вратата на хладилника да се затваря, шуртене на вода и хлопане на тенджери и тигани. Тя се върна след секунда с бутилка шардоне, сложена в кофичка с лед, и я постави на стъклената масичка за кафе.

— Хлябът е във фурната, аспержите в тенджерата. Остава само да се задушат скаридите — съобщи тя и седна.

— Франсис — казах, — от колко време отделът ти е свързан с КАИН?

— Само от няколко месеца — отговори тя. — Бяхме сред първите отдели в страната, които се свързаха с него.

— Ами полицейският участък в Ню Йорк?

— И те скоро ще го направят. Транспортната полиция има по-модерна компютърна система и страхотен екип програмисти и аналитици. Затова се свързахме доста рано.

— Благодарение на теб.

Тя се усмихна.

Аз продължих:

— Знам, че полицейският участък на Ричмънд е свързан. Също и тези в Чикаго, Далас, Шарлът, щатската полиция на Вирджиния и британската транспортна полиция. А и доста други отдели в страната и чужбина са в процес на свързване.

— Какво имаш наум? — запита Франсис.

— Разкажи ми какво стана, когато тялото на неидентифицираната жена, която смятаме, че е убита от Голт, бе намерено на Бъдни вечер? Как така се намеси КАИН?

— Тялото бе открито в Сентръл Парк рано сутринта и аз, разбира се, научих веднага за това. Както вече споменах, почеркът на престъплението ми се стори познат, затова въведох подробностите в КАИН, за да видя какъв отговор ще ми даде. Това стана някъде късно следобед.

— И какво получи?

— Адски бързо КАИН се обади на нашия ПЗЖП терминал с молба за допълнителна информация.

— Спомняш ли си точно какъв вид информация?

Тя се замисли за момент.

— Ами хайде да видим. Интересуваше се от обезобразяването. Искаше да знае от кои части на тялото е била изрязана кожата и какъв вид режещ инструмент е бил използван. Интересуваше се дали е имало сексуално нападение и ако е имало такова, дали контактът е бил орален, вагинален, анален или някакъв друг вид. Ние не знаехме абсолютно всичко, тъй като аутопсията все още не бе извършена. Все пак успяхме да се сдобием с известна информация, като се обадихме в моргата.

— Някакви други въпроси? — попитах. — КАИН запита ли те нещо, което да ти се стори странно или неподходящо?

— Не мога да се сетя — отвърна тя и ме изгледа любопитно.

— Случвало ли се е някога КАИН да изпрати до транспортната полиция съобщения, които да ти се сторят необичайни или объркващи?

Франсис отново се замисли.

— Откак през ноември осъществихме връзка с КАИН, сме вкарали не повече от двайсетина случая. Изнасилвания, нападения, убийства, които смятах, че може да са от значение за ПЗЖП, тъй като обстоятелствата бяха необичайни или пък жертвите не бяха идентифицирани. А единствените съобщения, получени от КАИН, доколкото знам, са били само молби за допълнителна информация. Нямахме нищо спешно, докато не стана това убийство в Сентръл Парк. Тогава КАИН ни изпрати съобщение да очакваме спешна кореспонденция, защото системата получила някакъв резултат.

— Ако получиш някакви съобщения, които ти се виждат необикновени, моля те, свържи се незабавно с Бентън Уесли.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш какво точно търсиш?

— През октомври бе проникнато в АИП. Някой нахлу там в три часа сутринта, а обстоятелствата подсказват, че е възможно Голт да стои зад това.

— Голт? — Франсис Пен изглеждаше объркана. — Как може да е станало?

— Оказа се, че един от системните аналитици е свързан с шпионски магазин в Северна Вирджиния, посещаван често от Голт. Знаем, че аналитикът — една жена е участвала във взлома, и се опасяваме, че Голт я е накарал да го извърши.

— Защо?

— Какво би му харесало повече от това да проникне в КАИН и да има на свое разположение информация, съдържаща подробностите за най-зловещите престъпления, извършени по света?

— Няма ли някакъв начин той да бъде държан вън от системата? — запита Франсис. — Да се затегне охраната, така че да не е възможно за него или за някой друг да проникне в нея?

— Смятахме, че е направено — отговорих. — Всъщност племенницата ми, която е техният главен програмист, беше сигурна, че системата е обезопасена.

— О, да. Струва ми се, че съм чувала за племенницата ти. Всъщност тя е създателят на КАИН.

— Тя винаги е била невероятно талантива по отношение на компютрите, а и предпочита да е около тях вместо с други хора.

— Не мога да кажа, че я обвинявам. Как се казва?

— Луси.

— И на колко години е?

— Двайсет и една.

Франсис стана от канапето.

— Е, възможно е просто някоя елементарна грешка да е причината за всички тези странни съобщения, за които говориш. Или вирус. А Луси ще открие какво е то.

— Да се надяваме.

— Вземи си виното и ела да ми правиш компания в кухнята — предложи Франсис.

Но не успяхме да стигнем дотам, тъй като телефонът звънна. Франсис Пен вдигна слушалката и видях как доброто настроение напуска лицето ѝ.

— Къде? — тихо запита тя.

Познавах този тон прекалено добре. Познах и замръзналия поглед.

Вече отварях гардероба и вадех палтото си, когато тя каза:

— Веднага идвам.

Снегът се носеше като пепел из въздуха, когато стигнахме до станцията на метрото на Второ авеню в мизерната част на Долен Манхатън, позната като „Бауъри“.

Виеше вятър, а сините и червени светлини пулсираха зловещо, като че ли нощта бе наранена. Стълбите, водещи към онази дяволска дупка, бяха заградени с кордон. Бездомниците бяха изкарани навън, пътниците — отклонени към други станции, а колите с репортерски екипи пристигаха една след друга, тъй като полицаи от транспортната полиция, от отдела, отговарящ за скитниците, бе мъртъв.

Името му бе Джими Давила. Двадесет и седем годишен. Беше ченге от една година.

— По-добре ще е да нахлузите това — каза полицаи с пребледняло, разгневено лице и ми подаде светлоотразителна жилетка и хирургическа маска и ръкавици.

Полицайте вадеха фенери и още жилетки от задната част на камионетката си. Няколко полицаи с пушки в ръце и напрегнати погледи профучаха покрай мен надолу по стълбите. Напрежението беше осезаемо. То пулсираше из въздуха като биенето на сърце. Гласовете на легионите, пристигнали, за да помогнат на застреляния си другар, се сливаха с тътренето на крака и странни разговори по радиостанциите. Някъде в далечината зави сирена.

Франсис Пен ми подаде мощен фенер и тръгнахме надолу. Придружаваха ни четирима полицаи, които изглеждаха огромни в бронираните си жилетки, покрити със светлоотразителни жилетки. Покрай нас профуча влак и стоманените релси проблеснаха. Тръгнахме предпазливо по тясната пътечка, която ни поведе към мрачни катакомби, пълни с флакони от крек^[1], спринцовки, боклуци и мръсотии. Фенерите осветиха скитнически лагери, направени върху дървени палети, поставени на сантиметри от релсите. Въздухът миришеше отвратително на урина и изпражнения.

Под улиците на Манхатън има четиридесет и осем акра тунели, където в края на осемдесетте години живееха около пет хиляди бездомници. Сега броят им беше намалал значително, но присъствието им все още се усещаше в мърлявите одеяла, отрупани с обувки, дрехи и различни дреболии.

Грозни препарирани животни и космати насекоми-игралки бяха окачени по стените като амулети. Скитниците, повечето от които бяха познати на отдела, отговорен за бездомните, по име, бяха изчезнали като сенки от подземния си свят. Изключение правеше само Фреди, който бе събуден от дълбок наркотичен сън. Той седеше увит във войнишко одеяло и се оглеждаше замаяно.

— Хей, Фреди, ставай.

Лъчът на фенера освети лицето му.

Фреди вдигна превързаната си ръка към очите си и се намръщи на светлинките, които нарушаваха тъмнината на тунела му.

— Хайде, ставай. Какво е станало с ръката ти?

— Премръзна — промърмори той и се надигна.

— Трябва да се грижиш за себе си. Знаеш, че не можеш да останеш тук. Трябва да те изведем. Искаш ли да отидеш в приюта?

— Не, човече.

— Фреди — продължи полицаят със силен глас. — Знаеш ли какво е станало тук? Чу ли за полицаи Давила?

— Не знам нищо.

Фреди се олюля, но успя да се задържи прав и се намръщи на светлината.

— Знам, че познаваш Давила. Наричаш го Джимбо.

— А, Джимбо. Той е добре.

— Не, страхувам се, че не е добре, Фреди. Бил е застрелян тук тази нощ. Някой е прострелял Джимбо и той е мъртъв.

Жълтите очи на Фреди се разшириха.

— О, не, човече.

Той започна да се оглежда из тунела, като че ли убиецът все още можеше да е някъде наоколо и да ни наблюдава. Не можех да го обвинявам за страха му.

— Фреди, видя ли тази нощ тук да влиза човек, когото не познаваш? Виждал ли си тук някой, който може да направи нещо такова?

— Не, не съм виждал нищо — отговори Фреди, като не успя да запази равновесие и се облегна на бетона, за да не падне. — Не съм виждал никого и нищо, кълна се.

Друг влак изскочи от тъмнината и профуча по южните релси. Фреди бе отведен, а ние продължихме напред, като прескачахме релсите и гризачите, които се ровеха из боклука. Благодарих на Бога, че бях обути с ботуши. Вървахме най-малко десет минути, лицето ми се потеше под маската, а аз все повече губех ориентация. Не можех да определя дали ярките светлини в далечината бяха полицейски фенери или идващи влакове.

— Добре, сега трябва да прескочим третата релса — каза Франсис Пен и застана до мен.

— Колко път имаме още? — попитах.

— Ето тук долу, където са светлините. Сега трябва да прескочим. Направи го странично, стъпка по стъпка и внимавай да не докоснеш релсата.

— Да, ако не искате да получите най-страхотния шок в живота си — обади се един от полицаите.

— Шестстотин волта — добави друг със същия сериозен тон.

Последвахме релсите навътре в тунела. Таванът ставаше все понисък. Някои от мъжете трябваше да се наведат, когато преминахме под арката. От другата страна криминологите прочистваха района, докато съдебният лекар, защитен с ръкавици и качулка, преглеждаше трупа. Светеха прожектори и спринцовки, игли и кръв проблясваха зловещо на светлината.

Полицай Давила лежеше по гръб. Зимното му яке бе разкопчано и откриваше противокуршумната жилетка под морскосиния униформен пуловер. Беше прострелян между очите с тридесет и осем калибровия пистолет, който лежеше върху гърдите му.

— В това положение ли беше намерен? — попитах, като се приближих.

— Точно така — отговори един от детективите.

— Якето му е било разкопчано, а пистолетът е лежал върху него?

— Абсолютно.

Лицето на детектива беше зачервено и изпотено и той не желаше да срещне погледа ми.

Съдебният лекар вдигна очи. Не можех да различа лицето под найлоновата качулка.

— Не можем да изключим самоубийството — каза тя.

Наведох се и насочих лъча на фенера към лицето на мъртвия. Очите му бяха отворени, главата леко извита надясно. Кръвта под него беше яркочервена и започваше да се сгъстява. Полицаят беше нисък, с мускулест врат и слабо лице, като човек в идеална физическа форма. Лъчът ми се насочи към ръцете му, които бяха голи. Клекнах, за да го огледам по-добре.

— Не виждам следи от барут — казах.

— Невинаги се виждат — отвърна лекарката.

— Раната в челото му не е от упор и изглежда леко под ъгъл.

— Това може да се очаква, ако се е прострелял сам — отговори тя.

— Наклонена е надолу. Не бих очаквала подобно нещо — възразих. — А и как pistolетът му се е озовал така спретнато върху гърдите?

— Може някой от скитниците тук да го е сложил.

Започвах да се ядосвам.

— Защо?

— Възможно е някой да го е взел, а после да е размислил. Затова го е поставил по този начин.

— Трябва да опаковаме ръцете му — казах.

— Всяко нещо с времето си.

— Не е ли носил ръкавици? — запитах, като се намръщих от ярката светлина. — Тук е адски студено.

— Не сме приключили с проверката на джобовете му, госпожо — каза лекарката.

Тя беше млада и упорита, от онзи тип лекари, които са в състояние да се мотаят с една елементарна аутопсия половин ден.

— Как се казвате? — обърнах се към нея.

— Аз съм доктор Джоунс. И ще ви помоля да се отдръпнете, госпожо. Ние тук се опитваме да запазим следите на местопрестъплението и ще е най-добре да не докосвате нищо — каза тя и вдигна термометъра.

— Доктор Джоунс — изпревари ме Франсис Пен. — Това е доктор Кей Скарпета, главният съдебен лекар на Вирджиния и

консултант патолог на ФБР. Тя е доста добре запозната със запазването на следи.

Доктор Джоунс вдигна поглед и долових изненадата в очите ѝ. Усетих, че е доста засрамена, тъй като ѝ беше нужно дълго време, за да отчете данните от термометъра.

Наведох се по-близо към тялото и огледах лявата страна на главата му.

— Лявото му ухо е разкъсано — отбелязах.

— Вероятно е станало, когато е паднал — отвърна доктор Джоунс.

Огледах околностите. Намирахме се на платформа от гладък бетон. Нямаше релси, в които да се удариш. Осветих с фенера си бетонните стени и парапети, търсейки кръв по тях там, където Давила можеше да се е ударил.

Клекнах до тялото и огледах по-внимателно нараненото ухо и зачервения район под него. Започнах да различавам заплетени шарки с малки дупчици между тях, очевидно отпечатък от някаква подметка. Под ухото му се виждаше извита следа, оставена от ръба на ток. Изправих се. По лицето ми се стичаше пот. Всички ме наблюдаваха любопитно, докато оглеждах тъмния коридор и светлинката в него, която приближаваше към нас.

— Бил е ритнат странично в главата — казах.

— Не знаете дали не си е ударил главата — упорито каза доктор Джоунс.

Приковах очи в нея.

— Знам — уверих я.

— Откъде да знаем дали не е бил стъпкан? — попита един от полицаите.

— Нараняванията му говорят за друго — отговорих. — Хората обикновено тъпчат някого повече от веднъж, а и в други части на тялото. Също така бих очаквала да има рани по другата страна на лицето му, която трябва да е лежала на бетона, докато са го стъпквали.

Още един влак профуча край нас със скърцане. В далечината проблясваха светлини, а фигурите, прикрепени към тях, изглеждаха като сенки със слаби гласове.

— Бил е зашеметен с ритник, а после застрелян със собствения му пистолет — казах.

— Трябва да го закараме в моргата — каза съдебната лекарка.
Очите на Франсис Пен бяха широко отворени, лицето ѝ тревожно и гневно.

— Той е бил, нали? — каза тя, когато тръгнахме.

— И преди е ритал хора — отвърнах.

— Но защо? Той има пистолет „Глок“. Защо не е използвал собственото си оръжие?

— Най-ужасното нещо, което може да се случи на едно ченге, е да го застрелят със собствения му пистолет — отговорих.

— Значи Голт би направил такова нещо нарочно, защото това ще направи полицията... ще ни накара да се чувстваме...

— Той би си помислил, че това е забавно — казах.

Минахме обратно през релсите и боклука, оживял от плъхове. Усетих, че Франсис плаче. Изминаха няколко минути.

После тя каза:

— Давила беше добър полицаи. Беше много услужлив, никога не се оплакваше, а каква усмивка имаше — огряваше стаята — каза тя с глас, в който вече се долавяше гняв. — Беше просто едно хлапе.

Полицаяте ѝ бяха около нас, но не прекалено близо. Погледнах към тунела и отсрещната страна на релсите и си помислих за километрите подземни завои и извивки на системата на метрото. Бездомните нямаха фенери и не разбирах как успяват да виждат. Минахме покрай друг скитнически лагер, където бял мъж, който ми се стори смътно познат, седеше и най-спокойно пушеше крек с помощта на парче автомобилна антена, като че ли в страната нямаше закони. Забелязах бейзболната му шапка, но отначало не осъзнах значението ѝ. После се вторачих в него.

— Бени, Бени, Бени. Срамота — нетърпеливо каза един от полицаите. — Хайде, знаеш, че не можеш да правиш това, човече. Колко пъти трябва да си говорим?

Бени бе лудият, който вчера сутринта ме бе преследвал пред моргата. Познах мърлявия военен панталон, каубойските ботуши и синьото джинсово яке.

— Ами хайде тогава, заключете ме — отвърна той и отново запали крека.

— О, да, със сигурност ще заключим проклетия ти задник. Писна ми вече да се занимавам с теб.

Обърнах се към началник Пен и казах тихо:

— Кепето му.

Беше тъмносиньо или черно кепе на „Атланта Брейвс“.

— Почакайте малко — нареди тя на хората си, после се обърна към скитника. — Бени, откъде взе кепето?

— Не знам нищо — отговори той, като свали шапката, изпод която се показва мръсна посивяла коса.

Носът му изглеждаше, като че ли някой го бе сдъвкал.

— Разбира се, че знаеш — каза Франсис.

Той я погледна налудничаво.

— Бени, откъде взе кепето? — запита тя отново.

Двама полицаи го вдигнаха и му сложиха белезници. Под одеялото му се виждаха книги, списания, запалки, малки найлонови пликчета. Имаше няколко шоколада, пакетчета диетична дъвка, тенекиена свирка и мундщук за саксофон.

Обърнах се към Франсис и тя срещна погледа ми.

— Съберете абсолютно всичко — нареди тя на полицаите.

— Не можете да ми вземете мястото — извика Бени и започна да се бори с полицаите. — Не можете да ми вземете шибаното място. — Той затропа с крака. — Вие, проклети копелета...

— Не затруднявай излишно работата, Бени — казаха ченгетата и затегнаха белезниците му.

— Не докосвайте нищо без ръкавици — заповяда Франсис.

— Не се тревожете.

Те прибраха вещите на Бени в чували за боклук, които понесохме навън заедно със собственика им. Последвах ги с фенер в ръка. Тъмнината ми приличаше на черна дупка, която има очи. От време на време се обръщах назад, но не виждах нищо, освен една светлинка, за която си помислих, че е идващ влак, но внезапно тя се премести встрани. Превърна се във фенер, който освети циментовата арка, под която минаваше Темпъл Голт. Той бе мрачен силует в дълго тъмно палто, а лицето му изглеждаше снежнобяло. Сграбчих ръкава на Франсис и изпищях.

[1] Вид наркотик. — Б.пр. ↑

8.

Повече от тридесет полицаи претърсваха Бауъри и метрото през облачната нощ. Никой не знаеше как Голт е влязъл в тунелите, освен ако въобще не си е тръгвал, след като е убил Джими Давила. Нямахме представа и как е излязъл, след като го видях, но бе успял.

На следващата сутрин Уесли се отпрати към летище „Ла Гуардия“, а ние с Марино се върнахме в моргата. Не видях доктор Джоунс от миналата нощ, доктор Хоровиц също го нямаше, но ни съобщиха, че началник Пен и един от детективите й са в залата за рентген.

Ние с Марино влязохме в залата тихо, като двойка, закъсняла за филма, после се загубихме в тъмнината. Подозирах, че Марино си е намерил някоя стена, тъй като имаше проблеми с равновесието в подобни ситуации. Не беше трудно да се почувстваш като хипнотизиран и да започнеш да се олюляваш. Пристъпих по-близо до стоманената маса, където тъмни форми заобикаляха тялото на Давила, а лъч светлина обхождаше наранената му глава.

— Бих искал една от отливките, за да направим сравнение — каза някой.

— Имаме снимки на отпечатъците от обувки. В мен са — отвърна гласът на началник Пен.

— Това ще свърши работа.

— Отливките са в лабораторията.

— Вашата ли?

— Не — отговори Франсис. — В лабораторията на криминалния отдел.

— Тази издраната част и шарката тук са от тока — каза някой и светлината се закова под лявото ухо. — Вълнистите линии са сравнително чисти и не виждам следи от някакъв материал по драскотината. Тук също се вижда шарката. Не мога да я определя. Изглежда като петно с малка опашчица. Не знам какво може да е.

— Можем да опитаме с увеличение на образа.

— Да, правилно.

— А самото ухо? Някаква схема?

— Трудно е да се определи, но е разцепено, а не срязано. Назъбените краища са неравни и свързани с парченца тъкан. Съдейки по извитото разкъсване ето тук — посочи облеченият в ръкавица пръст, — бих казал, че токът е смазал ухото.

— Затова е разцепено.

— Единичен удар със страхотна сила.

— Достатъчно силен, за да го убие?

— Възможно е. Ще видим. Според мен в лявата част на черепа ще има фрактура и голям кръвоизлив.

— Обзалагам се.

Покритите с ръкавици ръце започнаха да манипулират с форцепса и светлината. Черен косъм, дълъг около петнайсет сантиметра, беше залепнал върху окървавената яка на униформения пуловер на Давила. Косъмът бе взет и прибран в найлонов плик. Преминах през плътната тъмнина и намерих вратата. Върнах цветните очила в количката и се измъкнах навън. Марино ме следваше по петите.

— Ако този косъм е негов — започна той, когато излязохме в коридора, — значи отново си е боядисал косата.

— Очаквах да постъпи така — отговорих и си представих силуета, който бях видяла миналата нощ.

Лицето на Голт беше изключително бяло, но за косата му не можех да кажа абсолютно нищо.

— Значи вече не е червенос.

— В момента може да има и лилава коса.

— Ако продължава непрекъснато да си боядисва косата, може пък най-накрая да окапе.

— Не е твърде вероятно — отвърнах. — Но косъмът може да не е негов. Доктор Джоунс има тъмна дълга коса, а снощи стоя дълго време наведена над тялото.

Бяхме издокарани в зелени униформи, маски и ръкавици, и приличахме на екип хирурзи, които са на път да извършат някоя забележителна операция, например трансплантация на сърце. Мъже внасяха мизерни чамови ковчези, предназначени за гробището за бездомници, а зад стъклото бяха започнали сутрешните аутопсии.

Засега имаше само пет случая, но единият от тях бе дете, очевидно загинало от насилствена смърт. Марино отмести поглед.

— Мамка му — промърмори той със зачервено лице. — Ама че начин да започнеш деня.

Не отговорих.

— Давила бил женен от два месеца.

Не можех да кажа абсолютно нищо.

— Поговорих с няколко от момчетата, които са го познавали.

Имуществото на наркомана, наречен Бени, беше безцеремонно струпано на четвърта маса. Реших да го преместя по-далеч от мъртвото дете.

— Винаги искал да стане ченге. Чувам това непрекъснато, мамка му.

Чувалите за боклук бяха тежки и от тях се носеше отвратителна смрад. Започнах да ги пренасям на осма маса.

— Можеш ли да ми кажеш защо някой би искал да върши това?

Марино се ядосваше все повече. Той грабна един от чувалите и ме последва.

— Искаме да променим нещо — отговорих. — Искаме да направим нещата по-добри.

— Да бе — саркастично отвърна той. — Давила много е успял да промени нещо. Със сигурност е направил нещата по-добри, по дяволите.

— Не му отнемай това — казах. — Направил е добро и можеше да направи много повече, ако не беше загинал.

Хирургическият трион заработи, в мивките потече вода, а рентгеновите апарати откриха куршуми и кости в този театър с безмълвна публика и мъртви актьори. След малко Франсис Пен влезе при нас. Очите ѝ гледаха изморено над маската. Придружаваше я млад мургав мъж, когото тя ни представи като детектив Майер. Той ни показа снимките на отпечатъците, оставени в снега на Сентръл Парк.

— Отговарят на оригинала — обясни той. — Признавам обаче, че отливките ще ни свършат по-добра работа, ако успеем да се сдобием с тях.

Но отливките се намираха в ръцете на нюйоркското управление и транспортната полиция никога нямаше да ги види. Франсис Пен почти не приличаше на жената, на която снощи бях гостувала. Зачудих се

защо ли всъщност ме бе поканила в апартамента си. Какво ли щеше да ми довери, ако не ни бяха извикали в „Бауъри“?

Започнахме да развързваме чувалите и да подреждаме съдържанието им по масата. Направихме изключение само за вонящите вълнени одеяла, които бяха домът на Бени. Тях ги сгънахме и оставихме на пода. Предметите бяха странни и можеха да бъдат обяснени само по два начина. Единият бе Бени да е живял с човек, който притежаваше чифт ботуши номер седем и половина. А другият — някак си да се е сдобил с нещата на човек, който има ботуши номер седем и половина. Размерът на крака на Бени, както ни съобщиха, бе единадесет.

— Какво каза Бени тази сутрин? — запита Марино.

Детектив Майер отговори:

— Обясни ни, че онези неща в купчината просто се появили на одеялото му. Той бил вън на улицата, а когато се върнал, ги открил вътре в раницата си.

Детективът посочи към огромна препатила раница от зелен брезент.

— Кога е станало това? — попитах.

— Ами Бени не беше съвсем сигурен кога. Всъщност той не е сигурен в абсолютно нищо. Но смята, че е било през последните няколко дни.

— Видял ли е кой е оставил раницата? — попита Марино.

— Твърди, че не е.

Приблжих една от снимките към ботуша, за да сравня подметките. Размерът и шевовете бяха еднакви. По някакъв начин Бени се бе сдобил с нещата на жената, убита от Голт в Сентръл Парк. И четиримата замълчахме за известно време, докато оглеждахме предметите, които смятахме, че принадлежат на убитата. Почувствах се изморена и с олекнала глава, когато започнахме да реконструираме живота ѝ, съдейки само по тенекиената свирка и парцалите.

— Не можем ли да я наречем някак си? — запита Марино. — Притеснява ме фактът, че си няма име.

— Как би искал да я кръстим? — попита Франсис Пен.

— Джейн.

Детектив Майер погледна към Марино.

— Много оригинално. Какво е фамилното ѝ име? Доу^[1]?

— Възможно ли е мундщукът от саксофон да принадлежи на Бени? — запитах.

— Не мисля — отговори Майер. — Той твърди, че неговите неща били в сака. А и не ми е известно да е музикално надарен.

— Понякога свири на невидима китара — казах.

— И вие щяхте да го правите, ако пушехте крек. Той не се занимава с нищо друго. Само проси и се друса.

— Все нещо е правил, преди да се захване с това — казах.

— Бил електротехник, но жена му го зарязала.

— Това не е причина да се нанесеш да живееш в канала — възрази Марино, чиято жена също го бе напуснала. — Сигурно има и нещо друго.

— Наркотици. Редовно го откарват на отсрещната страна на улицата, в болница „Белвю“. После той изтрезнява и го пускат да си ходи. Старата история, отново и отново.

— Може в раницата да е имало и саксофон, но Бени да го е продал — предположих.

— Няма начин да узнаем — каза Майер. — Бени твърди, че не е имало нищо друго.

Помислих си за устата на жената, която бяхме нарекли Джейн, за изкривяването на предните ѝ зъби, обяснено от зъболекаря с това, че е пушила лула.

— Ако дълги години е свирила на кларнет или саксофон — започнах, — това може да обясни пораженията по предните ѝ зъби.

— Ами тенекиената свирка? — попита Франсис Пен.

Тя се наведе по-близо към златна метална свирка с червен мундщук. Марката беше „Дженерейшън“, английска изработка и не изглеждаше нова.

— Ако е свирила много, това може да е изкривило предните ѝ зъби — продължих. — Интересно е, че тази свирка е алт, а и мундщукът е за алт саксофон. Значи в някой момент от живота си тя може да е свирила на алт саксофон.

— Вероятно преди нараняването на главата ѝ — предположи Марино.

— Може — потвърдих.

Продължихме да се ровим из вещите ѝ и да се опитваме да научим нещо за нея по тях. Тя обичаше дъвка без захар и паста за зъби

„Сенсодин“, което изглеждаше логично, като се имат предвид проблемите ѝ със зъбите. Имаше чифт черни мъжки джинси, размер тридесет и две в талията и тридесет и четири на дължина. Бяха стари и с подвити маншети, което навеждаше на мисълта, че някой ѝ ги бе дал, или ги бе купила в магазин за стоки втора употреба. А и определено бяха прекалено големи за размерите, които е имала по време на смъртта си.

— Сигурни ли сме, че тези неща не принадлежат на Бени? — попитах.

— Той твърди, че не са негови — отговори Майер. — Казва, че неговите неща са в онази торба — допълни той и посочи към издутата торба на пода.

Пъхнах облечената си в ръкавица ръка в задния джоб на джинсите и извадих хартиен етикет в червено и бяло. Ние с Марино бяхме получили абсолютно същите, когато посетихме природонаучния музей. Беше кръгъл, с размера на сребърен долар и закачен на тънка връвчица. На едната му страна пишеше „Дарител“, а на другата бе отпечатана емблемата на музея.

— Това трябва да се провери за отпечатащи — казах и поставих етикета в найлонов плик. — Сигурно го е пипала. А може и Голт да го е докоснал, ако той е платил входната такса за изложбата.

— Защо е искала да запази такова нещо? — зачуди се Марино. — Обикновено хората ги свалят от себе си и ги пускат в кош за боклук, когато излизат от музея.

— Може да го е сложила в джоба си и да го е забравила — предположи Франсис Пен.

— Или пък да го е прибрала за спомен — обади се и Майер.

— Не мисля, че тя е била от хората, които събират сувенири — казах. — Всъщност тя, изглежда, е била доста предпазлива по отношение на нещата, които е пазила.

— Да не би да смяташ, че е запазила билета, за да може някой впоследствие да го намери?

— Не знам — отговорих.

Марино запали цигара.

— Това ме кара да се чудя дали не е познавала Голт — каза Майер.

Аз отговорих:

— Ако го е познавала и е знаела, че е в опасност, защо тогава е отишла с него в парка посред нощ?

— Да, това хич не ми се вижда логично — намеси се Марино, като издиша голям облак дим над смъкнатата си маска.

— Но не изглежда логично и ако му е била абсолютно непозната — казах.

— Значи може и да го е познавала — каза Майер.

— Възможно е — съгласих се.

Пъхнах ръка в другите джобове на черните джинси и намерих осемдесет и два цента, мундщук за саксофон, който беше доста сдъвкан, и няколко грижливо сгънати хартиени салфетки. До джинсите лежеше синя фланела със средни размери. Надписът върху предната ѝ част бе прекалено избелял и не можехме да го прочетем.

Освен това тя бе притежавала два анцуга и три чифта спортни чорапи с кантове в различни цветове. В едно от отделенията на раницата имаше рамкирана снимка на петниста хрътка, седнала под пъстрата сянка на дървета. Кучето изглеждаше така, като че ли се усмихваше на човека, направил снимката, а в далечината зад него се виждаше някаква неясна фигура.

— Това също трябва да се провери за отпечатъци — казах. — Всъщност, ако държите снимката наклонена, можете да видите и с просто око отпечатъците по стъклото.

— Обзалагам се, че това е нейното куче — обади се Майер.

Франсис Пен запитва:

— Можем ли да определим в коя част на света е направена снимката?

Вгледах се по-отблизо.

— Мястото изглежда равно. Слънчево е. Не виждам никаква тропическа растителност. Не прилича и на пустиня.

— С други думи, може да е почти навсякъде — каза Марино.

— Почти — потвърдих. — Не мога обаче да кажа нищо за фигурата в далечината.

Франсис Пен огледа снимката.

— Мъж?

— Може и да е жена — казах.

— Да, така изглежда — потвърди Майер. — Доста слаба.

— Значи може да е Джейн — каза Марино. — Обичала е бейзболни шапки, а на главата на тази фигура има някакво кепе.

Погледнах към Франсис Пен.

— Много ще съм ти благодарна за копия от всички снимки, включително и тази.

— Ще ти ги изпратя веднага щом станат.

Продължихме проучването на мъртвата, която като че ли бе в стаята с нас. Чувствах присъствието на личността ѝ в мизерното ѝ имуществото и вярвах, че ни е оставила следи. Очевидно тя бе носила мъжки долни фланелки вместо сутиени, намерихме и три чифта бикини и няколко шарени носни кърпи.

Всичките ѝ вещи бяха износени и мръсни, но се долавяше известен ред и грижа във внимателно закърпените дупки и иглите, конците и копчетата, които бе държала в пластмасова кутийка. Само черните джинси и избелялата фланела бяха наопаки и свити на топка, но подозирахме, че изглеждаха така, защото е била облечена с тях, когато Голт я е накарал да се съблече в парка.

Към обед вече бяхме прегледали целия ѝ багаж, но не постигнахме успех в идентифицирането на жертвата, която бяхме започнали да наричаме Джейн. Можехме само да предполагахме, че Голт се е отървал от личните ѝ документи, ако въобще е имала такива, или пък Бени бе прибрал парите ѝ и е изхвърлил това, в което ги е държала. Не разбирах кога Голт е оставил раницата върху одеялото на Бени, ако въобще той го бе направил.

— Колко от тези неща ще проверяваме за отпечатьци? — запита Майер.

— Освен предметите, които вече имаме, тенекиената свирка има добра повърхност за отпечатьци — казах. — Можете да опитате да огледате раницата с алтернативен източник на светлина. Особено вътрешната част на капака, тъй като е кожена.

— Проблемът ни е все още тя — каза Марино. — Нищо тук няма да ни каже коя е.

— Е, аз пък имам новина за теб — каза Майер. — Не мисля, че ако идентифицираме Джейн, това ще ни помогне да заловим убиеца ѝ.

Погледнах към него и забелязах как светлината в очите му угасва и интересът му към мъртвата изчезва. Бях виждала същото и преди при смъртни случаи, когато жертвата бе с неустановена самоличност.

Джейн нямаше да получи повече време и внимание. А ако убиецът ѝ не бе толкова прочут, щеше да получи дори още по-малко.

— Смятате ли, че Голт я е застрелял в парка, а после е отишъл оттам до тунела, където намерихме раницата ѝ? — попитах.

— Възможно е — отговори Майер. — Трябвало е само да напусне Чери Хил и да се качи на метрото на Осемдесет и шеста или Седемдесет и седма улица. А то го е завело направо в „Бауъри“.

— Може и да е взел такси — каза началник Пен. — Едва ли е можел да отиде пеша. Разстоянието е доста голямо.

— Ами ако раницата е била оставена до фонтана в парка? — запита Марино. — Възможно ли е Бени да я е намерил?

— Той пък защо би се мотал из Чери Хил в такъв час? Спомнете си какво беше времето — отвърна Франсис Пен.

Вратата се отвори и санитарите вкараха количката с тялото на Давила.

— Не знам защо — каза Майер. — Тя носила ли е раницата си в музея? — обърна се той към началник Пен.

— Струва ми се, някъде се споменаваше, че на едното ѝ рамо е висяла някаква чанта.

— Това може да е била раницата.

— Възможно е.

— Бени продава ли наркотици? — запитах.

— След известно време човек трябва да продава, ако иска да си купува — отговори Майер.

— Може да има връзка между Давила и убитата жена — предположих.

Началник Пен ме погледна с интерес.

— Не трябва да изключваме тази възможност — продължих.

— На пръв поглед изглежда невероятно. Но Голт и Давила са били в тунела по едно и също време. Защо?

— Кофти късмет — отсъди Майер.

Марино не проговори. Вниманието му се бе насочило към масата за аутопсии, където двама патолози снимаха убития полицай от различни ъгли. Санитар с мокра кърпа в ръка триеше кръвта от лицето му по начин, който щеше да е доста груб, ако Давила можеше да усети нещо. Марино не усещаше, че е наблюдаван и за момент изглеждаше

твърде уязвим. Забелязах белезите от изминалите години и товара, притискащ плещите му.

— А и Бени е бил в същия тунел — казах. — Той е получил раницата от някого или я е намерил на местопрестъплението, или просто се е оказала върху одеялото му, както той твърди.

— Честно казано, не мисля, че просто се е озовала върху одеялото му — каза Майер.

— Защо? — запита началник Пен.

— Защо Голт би я разнасял чак от Чери Хил? Защо просто не я е зарязал, когато си е тръгвал?

— Може вътре да е имало нещо — предположих.

— Какво? — запита Марино.

— Нещо, което би могло да ни помогне да установим самоличността ѝ — отговорих. — Той не е искал да я идентифицираме и е трябвало да огледа внимателно вещите ѝ.

— Възможно е — съгласи се Франсис. — Определено в раницата нямаше абсолютно нищо, което да ни подсказва коя е тя.

— Но в миналото на Голт не му пукаше дали идентифицираме жертвите му — казах. — Защо сега се тревожи? Защо го притеснява тази наранена в главата, бездомна жена?

Франсис Пен като че ли не ме чу, а и никой от другите не отговори. Патолозите бяха започнали да разсъбличат Давила, който като че ли се противеше. Ръцете му бяха сгънати сковано пред гръдния кош, сякаш отбиваше удари при игра на ръгби. Докторите доста се помъчиха, докато освободят пуловера от крайниците му и го изхлузят през главата му.

Избръмча пейджър. Всички ние неволно докоснахме коланите си, после се вторачихме в масата, върху която лежеше Давила и откъдето идваше звукът.

— Не е моят — каза един от лекарите.

— По дяволите — отвърна другият. — Неговият е.

По гръбнака ми премина тръпка, докато патологът откачаше пейджъра от колана на Давила. Всички мълчаха. Не можехме да свалим погледите си от масата за аутопсии и от Франсис Пен, която отиде дотам, защото това бе нейният убит полицай, а някой току-що се бе опитал да му се обади. Лекарят ѝ подаде пейджъра и тя го вдигна, за да види екрана. Лицето ѝ се зачерви. Видях я да преглъща затруднено.

— Това е код — каза тя.

Нито тя, нито докторът се сетиха, че не трябваше да докосват пейджъра. Не знаеха, че това може да се окаже важно.

— Код? — озадачено попита Майер.

— Полицейски код — с яростен глас отговори тя. — Десет-тире-седем.

Десет-тире-седем означаваше „Край на обиколката“.

— Мамка му — изруга Майер.

Марино неволно пристъпи напред, като че ли щеше да подгони някого. Но нямаше кого.

— Голт — каза той замаяно, после повиши глас: — Мръсното копеле сигурно е взело номера на пейджъра, след като е пръснало мозъка му навсякъде из метрото. Разбирате ли какво означава това? — Той вбесено се вторачи в нас. — Това означава, че той ни наблюдава! Знае с какво се занимаваме в момента.

Майер се огледа наоколо.

— Не знаем кой е изпратил съобщението — каза лекарят, който бе напълно объркан.

Но аз знаех. Не изпитвах абсолютно никакви съмнения.

— Дори ако Голт го е направил, той няма нужда да ни вижда, за да знае какво правим — каза Майер. — Знае, че тялото е тук, следователно и ние сме тук.

Голт знае, че аз съм тук, помислих си. Не е задължително да знае, че и останалите са в моргата.

— Той се намира някъде, където има телефон — глупаво каза Марино, като се огледа диво наоколо.

Не можеше да застане спокойно на едно място.

Франсис Пен нареди на Майер:

— Предай съобщението по радиото. Изпрати и телекс.

Майер свали ръкавиците си и гневно ги хвърли в коша за боклук. После изхвърча от залата.

— Сложете пейджъра в плик за улики. Трябва да огледаме за отпечатъци — казах. — Знаем, че сме го докосвали, но все пак можем да опитаме. Затова якето му беше разкопчано.

— А? — Марино все още изглеждаше зашеметен.

— Якето на Давила беше разкопчано, без да има причина за това.

— Ами, имаше причина. Голт е искал пистолета му.

— Не е трябвало да разкопчава якето, за да вземе пистолета — казах. — Отстрани на якето, там, където е кобурът, има процеп. Според мен Голт е разкопчал якето, за да вземе пейджъра. После си е записал номера му.

Патолозите отново бяха насочили вниманието си към трупа. Свалиха ботушите и чорапите му и разкопчаха кобура на глезена. В него имаше „Валтер 380“, какъвто Давила не би трябвало да носи и който, уви, не бе имал възможност да използва. Съблякоха противокуршумната му жилетка, синята полицейска риза и свалиха сребърно кръстче, окачено на дълга верижка. На дясното му рамо беше татуирана малка роза, обвиваща кръст. В портфейла му имаше един долар.

[1] Джон Доу и Джейн Доу са имената, давани на неидентифицирани трупове. — Б.пр. ↑

9.

Напуснах Ню Йорк същия следобед. Самолетът ми кацна на националното летище във Вашингтон в три часа. Луси не можа да ме посрещне на летището, защото не бе шофирала откак катастрофира, а и нямаше разумна причина, поради която да открия Уесли, застанал да ме чака пред вратата.

Пред летището внезапно усетих силно самосъжаление, докато се борех с куфарчето и сака си. Бях изморена, а и ми се струваше, че дрехите ми са мръсни. Бях безнадеждно съсипана, но се срамувах да го призная. Не можех дори да си хвана такси.

Най-после пристигнах в Куантико, докарана от вехто такси, боядисано в светлосиньо и със затъмнени лилави стъкла. Задният прозорец не искаше да се отвори, а шофьорът — виетнамец — не успяваше да обясни на пазача на входа на академията коя съм.

— Жена лекар — каза отново виетнамецът.

Личеше си, че е притеснен от охраната, шиповете за гуми и многото антени по покривите на сградите.

— Тя е окей.

— Не — извиках над главата му. — Името ми е Кей. Кей Скарпета.

Опитах се да изляза, но вратите бяха заключени, а дръжките — извадени. Пазачът посегна към радиостанцията си.

— Моля ви, пуснете ме да изляза — обърнах се към шофьора, който гледаше втренчено деветмилиметровия пистолет на колана на пазача. — Трябва да ме пуснете да изляза.

Той се завъртя към мен уплашено.

— Там навън?

— Не — отговорих, докато пазачът излизаше от будката.

Очите на виетнамеца се разшириха.

— Искам да кажа, да, искам да изляза навън, но само за минута. За да мога да обясня на пазача — посочих и заговорих много бавно. —

Той не знае коя съм, защото не мога да отворя прозореца, а не ме вижда през стъклото.

Шофьорът продължи да кима.

— Трябва да изляза — казах твърдо. — А вие трябва да отворите вратите.

Ключалките изщракаха.

Излязох и се намръщих от слънцето. Показах картата си за самоличност на пазача, който беше млад и с военна осанка.

— Стъклото е затъмнено и не можах да ви видя — каза той. — Следващия път просто си свалете прозореца.

Шофьорът бе започнал да вади багажа ми от багажника и да го подрежда на пътя. Той се оглеждаше наоколо, ужасен от непрестанните изстрели и артилерийския огън, долитащи от стрелбищата на ФБР.

— Не, не, не — извиках и му магнах да прибере нещата ми обратно в багажника. — Закарайте ме там, моля — посочих към „Джеферсън“ — високата тухлена сграда от другата страна на паркинга.

Беше повече от очевидно, че той няма желание да ме закара където и да било, но аз влязох в колата, преди да успее да потегли. Багажникът се затръшна и пазачът ни магна да минаваме. Въздухът беше студен, небето — яркосиньо.

Във фоайето на „Джеферсън“ видеоекранът над рецепцията ми пожела „Добре дошли в Куантико“ и „Весели и спокойни празници“. Млада жена с лунички ме записа и ми даде магнитна карта, с която да си отворям вратите из академията.

— Добър ли беше Дядо Коледа към вас, доктор Скарпета? — жизнерадостно запита тя, докато подреждаше ключовете.

— Сигурно съм била много непослушна през годината — отговорих. — Получих най-вече главоболия.

— Не мога да си представя. Вие винаги сте толкова мила — каза тя. — Както обикновено, сме ви сложили на обезопасения етаж.

— Благодаря ви.

Не можех да си спомня името ѝ и имах чувството, че тя знаеше това.

— Колко нощи ще бъдете при нас?

— Само една.

Помислих си, че името ѝ е Сара. По някаква необяснима причина ми се виждаше много важно да си го спомня.

Тя ми подаде два ключа, единият пластмасов, другият метален.

— Вие сте Сара, нали? — реших да рискувам и попитах.

— Не. Аз съм Сали — засегнато отвърна тя.

— Исках да кажа Сали — казах объркана. — Разбира се. Съжалявам. Вие винаги се грижите така добре за мен и аз съм ви много благодарна.

Тя ме погледна несигурно.

— Между другото племенницата ви мина оттук преди около половин час.

— Накъде отиде?

Сали посочи към стъклените врати, които водеха от фоайето към вътрешността на сградата, и отключи бравата, преди да успее да вкарам картата си. Луси вероятно е минала оттук на път за АИП. Или пък може да е отивала към стаята си в общежитието, която се намираше в същата сграда, но в друго крило.

Опитах се да си представя къде може да е племенницата ми по това време, но никога не бих се сетила да я потърся на мястото, където най-после я открих. Тя седеше в апартамента ми.

— Луси! — възкликнах, когато отворих вратата и я видях от другата страна. — Как влезе?

— По същия начин като теб — отговори тя не особено топло. — Имам ключ.

Занесох багажа си във всекидневната и го оставих там.

— Защо? — запитах и внимателно огледах лицето ѝ.

— Моята стая е от онази страна, а твоята — от тази.

Обезопасеният етаж бе предназначен за свидетели под федерална закрила, шпиони или други хора, за които Министерството на правосъдието решаваше, че се нуждаят от подсилена охрана. За да влезе в стаите, човек трябваше да мине през две врати. Първата изискваше да се вкара специален код чрез дигиталната клавиатура, който се променяше всеки път, след като бе използван. Втората се нуждаеше от магнитна карта и също често се променяше. А и винаги бях подозирала, че телефоните се подслушват.

Бяха ми определили тези покои преди повече от година, тъй като Голт не беше единствената ми тревога. Озадачих се от факта, че и Луси

се намира тук.

— Мислех, че си в общежитие „Вашингтон“ — казах.

Тя влезе във всекидневната и седна.

— Бях — отговори племенницата ми. — Но от днес следобед съм тук.

Седнах на канапето срещу нея. По вазите бяха подредени изкуствени копринени цветя, а през прозореца, чиито завеси бяха дръпнати, се виждаше синьото небе. Племенницата ми носеше анцуг, маратонки и тъмна фланела с емблемата на ФБР и качулка. Червената ѝ коса беше къса, а красивото лице с остри черти — безукорно, с изключение на яркия белег на челото ѝ. Луси беше студентка последен курс в университета във Вирджиния. Беше красива и умна, а отношенията помежду ни винаги стигаха до крайности.

— Заради мен ли те настаниха тук? — попитах, като все още се опитвах да разбера.

— Не.

— Не ме прегърна, когато влязох — сетих се аз и станах.

Целунах я по бузата, а тя се напрегна и се освободи от прегръдката ми.

— Пушила си — установих и отново седнах.

— Кой ти каза?

— Няма нужда никой да ми казва. Косата ти мирише на цигари.

— Прегърна ме, защото искаше да провериш дали мириша на цигари.

— А пък ти не ме прегърна, защото миришеш на цигари.

— Заяждаш се.

— Определено не си права.

— Така е. По-лоша си и от баба — настоя тя.

— Която е в болницата, защото беше пушачка — казах и отвърнах на напрегнатия ѝ зелен поглед.

— След като вече знаеш тайната ми, мога да запаля една цигара.

— Това е стая за непущачи. Всъщност в тази стая нищичко не е позволено — казах.

— Нищо? — попита тя, без да мигне.

— Абсолютно нищо.

— Ти пиеш кафе тук. Знам. Чувала съм те да го вадиш от микровълновата печка, когато сме говорили по телефона.

— Кафето не е опасно.

— Да бе! За много хора на тази планета кафето също е порок. Обзалагам се, че и алкохол пиеш тук.

— Луси, моля те, не пуши.

Тя извади пакет ментолови „Вирджиния Слимс“ от джоба си.

— Ще изляза навън — каза тя.

Отворих прозореца, за да може Луси да запали. Не можех да повярвам, че е придобила навик, от който аз самата се бях отказала изключително трудно. Луси беше спортистка и в идеална физическа форма. Казах ѝ, че не мога да я разбера.

— Просто се забавлявам — отвърна тя. — Не пуша много.

— Кой те премести в моя апартамент? Хайде да се върнем към този въпрос — предложих, докато тя издишаше дима от цигарата си.

— Те ме преместиха.

— Кой са те?

— Очевидно заповедта е дошла от най-високо място.

— Бърджис?

Имах предвид заместник-директора на академията.

Луси кимна.

— Да.

— С каква цел? — намръщих се аз.

Тя изгърси пепелта в ръката си.

— Никой не ми е обяснявал причината. Мога само да предположа, че е свързана с АИП, с КАИН — каза Луси и замълча за момент. — Нали знаеш, странни съобщения и т.н. — добави тя.

— Луси — казах. — Какво точно става?

— Не знаем — спокойно отговори тя. — Но става нещо.

— Голт?

— Няма доказателства, че някой е влизал в системата. Имам предвид, никой не би трябвало да влиза.

— Но вярваш, че това е станало.

Тя дръпна дълбоко, като закоравял пушач.

— КАИН не прави това, което му нареждаме. Върши съвсем различни неща, получава заповеди отнякъде другаде.

— Сигурно има начин да се разбере — казах.

Очите ѝ заискриха.

— Повярвай ми, точно това се опитвам да направя.

— Не се съмнявам в усилията или възможностите ти.

— Няма следи — продължи тя. — Ако вътре има някой, то той не оставя абсолютно никакви следи. А това не е възможно. Не можеш просто да проникнеш в системата и да й наредиш да изпраща съобщения или да прави нещо друго, без дневникът да отрази това. А и имаме принтер, който работи през цялото време и отпечатва всичко, което някой е вкарал в компютъра по някаква причина.

— Защо се ядосваш? — попитах.

— Защото ми писна да ме обвиняват за проблемите тук. Не бях виновна за взлома. Нямах представа, че човек, който работи до мен... — Тя поспря и отново дръпна от цигарата. — Е, казах, че ще го оправя, защото ме помолиха да го направя. Сенаторът ме помоли. Или по-точно казано, помоли теб...

— Луси, не знаех, че някой те обвинява за проблемите с КАИН — казах нежно.

В очите й проблесна гняв.

— Ако не ме обвинявах, нямаше да ме настанят тук. Това направо си е домашен арест.

— Глупости. Винаги когато дойда в Куантико, отсядам тук, а определено не съм под домашен арест.

— Ти си настанена тук, за да имаш охрана и самостоятелност — каза тя. — Но аз не съм тук заради това. Просто отново ме обвиняват. Наблюдават ме. Личи си от начина, по който определени хора се отнасят с мен — допълни Луси и кимна по посока на АИП, който се намираще на отсрещната страна на улицата.

— Какво стана днес? — запитах.

Луси отиде в кухнята, пусна водата върху фасата си и го хвърли в боклука. Върна се, седна отново, но не каза нищо. Вгледах се в нея и се притесних. Не разбирах защо е толкова ядосана, а винаги, когато се държеше по начин, който не може да бъде обяснен, се плаших.

Катастрофата с колата, която Луси претърпя, можеше да бъде фатална. Раната в главата ѝ можеше да съсипе най-забележителния ѝ талант. Пред очите ми се появиха кръвоизливи и череп, спукан като твърдо сварено яйце. Спомних си жената, която нарекохме Джейн, обръснатата ѝ глава и белезите, и си представих Луси на някакво място, където никой не знаеше името ѝ.

— Добре ли се чувстваш? — попитах я.

Тя сви рамене.

— Как си с главоболията?

— Все още имам — отвърна тя и очите ѝ се замъглиха от подозрения. — Понякога мидринът ми помага. Друг път ме кара да повръщам. Единственото лекарство, което наистина ми помага, е фиоринал. Но го свърших.

— Нямах нужда от него.

— Не си ти тази, която получава главоболията.

— И аз често имам подобни проблеми. Но няма нужда да гълташ приспивателни — отвърнах. — Надявам се, че спиш и се храниш добре, и доста спортуваш, нали?

— Какво е това? Час при доктора?

— Защо не, аз все пак съм лекар. Само дето нямаш записан час, но пък аз съм достатъчно добра, за да те приема и без него.

Лека усмивка изкриви устата ѝ.

— Съвсем добре съм — отговори тя, вече не така отбранително.

— Нещо се е случило днес — казах отново.

— Май не си говорила с Франсис Пен.

— Не съм я чувала от рано сутринта. Не знаех, че я познаваш.

— Отделът ѝ е свързан с нас, с КАИН. В дванайсет на обед КАИН се обади на терминала на транспортната полиция. Предполагам, че вече си била тръгнала за летището.

Кимнах утвърдително. Стомахът ми се сви, когато си спомних как пейджърът на Давила избръмча в моргата.

— Какво беше съобщението този път? — попитах.

— Нося го с мен, ако искаш да го видиш.

— Да — потвърдих аз.

Луси влезе в стаята си и се върна с куфарче в ръка. Отвори го и извади отвътре купчина листове. Подаде ми единия, който бе разпечатка от терминала на ПЗЖП, разположен в отдела за връзка, командван от Франсис Пен. Съобщението гласеше следното:

„Съобщение ПК21 96701 001145 Започва

От: КАИН

До: Всички отдели и поделения

Тема: Мъртви ченгета

До всички засегнати подразделения:

С цел безопасност всички членове на подразделенията, когато отговарят на повикване или патрулират в тунелите на метрото, трябва да носят каски.

Съобщение ПК21 96701 001145 Свършва“

Вторачих се в разпечатката за известно време. Усещах, че се нервирам и разпалвам. После запитах:

— Имаме ли име, свързано с човека, който може да е напечатал това?

— Не.

— И няма абсолютно никакъв начин да го открием?

— Не и по обикновените начини.

— Какво мислиш?

— Смятам, че когато влязоха с взлом в АИП, този, който е проникнал в КАИН, е вкарал там програма.

— Нещо като вирус? — запитах.

— То е вирус. Бил е прикрепен към файл, за който просто не сме се сетили. И така позволява на някой да се движи из нашата система, без да остави следи.

Помислих си за Голт, осветен от фенера в тунела снощи, за безкрайните релси, водещи по-дълбоко в тъмнината, и за болести. Голт се движеше свободно из места, които повечето хора не можеха да видят. Пъргаво прескачаше мръсната стомана и нечистотиите, оставени от хора и плъхове. Той самият беше вирус. Беше успял по някакъв начин да проникне в нашите тела, сгради, технологиите ни.

— Значи, накратко казано, КАИН е повлиян от вирус — отсъдих аз.

— Да, но доста необичаен. Не е вирус, ориентиран към съсипване на хард диска или информацията. Не е с широко приложение. Специфичен е за Криминалната мрежа на изкуствения интелект, защото целта му е да осигури на някого достъп до КАИН и до информационната база на ПЗЖП. Този вирус е като оригинален ключ. Отваря всяка врата в къщата.

— И е прикрепен към съществуваща програма.

— Можеш да кажеш, че си има приемник — поясни Луси. — Да. Някоя програма, която се използва рутинно. Вирусът не може да нанесе повреди, освен ако компютърът не премине по път, който изисква програмата приемник — като autoexec.bat в DOS — да бъде прочетена.

— Разбирам. А този вирус не е внедрен във файловете, които се четат редовно, когато компютърът е в действие.

Луси поклати глава.

— Колко програмни файла има в КАИН?

— О, господи — въздъхна тя. — Хиляди. А и някои от тях са достатъчно дълги, за да опаковаш сградата с тях. Вирусът може да е закрепен навсякъде, а и ситуацията е допълнително усложнена от това, че не само аз съм се занимавала с програмирането. Не познавам твърде добре файловете, писани от други хора.

Други означаваше Кари Гретхен, която преди беше колега програмист и интимна приятелка на Луси. Кари освен това познаваше Голт и бе отговорна за взлома в АИП. Луси не искаше да говори за нея и избягваше да споменава името ѝ.

— Има ли възможност вирусът да е прикрепен само към програми, които Кари е писала? — запитах.

Изречението на Луси не се промени.

— Може да е прикрепен към някоя от програмите, които не съм писала. Но също така може да е и в моя. Не знам. Търся. Може да отнеме доста време.

Телефонът звънна.

— Това вероятно е Джен — каза Луси, като стана и отиде в кухнята.

Погледнах си часовника. След половин час трябваше да съм долу в отдела. Луси постави ръка върху слушалката.

— Имаш ли нещо против Джен да се отбие тук? Ще ходим да тичаме.

— Нямам абсолютно нищо против — отговорих.

— Тя пита дали не искаш да потичаш с нас.

Усмихнах се и поклатих глава. Не можех да издържам на темпото на Луси, дори ако тя пушеше по два пакета на ден, а пък Джанет можеше да мине за професионална атлетка. Те двете ме караха да се чувствам невероятна стара и изморена.

— Искаш ли нещо за пиене? — запита Луси, като затвори телефона и отвори хладилника.

— Какво предлагаш?

Наблюдавах как тънкото ѝ тяло се наведе с лекота. Едната ѝ ръка държеше вратата отворена, а другата прехвърляше кутиите по рафтовете.

— Диетично пепси, „Зима“, „Гетърейд“ и „Перие“^[1].

— „Зима“?

— Не си ли го пробвала?

— Не пия бира.

— Не е бира. Ще ти хареса.

— Не знаех, че тук има румсървис — казах усмихнато.

— Аз донесох повечето неща.

— Ще пия едно „Перие“.

Луси се приближи към мен с напитките.

— Няма ли някакви антивирусни програми? — запитах.

— Антивирусните програми могат да открият само вируси като „Петък тринайсети“, „Малтийската амеба“, „Каменния вирус“, „Микеланджело“. Това, с което си имаме работа, е създадено специално за КАИН. Вътрешна работа. И за него няма антивирусна програма, освен ако аз не напиша такава.

— Кое ти не можеш да направиш, докато не откриеш вируса.

Луси отпи голяма глътка „Гетърейд“.

— Луси, трябва ли КАИН да бъде изключен?

Тя стана.

— Чакай да проверя какво става с Джен. Тя не може да влезе през външните врати, а се съмнявам, че ще я чуем, ако почука.

Аз също станах и занесох чантите си в спалнята, която беше съвсем семпло украсена и с прост чамов гардероб. През прозорците имах чудесна гледка към заснежените полета, предаващи се в безкрайните гори. Слънцето беше ярко и напомняше за пролетта. Съжалявах, че нямам време да се изкъпя. Искях да отмия Ню Йорк от себе си.

— Лельо Кей? Тръгваме — извика Луси, докато си миех зъбите.

Бързо изплакнах устата си и се върнах във всекидневната. Луси стоеше нетърпеливо до вратата. Приятелката ѝ бе вдигнала крак на стола и завързваше връзката на маратонката си.

— Добър ден, доктор Скарпета — каза Джанет и бързо се изправи. — Надявам се, нямате нищо против, че се отбих. Не искам да ви притеснявам.

Въпреки усилията ми да я предразположа, тя винаги се държеше като редник, стреснат от влизането на Патън^[2]. Джанет беше от младите агенти и за първи път я бях забелязала миналия месец, когато изнасях лекции тук. Спомних си, че тогава показвах диапозитиви със случаи на насилствена смърт и говорех как трябва да опазваме уликите по местопрестъпленията. Тя седеше в задната част на залата и ме наблюдаваше внимателно. Въпреки затъмненото осветление, усещах, че тя ме изучава. Стори ми се странно, че не говореше с никого по време на почивките. Просто изчезваше някъде долу.

По-късно научих, че е приятелка на Луси. Вероятно този факт, съчетан със свенливостта ѝ, обясняваше държането ѝ към мен. Тя имаше чудесна фигура, поддържана от прекараните в спортната зала часове, дълга до раменете руса коса и сини, почти виолетови очи. Ако всичко вървеше добре, щеше да завърши академията след по-малко от два месеца.

— Доктор Скарпета, ако някога пожелаете да потичате с нас, винаги сте добре дошла — учтиво повтори поканата си Джанет.

— Много сте любезна — усмихнах се. — Поласкана съм от мнението ви, че бих могла да извърша такъв подвиг.

— Разбира се, че можете.

— Не, не може — намеси се Луси, като допи „Гетърейд“-а си и остави празната бутилка на плота. — Тя мрази тичането. През цялото време, докато го прави, из главата ѝ се въртят черни мисли.

Те излязоха, а аз се върнах в банята, измих си лицето и се вгледах в огледалото. Русата ми коса изглеждаше по-сива, отколкото бе сутринта, а и прическата ми се бе развалила. Не носех грим и лицето ми имаше вид, като че ли току-що са го извадили от пералнята и трябва да бъде изгладено. Луси и Джанет имаха безукорен вид, стегнати и блестящи, като че ли природата си доставяше радост, когато извайваше и излъскваше само младите. Измих си зъбите отново и това ме накара да се сетя за Джейн.

Отделът на Бентън Уесли бе сменял името си много пъти. Сега беше част от ЕСЗ. Но все още бе разположен на двайсет метра под академията, в помещения без прозорци, които в миналото бяха представлявали противоатомното скривалище на Хувър. Открих Уесли в кабинета му. Говореше по телефона. Той хвърли поглед към мен, докато прелистваше страниците в дебела папка.

Пред него бяха разпръснати снимки от някакъв случай, който нямаше нищо общо с Голт. Тук жертвата бе мъж, наръган и порязан 122 пъти. Беше удушен и проснат върху леглото в мотелска стая във Флорида.

— Това престъпление има подпис. Да, прекаляването с наръгванията и необичайното завързване — каза Уесли. — Точно така. По една примка около всяка китка, сложени като белезници.

Седнах. Уесли беше с очила и си личеше, че е прокарвал пръсти през косата си. Изглеждаше уморен. Очите ми се спряха върху маслените картини по стените и книгите с автографи по рафтовете. Често хора, които пишеха романи и сценарии, се обръщаха към него, но той не парадираше с познанствата си със знаменитости. Според мен го намираще за неудобно и безвкусно. Смятах, че не би говорил с никой от тях, ако решението зависеше изцяло от него.

— Да, доста кърваво нападение, най-меко казано. А и другите бяха такива. Става дума за желание за надмощие, за ритуал, мотивиран от ярост.

Забелязах, че на бюрото му лежах няколко светлосини ръководства на ФБР, съставени от АИП. Едно от тях бе ръководство с инструкции за използването на КАИН, при чието написване бе помогнала Луси. Някои от страниците бяха маркирани с кламери. Зачудих се дали тя ги е маркирала или той. Интуицията ми отговори на въпроса и сърцето ми се сви. Винаги когато Луси имаше неприятности, аз имах болки в сърцето.

— Това е заплашило чувството му за надмощие — продължи Уесли и ме погледна. — Да, реакцията е гняв. Винаги е така при хора като него.

Вратовръзката му беше черна с бледи златисти райета, а ризата както винаги — бяла и колосана. Носеше ръкавели с емблемата на Министерството на правосъдието, халката си и скромния златен часовник с черна кожена каишка, който Кони му бе подарила за

двайсет и пет годишнината от сватбата им. И той, и жена му произхождаха от богати семейства и живееха доста добре.

Уесли затвори телефона и свали очилата си.

— Какъв е проблемът? — запитах.

Мразех начина, по който пулсът ми се ускоряваше, когато го погледнех.

Той събра снимките и ги пъкна в кафяв плик.

— Нова жертва във Флорида.

— Отново в района на Орландо ли?

— Да. Ще ти предоставя докладите веднага щом ги получим.

Кимнах и смених темата. Заговорих за Голт.

— Предполагам знаеш какво се случи в Ню Йорк — казах.

— Пейджърът.

Отново кимнах.

— Страхувам се, че знам — намръщи се Уесли. — Той ни дразни, показва ни презрението си. Играе си, но игрите му стават все по-зловещи.

— Много по-зловещи. Но не би трябвало да се фокусираме само върху него.

Той ме заслуша внимателно. Очите му бяха приковани в моите, ръцете — скръстени върху папката с убития мъж, когото бе обсъждал по телефона.

— Доста лесно би било да се вторачим до такава степен в Голт, че да не можем да се справим със случаите. Например много важно е да идентифицираме жената, убита в Сентръл Парк.

— Според мен всички мислят, че това е важно, Кей.

— Само казват така — отвърнах и започнах да се ядосвам. — Но в действителност ченгетата и Бюрото искат да пипнат Голт и не дават приоритет на установяването на самоличността на бездомната жена. За тях тя е просто още една бедна, безименна личност, която затворниците ще погребат в гробището за скитници.

— Очевидно обаче за теб това е от първостепенна важност.

— Абсолютно.

— Защо?

— Смятам, че тя би могла да ни съобщи още нещо.

— За Голт?

— Да.

— На какво се базира това?

— Инстинкт — отговорих. — Освен това сме задължени морално и професионално да направим всичко, което можем, за нея. Тя има право да бъде погребана с истинското си име.

— Разбира се, че има. Ченгетата от Ню Йорк, транспортната полиция, Бюрото, всички ние искаме да я идентифицираме.

Не му повярвах.

— Всъщност не ни пука — казах мрачно. — Нито на ченгетата, нито на съдебните лекари, нито на този отдел. Вече знаем кой я е убил и за нас е без значение коя е самата тя. Това е действителността, когато става дума за град, така претрупан с насилия, както е Ню Йорк.

Уесли се загледа встрани и се заигра с писалката „Монблан“.

— Страхувам се, че има нещо вярно в това, което казваш — съгласи се той и погледна към мен. — Не ни пука, просто защото не можем да направим нищо, а не защото не искаме. А аз лично най-вече искам да хвана Голт, преди да е убил отново. Това е най-важното за мен.

— И така трябва да е. Но не знаем дали мъртвата не би могла да ни помогне.

Видях отчаянието му и го усетих в изморения му глас.

— Изглежда, единствената ѝ връзка с Голт е, че са се срещнали в музея — каза Уесли. — Огледахме личните ѝ вещи, но нищо от тях не може да ни заведе до него. Затова въпросът ми е: какво още можеш да научиш от нея, което да ни помогне да го заловим?

— Не знам — отговорих. — Но когато във Вирджиния имам неидентифицирани случаи, не се отказвам, докато не направя всичко възможно да узная самоличността им. Този случай е в Ню Йорк, но аз участвам в него, тъй като работя с отдела ти, а вие бяхте поканени в разследването. — Говорех убедено, като че ли жестокото убийство на Джейн се поставяше под съмнение в тази стая. — Ако не ми е позволено да спазвам собствените си стандарти — продължих, — тогава не мога повече да работя като консултант на Бюрото.

Уесли изслуша тирадата ми с изненадващо търпение. Знаех, че и той чувства същия гняв като мен, но имаше разлика. Той не беше израснал в беднота, а когато се карахме, аз винаги изтъквах това като аргумент.

— Ако тя беше важна личност — казах, — всички щяха да се интересуват.

Той не проговори.

— Няма справедливост, ако си беден — упорствах, — освен по принуда.

Уесли се втренчи в мен.

— Бентън, настоявам за справедливост.

— Обясни ми какво искаш да направиш — каза той.

— Искам да направя всичко възможно да науча коя е тя. И също така искам ти да ме подкрепиш.

Той ме погледна за момент. Анализираше ме.

— Защо точно тази жертва? — запита той.

— Струва ми се, че току-що ти обясних.

— Внимавай — каза той. — Помисли си дали мотивацията ти не е субективна.

— Какво имаш предвид?

— Луси.

Почувствах нов прилив на гняв.

— Луси можеше да е също така лошо наранена в главата като тази жена — продължи Уесли. — Луси винаги е била нещо като сираче, а не много отдавна тя изчезна, замота се из Нова Англия, а ти трябваше да ходиш да я търсиш.

— Обвиняваш ме, че прехвърлям чувствата си към Луси върху жертвата.

— Не те обвинявам. Просто проучвам тази възможност.

— Опитвам се да си върша работата — отвърнах. — А и нямам никакво желание да ме подлагаш на психоанализа.

— Разбирам — каза той и замълча за момент. — Направи това, което смяташ за нужно. Ще ти помогна, доколкото мога. Сигурен съм, че и Пийт ще го направи.

После се прехвърлихме на по-неприятната тема за Луси и КАИН, а това бе нещо, за което Уесли не желаше да говори. Той стана, за да донесе кафе. Телефонът във външния кабинет звънна и секретарката записа ново съобщение. Телефонът не бе спрял да звъни, откак бях пристигнала, и знаех, че винаги е така. Кабинетът на Уесли беше същият като моя. Светът бе пълен с отчаяни хора, които знаеха нашите телефони и нямаха на кого друг да се обадят.

— Само ми кажи какво мислиш, че е направила — казах, когато той се върна.

Уесли остави едното кафе пред мен.

— Говориш като нейна леля.

— Не. Сега говоря като нейна майка.

— Предпочитам да поговорим за това като двама професионалисти.

— Чудесно. Можеш да започнеш, като ми разкажеш цялата история.

— Шпионажът, който започна след взлома в АИП миналия октомври, все още продължава — каза Уесли. — Някой е проникнал в КАИН.

— Това ми е известно.

— Не знаем обаче кой върши това.

— Но подозираме Голт, доколкото знам — казах.

Уесли се протегна към кафето си и погледна към мен.

— Аз определено не съм експерт по отношение на компютрите. Но има нещо, което трябва да видиш.

Той отвори една папка и извади лист хартия. Подаде ми го. Беше компютърна разпечатка.

— Това е страница от контролния дневник на КАИН. В нея е отразено точното време, в което бе изпратено последното съобщение до терминала на ПЗЖП в отдела за връзки в транспортната полиция — каза Уесли. — Забелязваш ли нещо необичайно?

Сетих се за разпечатката, която Луси ми бе показала, за зловещото съобщение за мъртвите ченгета. В продължение на около минута разглеждах данните, датите и часовете, преди да осъзная проблема. Почувствах страх.

Кодът, използван от Луси при работа с компютъра, не бе от обичайните, по-точно не се състоеше от инициала на малкото ѝ име и първите седем букви от фамилията ѝ. Вместо това се бе нарекла „ЛУСИРЕЧ“, а според този контролен дневник тя бе записана като основния потребител по времето, когато КАИН бе изпратил съобщението до Ню Йорк.

— Разпита ли я за това? — запитах.

— Разпитвали са я, но тя не се е разтревожила, защото, както можеш да видиш от разпечатката, тя влиза и излиза от системата по

цял ден, понякога и след работно време.

— Тя е доста разтревожена. Не ми пука какво ти е казала, Бентън. Луси чувства, че е преместена на обезопасения етаж, за да могат да я наблюдават.

— Да, наблюдават я.

— Фактът, че е вписана в компютъра по времето, когато съобщението е пристигнало в Ню Йорк, не означава, че тя го е изпратила — настоях.

— Разбирам. Нищо друго в контролния дневник не доказва, че тя е изпратила съобщението. Всъщност нищо не показва, че въобще някой го е изпращал.

— Кой насочи вниманието ти към това? — запитвах тогава, защото знаех, че Уесли не прави рутинни проверки на контролния дневник.

— Бърджис.

— Значи някой от АИП първо се е обърнал към него.

— Очевидно.

— Все още там има хора, които не се доверяват на Луси заради това, което се случи миналата есен.

Уесли ме погледна сериозно.

— Не мога да направя нищо по въпроса, Кей. Тя трябва сама да докаже себе си. Ние не можем да свършим работата вместо нея. Ти също не можеш.

— Не се опитвам да направя нищо вместо нея — казах разгорещено. — Искам само справедливост. Не е редно Луси да бъде обвинявана за вируса в КАИН. Не го е вкарала тя. Луси само се опитва да се справи с положението и честно казано, ако тя не успее, не мисля, че въобще някой ще може да ни помогне. Цялата система ще се провали.

Уесли взе чашата с кафе, но си промени решението и я остави на масата.

— И не вярвам, че е настанена на обезопасения етаж, защото някои хора смятат, че тя саботира КАИН. Ако ти наистина мислеше така, щеше просто да я изпратиш у дома. Последното нещо, които би направил, е да я задържиш тук.

— Не е задължително — отвърна той, но не успя да ме заблуди.

— Каж ми истината.

Уесли мислеше напрегнато и очевидно търсеше начин да се измъкне.

— Ти си уредил настаняването на Луси на обезопасения етаж, нали? — продължих. — А не Бърджис. И не е заради времето в контролния дневник, който ми показва. Това е нескопосана лъжа.

— За някои хора не е — отвърна той. — Някой вдигна аларма и поиска да се отървем от Луси. Аз отказах, като обясних, че първо трябва да я наблюдаваме.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че Луси е вирусът? — запитах невярващо.

— Не — отговори той и се облегна на стола си. — Смятам, че Голт е вирусът. И искам Луси да ни помогне да го открием.

Изгледах го втрещено, като че ли току-що бе извадил пистолет и бе стрелял във въздуха.

— Не — отвърнах разпалено.

— Кей, изслушай ме...

— В никакъв случай. Остави я настрани от това. Тя не е агент на ФБР.

— Реагираш прекалено остро...

Не го оставих да говори.

— Тя е студентка, за бога. Няма нищо общо... — Гласът ми се разтрепери. — Познавам я. Тя ще се опита да се свърже с него. Не разбираш ли? — изгледах го свирепо. — Не я познаваш, Бентън!

— Мисля, че я познавам.

— Няма да ти позволя да я използваш по този начин.

— Почакай да ти обясня.

— Трябва да изключите КАИН — казах.

— Не мога да направя подобно нещо. Това е единствената следа, която Голт оставя. — Уесли замълча за момент, притеснен от гневния ми поглед, после продължи: — Рисуваме живота на много хора. Голт не е приключил с убийствата.

— Точно затова не искам Луси дори да си мисли за него! — избърборих ядосано.

Уесли замълча. Погледна към затворената врата, после обратно към мен.

— Той вече знае коя е тя — съобщи ми той.

— Но не знае много за нея — казах.

— Не сме наясно какво точно знае. Но най-малкото, знае как изглежда.

Не разбирах.

— Как?

— От времето, когато бе открадната картата ти от „Американ експрес“. Луси не ти ли каза?

— Какво да ми каже?

— За нещата, които е държала в бюрото си.

Уесли осъзна, че не разбирам за какво говори, и внезапно млъкна. Усетих, че се е докоснал до подробности, които не желаше да ми каже.

— Какви неща? — настоях.

— Ами — колебливо отвърна той — в бюрото си в АИП е държала едно писмо от теб. В него е била кредитната карта.

— Знам за това.

— Добре. Освен това в писмото е имало снимка. Вие с Луси в Маями. Седнали в двора на майка ти.

Затворих очи за момент и си поех дълбоко дъх.

Уесли продължи мрачно:

— Голт знае, че Луси е най-слабото ти място. И аз не искам той да се фокусира върху нея. Но се опитвам да ти обясня, че вероятно вече го е направил. Проникнал е в свят, където тя е бог. Превзел е КАИН.

— Значи затова си я преместил — казах.

Уесли ме наблюдаваше загрижено и търсеше начин да ми помогне. Забелязах тревогата под хладната му резервираност и усетих ужасната му болка. Той също имаше деца.

— Преместил си я на обезопасения етаж заедно с мен. Страхуваш се, че Голт може да тръгне след нея.

Той не проговори.

— Искам тя да се върне в университета в Шарлотсвил. Искам още утре да е там — казах гневно.

Всъщност това, което исках за Луси, бе въобще да не познава моя свят, но бе абсолютно невъзможно вече.

— Не може — простичко отвърна Уесли. — Не може и да остане при теб в Ричмънд. Честно казано, в момента тя не може да живее никъде другаде, освен тук. Това е най-безопасното място за нея.

— Тя не може да остане тук до края на живота си.

— Докато го хванем...

— Може никога да не го хванем, Бентън!

Той ме погледна изморено.

— Тогава и двете можете да се окажете включени в програмата ни за защита на свидетели.

— Няма да се откажа от самоличността си. От живота си. Това не е по-добро, отколкото да си мъртъв.

— По-добро е — каза той кротко.

Знаех, че в мислите му се появяват трупове, пребити, обезглавени, с рани от куршуми.

Надигнах се.

— Какво да направя с кредитната карта? — запитах тъпо.

— Анулирай я — отговори той. — Надявах се, че можем да използваме пари от конфискации, от арестите на наркотърговците. Но не можем.

Уесли замълча, когато поклатих глава невярващо.

— Не съм виновен за това. Знаеш проблемите с бюджета. Ти също ги имаш.

— Господи — казах. — Мислех, че искате да го проследите.

— Не е твърде вероятно кредитната ти карта да ни покаже къде се намира Голт. Всъщност може да ни посочи само къде е бил.

— Не мога да повярвам.

— Обвинявай политиците.

— Не желая да слушам за бюджетни проблеми или политици — възкликнах.

— Кей, Бюрото едва успява да си позволи разходите за амуниции в наши дни. Знаеш и за проблемите ни с персонала. Лично аз дори сега работя по сто тридесет и девет случая. Миналия месец двама от най-добрите ми агенти се пенсионираха. Сега отделът ми се състои от девет човека. Девет. Значи едва десет човека се опитваме да покрием целите Съединени щати, плюс случаите, които идват от чужбина. По дяволите, единствената причина, поради която можем да работим с теб, е, че не ти плащаме.

— Не върша това за пари.

— Трябва да анулираш кредитната си карта — изморено каза той. — Аз бих го направил веднага.

Загледах го за известно време, после си тръгнах.

[1] Безалкохолни напитки. — Б.пр. ↑

[2] Известен американски генерал от Втората световна война. —
Б.пр. ↑

10.

Докато се върна в стаята, Луси бе приключила с тичането и къпането и бе излязла. В кафенето сервираха вечеря, но племенницата ми се намираше в АИП и работеше.

— Тази вечер се връщам в Ричмънд — съобщих ѝ по телефона.

— Мислех, че ще останеш тук през нощта — каза тя и долових разочарованието ѝ.

— Марино ще дойде да ме вземе.

— Кога?

— На път е. Можем да вечеряме заедно, преди да тръгна.

— Добре. Бих искала и Джен да дойде.

— Чудесно — казах. — Но ще трябва да включим и Марино. Той вече е на път.

Луси замълча.

— Защо първо не се видим сами двете? — предложих.

— Тук ли?

— Да. Няма да има проблем, стига да ме вкараш през всички онези скенери, заключени врати, рентгенови апарати и ракети с насочено действие.

— Ще трябва да се обадя на главната прокурорка. Тя мрази да я търся в дома ѝ.

— Идвам.

Апаратурата за инженерни проучвания се състоеше от три малки сгради, заобиколени от дървета. Човек не можеше да влезе на паркинга ѝ, без да спре при будката на охраната, която се намираше на по-малко от трийсет метра от онази на входа на академията. АИП бе най-секретният отдел на ФБР. Служителите му трябваше да сканират отпечатъците от пръстите си в биометрични ключалки, преди плексигласовите врати да ги пуснат вътре. Луси ме чакаше отпред. Беше почти осем часа вечерта.

— Здравсти — каза тя.

— На паркинга има поне десетина коли — казах. — Хората тук винаги ли работят до толкова късно?

— Идват и си отиват по всяко време. Всъщност през по-голямата част от времето въобще не ги виждам.

Минахме през широкото пространство с бежов мокет и стени, покрай затворени врати, водещи към лаборатории, където учени и инженери работеха по проекти, които не можеха да обсъждат. Имах само смътна представа какво става тук, като се изключи работата на Луси с КАИН. Но знаех, че целта е да се обогати технически всяка работа, която един специален агент може да върши, независимо дали е наблюдение, стрелба, скок от хеликоптер, или използване на работи при нападения. За Голт проникването тук бе все едно да му разрешат да се мотае свободно из НАСА или из някоя атомна централа.

— Бентън ми разказа за снимката, която е била в бюрото ти — съобщих на Луси, когато се качихме в асансьора.

Тя натисна бутона за втория етаж.

— Голт вече знае как изглеждаш, ако това е, което те тревожи. Виждал те е преди поне два пъти.

— Да, но не ми харесва мисълта, че знае как изглеждаш ти — казах сериозно.

— Смяташ, че снимката е у него.

Влязохме в сив лабиринт с малки стаички с бюра, компютри, принтери и купчини хартия. Самият КАИН се намираше зад стъкло в обширно пространство с климатична инсталация, изпълнено с монитори, модеми и километри кабели, скрити под повдигнатия под.

— Трябва да проверя нещо — каза Луси, като сканира отпечатъците си, за да отвори вратата към КАИН.

Последвах я в хладното помещение, където се чуваше жуженето на невидими дейности, извършващи се с невероятна скорост. Светлинките от модемите мигаха в червено и зелено, на осемнадесетинчовия екран бе изписано КАИН с големи ярки букви, които бяха извити като отпечатъците на човека, който току-що ги бе сканирал.

— Снимката е била в плика заедно с картата от „Американ експрес“, която в момента очевидно е в него — казах. — Логиката подсказва, че и снимката е у него.

— Може да е в друг човек — отвърна Луси. Тя наблюдаваше напрегнато модемите, после хвърляше поглед върху времето на екрана и си записваше някакви бележки. — Зависи кой всъщност е преровил бюрото ми — допълни тя.

Винаги бяхме смятали, че Кари сама е проникнала тук и е взела всичко, което е искала. Сега обаче не бях толкова сигурна в това.

— Кари може да не е била сама — казах.

Луси не отговори.

— Всъщност смятам, че Голт не би устоял на възможността да влезе тук. Мисля, че е бил с нея.

— Това е адски рисковано, когато те търсят за убийство.

— Луси, адски рисковано е въобще да влезеш тук.

Тя продължи да си води бележки, докато цветовете на КАИН се сменяха на екрана, а светлинките проблясваха и угасваха. КАИН приличаше на космически октопод с пипала, които свързваха полицейските служби в страната и чужбина. Главата му бе изправена бежова кутия с множество бутони и процепи. Докато хладната струя от климатичната инсталация ни обливаше, почти се зачудих дали той разбира какво си говорим.

— Какво още може да е изчезнало от кабинета ти? — запитах. — Липсва ли друго?

Луси оглеждаше проблясващата лампа на един от модемите. Лицето ѝ имаше озадачен вид. Тя вдигна поглед към мен.

— Трябва да идва от един от тези модеми.

— Кое? — запитах объркано.

Тя седна пред компютъра, натисна клавишите и надписът „КАИН“ изчезна. Луси започна да работи и да печата команди от UNIX, които бяха абсолютно неразбираеми за мен. После извади на екрана главното меню и влезе в контролния дневник.

— Напоследък идвам тук редовно и проверявам движението по модемите — каза тя, докато сканираше. — Освен ако този човек не се намира физически в сградата и не осъществява връзката по този начин, той би трябвало да подава информацията чрез модем.

— Май няма друг начин — казах.

— Добре — въздъхна тя тежко. — Теоретически човек може да използва приемател, за да се добере до входящия край на клавиатурата

чрез радиация. Някои съветски агенти действаха по този начин
немного отдавна.

— Но това не би могло да осигури достъп до системата, нали? —
попитах.

— Може да ти даде пароли и друга информация, която да те
вкара вътре, ако имаш номер за набиране.

— Тези номера бяха променени след взлома, нали?

— Разбира се. Промених всичко, за което можах да се сетя, а и
номерата бяха сменяни и след това. Освен това имаме и модеми за
обратна връзка — ти се обаждаш на КАИН, а той ти звъни обратно, за
да е сигурен, че имаш право на връзка с него.

Племенницата ми изглеждаше обезкуражена и ядосана.

— Ако прикрепиш вируса към някоя програма — започнах аз,
опитвайки се да помогна, — това няма ли да промени размера на
файла? Не може ли по този начин да се открие къде е вирусът?

— Да, това би променило размера на файла — отговори тя. — Но
проблемът е, че програмата UNIX, която се използва за сканиране на
файлове, се нарича „чексум“ и не е криптографски обезопасена.
Сигурна съм, че който е свършил тази работа, е включил и
балансираща „чексум“, за да накара байтовете на вируса да изчезнат.

— Значи вирусът е невидим.

Луси кимна разсеяно. Знаех, че мисли за Кари. После тя вкара
команда „Кой“, за да види кои полицейски агенции са във връзка, ако
има такива, разбира се. Ню Йорк бе свързан. Също и Шарлът и
Ричмънд. Луси ми посочи модемите им. По предните им части
танцуваха светлинки, докато информацията се прехвърляше по
телефонните линии.

— Трябва да отидем да вечеряме — напомних нежно на
племенницата си.

Тя напечата други команди.

— Не съм гладна.

— Луси, не можеш да позволиш това да съсипва живота ти.

— Точно ти нямаш право да го казваш.

Беше права.

— Беше обявена война — каза тя. — Това е истинска война.

— Това не е Кари — казах.

Имах предвид жената, за която подозирах, че е била нещо повече от приятелка на Луси.

— Няма значение кой е — отговори Луси и продължи да пише.

Но имаше. Кари Гретхен не убиваше хора и не обезобразяваше телата им. Темпъл Голт го правеше.

— По време на взлома беше ли откраднато и нещо твое? — опитах отново.

Луси спря работата си и ме погледна с блеснали очи.

— Да, щом настояваш — отговори тя. — Имах голям кафяв плик, който не исках да оставям в стаята в общежитието в университета или в стаята тук, заради съквартирантките и другите хора, вечно влизащи и излизащи оттам. Беше нещо лично. Смятах, че тук е на безопасно място.

— Какво имаше в плика?

— Писма, бележки, различни неща. Някои от тях бяха от теб, включително писмото със снимката и кредитната карта. Повечето бяха от нея — каза Луси и се изчерви. — Имаше и няколко писма от баба — добави тя.

— Писма от Кари? — запитах объркано. — Защо пък ти е писала? И двете се намирахте тук, в Куантико, а до миналата есен не се познавахте.

— Ами горе-долу се познавахме — каза тя и лицето ѝ се зачерви още повече.

— Как? — попитах и усетих, че наистина нищо не разбирам.

— Запознахме се чрез компютърни обяви през лятото, чрез „Феномен“. Бях запазила всички разпечатки от бележките, които си изпращахме.

— Нарочно ли се опитахте да уредите нещата така, че да започнете работа в АИП заедно? — запитах невярващо.

— Тя вече очакваше да бъде назначена в Бюрото — отговори Луси. — Подтикна ме да се опитам да си уредя стаж тук.

Замълчах разгневена.

— Слушай — каза тя. — Откъде можем да знаем?

— Да, май не си можела да знаеш — съгласих се. — Но тя ти е поставила капан, Луси. Искала е да си тук. Това е било планирано дълго преди да се запознаете чрез „Феномен“. Вероятно Кари вече се е

познавала с Голт от шпионския магазин в Северна Вирджиния и те заедно са решили, че тя трябва да те повика тук.

Луси вбесена отмести очи от мен.

— Господи — въздъгнах тежко. — Примамили са те доста хитро. Не само защото си толкова добра в работата си, но и заради мен.

— Не се опитвай да изкараш себе си виновна за това. Мразя да постъпваш така.

— Ти си моя племенница. Голт вероятно знае това отдавна.

— Но освен това ме познават добре и в компютърния свят — възрази тя и ме погледна отбранително. — Доста хора са чували за мен. Не е задължително всичко да става заради теб.

— Бентън знае ли как си се запознала с Кари?

— Казах му преди доста време.

— А защо на мен не разказа?

— Не исках. Чувствам се достатъчно зле. Това е нещо лично — отговори Луси, без да погледне към мен. — Беше между господин Уесли и мен. А и най-важното — не съм направила нищо нередно.

— Значи този кафяв плик е изчезнал след взлома?

— Да.

— Защо някой би искал да го вземе?

— Тя би искала — горчиво каза Луси. — В него имаше писма, които тя ми бе писала.

— Опитвала ли е да се свърже с теб оттогава?

— Не — отговори тя рязко, сякаш мразеше Кари Гретхен.

— Хайде — казах с твърд майчински тон. — Да отидем и да намерим Марино.

Той беше в трапезарията, където аз реших да опитам една „Зима“, а Марино си поръча втора бира. Луси отиде да открие Джанет и ние с Марино иммахме възможност да поговорим няколко минути.

— Не знам как понасяш тази гадост — каза той, загледан с отвращение в питието ми.

— И аз не знам, защото никога не съм я опитвала. — Отпих малка глътка. Всъщност питието беше доста приятно и му го казах. — Вероятно трябва да опиташ нещо, преди да го съдиш — добавих.

— Не пия педалска бира. И нямам нужда да опитвам сума ти неща, за да знам, че не стават за мен.

— Предполагам, че една от най-основните разлики между нас е, че аз не се тревожа непрекъснато дали хората ще ме помислят за обратна.

— Някои хора наистина мислят, че си такава — каза той.

Развеселих се.

— Е, със сигурност обаче никой не мисли същото за теб. Единственото нещо, което повечето хора биха помислили за теб, е, че си тесногръд фанатик.

Марино се прозя, без да закрие устата си. Пиеше бира направо от бутилката и пушеше. Под очите му имаше тъмни кръгове. Все още не ми бе доверявал интимни подробности за връзката си с Моли, но разпознах симптомите на любовно изтощение. Понякога Марино изглеждаше така, като че ли се е проявявал като полов атлет в продължение на седмици.

— Добре ли си? — попитах.

Той остави бутилката и се огледа. Трапезарията беше пълна с млади агенти и ченгета, които пиеха бира и ядяха пуканки, без да се смущават от оглушителния звук на телевизора.

— Скапан съм — отговори той разсеяно.

— Благодаря ти, че дойде да ме вземеш.

— Няма проблем, само ме сритай, ако тръгна да заспивам на волана — каза той. — Или пък може ти да шофираш. Бездруго в това, дето го пиеш, сигурно няма никакъв алкохол.

— Има достатъчно. Не възнамерявам да шофирам, а ако ти си толкова уморен, вероятно ще е по-добре да останем тук.

Марино стана, за да си вземе друга бира. Проследих го с поглед. Тази вечер щеше да е доста труден. Можех да усетя гръмотевичните му фронтове по-добре от всеки метеоролог.

— Получихме лабораторен доклад от Ню Йорк, който може да ти се стори интересен — каза той, когато се върна и седна. — Свързан с косата на Голт.

— Косъмът, намерен във фонтана? — запитах с интерес.

— Да. Но не знам научните детайли, които те интересуват, ясно ли е? Ти лично ще трябва да им се обадиш за тях. Важното е, че са

намерили наркотици в косъма му. Казаха ми, че трябва да е пиел и взимал кокаин, за да може тази гадост да се появи в косата му.

— Намерили са кокаетилен — казах.

— Да, май това му беше името. Имало го по целия косъм, от корените до края. А това означавало, че трябва да е пил и да се е друсал доста време.

— Всъщност не можем да сме сигурни откога го прави — казах.

— Човекът, с когото говорих, ми каза, че става дума за около петмесечен растеж.

— Проверяването на косми с цел откриване на наркотици е спорен въпрос — обясних. — Не е сигурно дали някои от положителните резултати при пробите за кокаин не се дължат на външно замърсяване. Например димът в пушалните за крек се абсорбира от косата така, както и цигареният дим. Невинаги е лесно да различиш абсорбираното от погълнатото.

— Искаш да кажеш, че може да е бил замърсен — полюбопитства Марино.

— Да, възможно е. Но това не означава, че той самият не пие и не взема наркотици. Всъщност сигурно го прави. Кокаетиленът се преработва в черния дроб.

Марино замислено запали цигара.

— Ами това, че си боядисва косата през цялото време?

— Това също може да повлияе на резултатите от пробата — отговорих. — Някои оксидиращи агенти могат да унищожат част от наркотика.

— Оксидиращи агенти?

— Например кислородната вода.

— Значи е възможно част от онзи кокаетилен да е бил унищожен — отсъди Марино. — Което пък означава, че нивото на дрогата в кръвта му е било по-високо, отколкото изглежда.

— Възможно е.

— Трябва да има начин да се снабдява с дрога отнякъде — замисли се Марино.

— В Ню Йорк това никак не е трудно — напомних му.

— По дяволите, никъде вече не е трудно — изруга той с напрегнато лице.

— За какво мислиш? — попитах.

— Ще ти кажа какво мисля — започна той. — Тази история с наркотиците не звучи много добре за Джими Давила.

— Защо? Знаеш ли какви са токсикологичните му резултати?

— Отрицателни са — отговори той и замълча за момент. — Бени пропя. Твърди, че Давила търгувал — добави той.

— Смятам, че хората би трябвало по-добре да се вгледат в източника на тази клюка — казах. — Бени не ми направи впечатление на надеждна личност.

— Напълно съм съгласен с теб — каза Марино. — Но някои хора се опитват да изкарат Давила корумпирано ченге. Дори има слух, че искат да му прикачат убийството на Джейн.

— Това е лудост — възкликнах изненадана. — Абсолютно безумие.

— Помниш ли онази гадост по ръцете на Джейн, която проблясваше на специалното осветление?

— Да.

— Кокаин.

— А токсикологичните й резултати?

— Отрицателни. А това е странно — каза Марино безпомощно. — Но другото, което Бени твърди в момента, е, че Давила му е дал раницата.

— О, я стига — прекъснах го раздражено.

— Просто ти съобщавам.

— Косъмът във фонтана не беше на Давила.

— Не можем да докажем откога този косъм е във фонтана. А и не знаем дали принадлежи на Голт.

— Пробата с ДНК ще докаже, че е на Голт — казах убедено. — Освен това пистолетите на Давила бяха един с калибър .380 и един .38. А Джейн е била застреляна с „Глок“.

— Виж сега — каза Марино, като се наведе напред и облегна лакти на масата. — Не съм тук, за да споря с теб. Само ти казвам, че нещата не изглеждат добре. Нюйоркските политици искат този случай бързо да бъде приключен, а най-лесният начин е да го прикачат на мъртвец. И какво правят? Изкарват Давила мръсно копеле и никой не съжалява за него. На никой не му пука.

— А случилото се със самия Давила?

— Тъпата патоложка, която го е преглеждала на местопрестъплението, все още смята, че е възможно да се е самоубил.

Погледнах към Марино стреснато, като ли си беше загубил разсъдъка.

— Ритнал се е в главата, а после се е прострелял между очите?

— Стоял е прав, застрелял се със собствения си пистолет и когато паднал се ударил на цимента или нещо подобно.

— Реакцията му на нараняването показва, че първо е получил удара в главата — казах разгневено. — А и обясни ми, моля те, как, след като е умрял, е нагласил оръжието толкова грижливо върху гърдите си?

— Случаят не е твой, док — мрачно ме погледна Марино. — Това е основното. Ние с теб сме само гости. Бяхме поканени.

— Давила не се е самоубил. А доктор Хоровиц няма да позволи подобна дивотия да излезе от кабинета му.

— Може и да не позволи. Вероятно просто ще кажат, че Давила е бил мръсник, застрелян от друг търговец на наркотици. Джейн ще влезе в евтиния ковчег и ще потегли към гробището за скитници. Край на историята. Сентръл Парк и метрото отново са безопасни.

Сетих се за Франсис Пен и се почувствах неудобно. Разпитах Марино за нея.

— Не знам какво общо има тя с това — каза той. — Просто поговорих с някои от момчетата. Но тя е притисната. От една страна, не ѝ се иска никой да мисли, че едно от ченгетата ѝ е било корумпирано. От друга страна обаче, не ѝ се иска обществото да мисли, че из метрото вилнее луд сериен убиец.

— Разбирам.

Помислих си за ужасното напрежение, което притискаше Франсис, тъй като нейният отдел бе отговорен за задачата да измъкне метрото от ръцете на престъпниците. Ню Йорк бе отделил десетки милиони долари за тази цел.

— Освен това — добави Марино — тялото на Джейн е било намерено от някакъв шибан репортер. А той бил невероятно досаден, поне от всичко, което чух. Искал да спечели Нобелова награда.

— Не е много вероятно — отвърнах раздражено.

— Никога не можеш да си сигурен — възрази Марино, който често предсказваше кой ще спечели Нобелова награда.

Според него аз вече трябваше да съм получила няколко.

— Искане ми се да знаехме дали Голт все още е в Ню Йорк — казах.

Марино допи бирата и погледна часовника си.

— Къде е Луси? — запита той.

— Доколкото знам, търси Джанет.

— Що за човек е тя?

Знаех какво го интересува.

— Чудесна млада жена — отговорих. — Умна, но доста свенлива.

Той не проговори.

— Марино, настанили са племенницата ми на обезопасения етаж.

Той се завъртя към бара, като че ли мислеше за нова бира.

— Кой го е направил? Бентън?

— Да.

— Заради компютърната бъркотия?

— Да.

— Искаш ли още една „Зима“?

— Не, благодаря. А и ти не би трябвало да пиеш друга бира, тъй като ще шофираш. Предполагам, че караш полицейска кола и не би трябвало да пиеш дори тази бира.

— Тази вечер съм с пикапа.

Не се зарадвах особено, когато чух това, и той го разбра.

— Добре де, нямам проклетите въздушни възглавници. Съжалявам. Но таксито или лимузината под наем също нямаше да имат въздушни възглавници.

— Марино...

— Ще ти купя една огромна въздушна възглавница, за да можеш да я влачиш със себе си, където и да отиваш. Все едно че си имаш собствен балон с горещ въздух.

— От бюрото на Луси е бил откраднат един плик по време на взлома в АИП миналата есен.

— Какъв плик? — запита той.

— Голям кафяв плик, съдържащ лична кореспонденция.

Разказах му за „Феномен“ и за запознанството на Луси с Кари Гретхен.

— Познавали са се преди Куантико? — запита той.

— Да. Струва ми се, Луси смята, че точно Кари е преровила чекмеджето на бюрото ѝ.

Марино се огледа наоколо неспокойно и завъртя празната бирена бутилка по масата.

— Тя изглежда вманиачена от мисълта за Кари и не може да види нищо друго — продължих. — Тревожа се.

— Къде се намира Кари сега? — попита той.

— Нямам никаква представа — отговорих.

Тъй като не можаха да докажат, че точно тя е проникнала в АИП и е откраднала имущество на Бюрото, Кари бе уволнена, но не и съдена. Не бе престояла в затвора дори един ден.

Марино се замисли, после каза:

— Е, онази кучка не е това, за което Луси би трябвало да се тревожи. Голт е страшният.

— Разбира се. Аз също се притеснявам от него.

— Мислиш ли, че пликът ѝ е у него?

— Точно от това ме е страх.

Почувствах ръка на рамото си и се обърнах.

— Тук ли ще седим или ще се местим? — попита Луси.

Беше се преоблякла в бежов панталон и дънкова риза с бродирана емблема на ФБР. Носеше високи войнишки обувки и здрав кожен колан. Липсваха ѝ само кепето и пистолета.

Марино се интересува повече от Джанет, която бе изпълнила полото си по доста съблазнителен начин.

— Добре, да поговорим за нещата, които са били в плика — ми каза той, без да успее да отмести погледа си от гърдите на Джанет.

— Хайде да не го правим тук — отвърнах.

Пикапът на Марино беше огромен син форд, който той поддържаше доста по-чист от полицейската си кола. Вътре имаше радио и поставка за пушката му, а като се изключат фасовете, препълнили пепелника, никъде не се виждаше боклук. Седнах отпред, където освежителите, закачени на огледалото, излъчваха силен боров аромат.

— Разкажи ми какво точно имаше в плика — обърна се Марино към Луси, която седеше отзад с приятелката си.

— Не мога да ти кажа точно — отговори Луси, като се наведе напред и облегна ръка на седалката ми.

Марино мина бавно покрай будката на охраната, после превключи скоростите и пикапът оживя.

— Помисли — каза той по-високо.

Джанет каза тихичко нещо на Луси и за момент двете се съвещаваха, шепнейки. Тесният път беше тъмен, стрелбищата — необичайно тихи. Никога не се бях возила в пикапа на Марино, който ми направи впечатление на дързък символ на мъжката му гордост.

Луси заговори:

— Имах няколко писма от баба, леля Кей и електронна поща от „Феномен“.

— Искаш да кажеш от Кари — поправи я Марино.

Луси се поколеба за миг.

— Да — потвърди тя.

— Какво още?

— Картички с поздравления за рождените ми дни.

— От кого? — попита Марино.

— От същите хора.

— А от майка ти?

— Не.

— А от баща ти?

— Нямам нищо от него.

— Баща й умря, когато тя беше много малка — напомних на Марино.

— Когато изпращаше писма на Луси, пишеше ли адрес на подателя? — обърна се той към мен.

— Да. На всичките ми пликове има адрес.

— На пощенска кутия?

— Не. Личната ми кореспонденция се доставя у дома. Всичко друго отива в офиса.

— Какво се опитваш да разбереш? — запита Луси.

Долових негодувание в гласа й.

— Добре — най-после каза Марино, загледан в тъмните околности. — Позволете ми да ви кажа какво знае в момента нашият крадец. Знае къде ходиш на училище, къде в Ричмънд живее леля ти Кей, къде във Флорида живее баба ти. Знае как изглеждаш и кога си

родена. Освен това знае и за приятелството ти с Кари заради електронната поща — добави той и погледна в огледалото за обратно виждане. — А това е само минималната информация, която онзи изрод има за теб. Не съм чел писмата и бележките и не знам какво още може да е научил.

— Тя бездруго знаеше повечето от тези неща — ядосано каза Луси.

— Тя? — наблегна Марино.

Луси замълча.

Джанет заговори нежно:

— Луси, трябва да превъзмogneш това. Да го победиш.

— Какво още? — запита Марино племенницата ми. — Опитай се да си припомниш и най-малкото нещо. Какво още имаше в плика?

— Няколко снимки и стари монети. Просто спомени от детските ми години. Неща, които нямат абсолютно никаква стойност за никого, освен мен. Например една мидичка, която си бях запазила от плажа, където веднъж ходих с леля Кей, когато бях малка. — Луси се замисли за момент. — Паспортът ми. Имаше и няколко доклада, които бях правила в училище.

Сърцето ми се сви от болката в гласа ѝ. Искаше ми се да я прегърна, но когато Луси бе тъжна, тя отблъскваше всекиго. Бореше се.

— Защо ги държеше в плика? — попита Марино.

— Все някъде трябваше да ги държа — рязко отговори тя. — Това бяха моите проклетни неща, ясно ли е? А ако ги бях оставила в Маями при майка ми, тя сигурно вече щеше да ги е изхвърлила на боклука.

— Докладите ти от училище — намесих се. — За какво бяха?

В пикапа стана тихо. Не се чуваше никакъв звук, освен ръмженето на колата. Шумът от двигателя се усилваше и спадаше, когато Марино сменяше скоростите, влизайки в малкото градче Трайънгъл. Крайпътните ресторанти бяха осветени и подозирах, че много от колите, паркирани пред тях, бяха шофирани от морските пехотинци.

Луси каза:

— Ами сега изглежда доста иронично. Един от докладите, които направих тогава, беше практическо ръководство за безопасност на

UNIX. Бях се фокусирала основно върху паролите, нали разбирате — какво може да стане, ако потребителите изберат погрешна парола. Говорех за рутинни кодове и...

— За какво беше другият доклад? — прекъсна я Марино. — Проблемите на мозъчната хирургия?

— Как позна? — отвърна тя не по-малко заядливо.

— Каква беше темата? — попитах.

— Уърдсуърт.

Вечеряхме в „Глоуб и Лоръл“. Огледах покривките от шотландско каре, полицейските фуражки и бирените халби, закачени над бара, и се замислих за живота си. Ние с Марк имахме навика да вечеряме тук. После една бомба в Лондон избухна тъкмо когато той минавал покрай нея. Навремето идвах тук често и с Уесли. После се опознахме прекалено добре и вече не излизахме много заедно и не ходехме по обществени места.

Всички си поръчаха френска лучена супа и филе. Джанет бе тиха, както винаги, а Марино не откъсваше поглед от нея и не спираше да подмята предизвикателни реплики. Луси все повече му се ядосваше, а аз се изненадах от държането му. Марино не беше глупак. Той знаеше какво прави.

— Лельо Кей — каза Луси. — Искам да прекарам уикенда с теб.

— В Ричмънд? — попитах.

— Все още живееш там, нали? — отвърна тя, без да се усмихне.

Поколебах се.

— Мисля, че трябва да останеш там, където си сега.

— Не съм в затвора. Мога да правя каквото си искам.

— Разбира се, че не си в затвора — казах кротко. — Остави ме да поговоря с Бентън, а?

Тя замълча.

— Е, какво мислиш за един „Зиг-9“? — запита Марино, вторачен в гърдите на Джанет.

Тя го погледна невъзмутимо в очите и каза:

— Предпочитам „Колт питон“ с деветсантиметрова цев, а ти?

Вечерята се влошаваше все повече и пътуването ни обратно до академията премина в напрегнато мълчание. Изключение правеше само Марино, който непрекъснато се опитваше да въвлече Джанет в

разговор. След като оставихме нея и Луси в академията се обърнах към Марино и кимнах:

— За бога — избухнах. — Какво ти стана?

— Не знам за какво говориш.

— Държа се отвратително. Абсолютно отвратително и знаеш много добре за какво говоря.

Той профуча в тъмнината по булевард „Едгар Хувър“ и се отправи към магистралата, ровейки в джоба си за цигарите.

— Джанет вероятно никога повече няма да пожелае да е в една и съща компания с теб — продължих. — А и не бих обвинявала Луси, ако тя също започне да те избягва. Срамота е. Тъкмо бяхте станали приятели.

— Само защото съм ѝ дал няколко урока по стрелба, това не означава, че вече сме приятели — отвърна той. — Моето мнение е, че тя е разглезен келеш, какъвто винаги си е била, и прекалено голяма умница. Да не говорим, че не одобрявам нейния тип, а и със сигурност не разбирам защо ѝ позволяваш да прави тези неща.

— Какви неща? — запитах още по-ядосана.

— Някога била ли е с мъж? — погледна Марино към мен. — Имам предвид поне веднъж?

— Нейният личен живот не ти влиза в работата — отговорих. — И няма нищо общо с държането ти тази вечер.

— Глупости. Ако Кари не беше гадже на Луси, вероятно взломът в АИП никога нямаше да се осъществи и сега Голт нямаше да броди из компютъра ни.

— Това е абсурдно изказване и не почива на никакви реални факти — казах. — Смятам, че Кари би свършила работата си независимо дали с или без помощта на Луси.

— Казвам ти — продължи Марино, като издуха дима от цигарата си през отворения прозорец. — Обратните направо скапват света.

— Господ да ни е на помощ — отвърнах отвратена. — Говориш съвсем като сестра ми.

— Смятам, че би трябвало да изпратиш Луси някъде. Да ѝ осигуриш някаква помощ.

— Марино, престани. Твоето мнение се базира на невежеството ти. Изпълнен си с омраза. Ако племенницата ми предпочита жени вместо мъже, защо това толкова те плаши?

— Не ме плаши ни най-малко. Просто е неестествено.

Той изхвърли цигарата си през прозореца. Тя проблесна за секунда в нощта и угасна.

— Хей, не че не разбирам. Факт е, че много жени се забавляват една с друга просто защото не могат да се надяват на нещо по-добро.

— Разбирам — казах. — Факт. Е, кажи ми, такъв ли е случаят с Луси и Джанет?

— Тъкмо затова ти препоръчвам да им помогнеш, защото има надежда. Лесно могат да си намерят мъже. Особено Джанет, като се има предвид фигурата ѝ. Ако не бях толкова обвързан, сигурно и аз щях да я поканя да излезем.

— Марино — казах изморено, — остави ги на мира. Така поставяш нещата, че всички да те мразят и избягват. Ще започнеш да изглеждаш като истински глупак. Никоя от типа на Джанет няма да иска да излезе с теб.

— Тя губи. Може би ако имаше подходящия опит, щеше да се оправи. Не смятам, че това, което жените вършат една с друга, е истинското нещо. Няма дори идея какво изпускат.

Мисълта, че Марино се смята за експерт по нуждите на жените в леглото, беше толкова абсурдна, че забравих гнева си и се разсмях.

— Струва ми се, че трябва да помогна на Луси, ясно ли е? — продължи той. — Чувствам се нещо като чичо, нали разбираш? Проблемът ѝ е, че никога не е била около мъже. Баща ѝ умрял. Ти си разведена. Няма братя, а майка ѝ вечно приема разни идиоти в леглото си.

— Това е истина — съгласих се. — И на мен ми се иска върху Луси да имаше положително мъжко влияние.

— Гарантирам ти, че ако беше имало такова, тя нямаше да стане извратена.

— Това не е особено любезна дума — казах. — А и все още не знаем точно защо хората се обръщат по един или друг начин.

— Ти ми кажи — погледна ме Марино. — Ти ми обясни какво се е объркало.

— Първо, въобще не мога да кажа, че нещо се е объркало. В сексуалната ориентация може да има генетически елемент. А може и да няма. Важното е, че това няма значение.

— Значи не ти пука.

Помислих по въпроса за минута.

— Пука ми, защото така животът ѝ ще е по-труден.

— Само заради това? — скептично запита той. — Искаш да кажеш, че не би предпочела тя да е с мъж?

Отново се поколебах.

— Струва ми се, че в този момент просто държа тя да е заобиколена от добри хора.

Марино замълча и продължи да шофира. После каза:

— Съжалявам за тази вечер. Знам, че се държах идиотски.

— Благодаря за извинението — отговорих.

— Истината е, че моите лични работи също не вървят много добре в момента. Ние с Моли се разбирахме чудесно допреди една седмица, когато Дорис се обади.

Не бях особено изненадана. Бившите съпрузи и любовници обикновено се появяват отново.

— Изглежда, Роки ѝ е споменал нещо за нас с Моли. И сега изведнъж тя иска да си дойде вкъщи. Исква да се върне при мен.

Когато Дорис го напусна, Марино беше съсипан. Но на този етап от живота аз цинично вярвах, че разбитите връзки не могат да бъдат излекувани като счупени кости. Марино запали нова цигара. Вехт пикап ни задмина и профуча покрай нас в нощта. Някаква кола приближи плътно зад нас, а дългите ѝ светлини проблеснаха в очите ни.

— Моли не беше доволна от това — продължи той тъжно. — Истината е, че оттогава не се разбираме толкова чудесно и вероятно е по-добре, че не прекарахме Коледа заедно. Струва ми се, че и тя се отдръпва от мен. Този сержант, с когото се запозна. При това аз ги представих един на друг на полицейския бал.

— Ужасно съжалявам — казах и погледнах към него.

Лицето му изглеждаше така, като че ли щеше да се разплаче.

— Все още ли обичаш Дорис? — запитах нежно.

— По дяволите, не знам. Нищо не знам. Жените сигурно са от друга планета. Нали разбираш? Също като тази вечер. Всичко, което правя, е погрешно.

— Това не е вярно. Ние с теб сме приятели от години. Сигурно правиш нещо както трябва.

— Ти си единствената приятелка, която имам — каза той. — Но пък си повече като едно от момчетата.

— Благодаря ти.

— Мога да говоря с теб като с мъж. Знаеш какво правиш. Не си стигнала там, където си, защото си жена. По дяволите — изруга той, като се намръщи на огледалото за обратно виждане и го наведе, за да намали блясъка, — всъщност си стигнала дотам, въпреки че си жена.

Той отново погледна към огледалото. Обърнах се назад. Колата почти докосваше задната ни броня. Фаровете ѝ ни заслепяваха. Движихме се със сто и двацет километра в час.

— Странно — казах. — Има повече от достатъчно място, за да ни задмине.

Движението по И-95 не беше натоварено. Нямаше никаква причина да се залепяш плътно зад някого. Спомних си катастрофата миналата година, когато Луси се преобърна с мерцедеса ми. Някой се бе залепил и за нея. Нервите ми настръхнаха.

— Можеш ли да видиш каква е колата? — попитах.

— Прилича на „Z“. Може би на стар „Z 280“, нещо такова.

Марино бръкна в самото си и извади пистолета от кобура.

Остави го в скута си и продължи да гледа в огледалото. Отново се обърнах назад и видях неясна форма на глава, която изглеждаше мъжка. Шофьорът гледаше право към нас.

— Добре — изръмжа Марино. — Това вече ми писна.

Той настъпи здраво спирачката. Колата профуча край нас и клаксонът ѝ гневно изсвири. Беше порше, а шофьорът беше черен.

Обърнах се към Марино:

— Да не би все още бронята ти да е украсена с онази лепенка със знамето на Конфедерацията? Онази, която проблясва на светлината на фаровете?

— Да — спокойно отвърна той и прибра пистолета в кобура.

— Май няма да е лошо да я махнеш.

Стоповете на поршето проблеснаха далеч напред. Спомних си как началникът на градската полиция Тъкър заплашваше Марино, че ще го изпрати на курс по културни различия. Разбира се, Марино можеше да посещава подобни курсове цял живот, но не бях сигурна, че това ще го излекува.

— Утре е четвъртък — каза той. — Трябва да отида до първи участък и да видя дали някой помни, че все още работя за града.

— Какво става с шериф Коледа?

— Предварителното му дело е определено за следващата седмица.

— Предполагам, че е заключен, нали? — казах.

— Не. Пуснали са го под гаранция. Кога започват дежурствата ти като съдебен заседател?

— В понеделник.

— Сигурно ще можеш някак си да се измъкнеш.

— Не мога да моля за подобно нещо — отвърнах. — Някой може да вдигне голям шум за това. Но дори и да не го направят, ще бъде доста лицемерно от моя страна. Аз би трябвало да се интересувам от правосъдието.

— Смяташ ли, че трябва да се видя с Дорис?

Вече се намирахме в Ричмънд и се виждаше центърът на града. Огледах профила на Марино, оредяващата му коса, големите уши и лице, огромните ръце, под които воланът почти изчезваше. Той не можеше дори да си припомни живота, който бе водил, преди да срещне жена си. Връзката им отдавна се бе изчерпала сексуално и емоционално, и бе преминала към орбитата на сигурна, но отегчителна стабилност. Според мен те се бяха разделили, защото се страхуваха, че остаряват.

— Смятам, че би трябвало да се видиш с нея — казах.

— Значи да ходя до Ню Джърси.

— Не — отговорих. — Дорис е тази, която те напусна. Тя би трябвало да се върне тук.

11.

„Уиндзор Фармс“ беше тъмен, когато завихме откъм улица „Кери“, и Марино не искаше да си вляза сама вкъщи. Той спря на павирания частен път и се вторачи в затворената врата на гаража, осветена от фаровете му.

— В теб ли е дистанционното? — попита той.

— В колата ми е.

— Страхотно полезно, когато колата ти е в гаража, а вратата е затворена.

— Ако ме беше оставил отпред, както те помолих, можех да си отключа предната врата — отговорих.

— Не. Няма вече да се разхождаш по този дълъг път, док.

Марино звучеше адски авторитетно. Знаех, че когато е в подобно настроение, няма смисъл да се разправам. Подадох му ключовете си.

— Тогава ти влез през предната врата и отвори гаража. Ще те чакам тук.

Той отвори вратата си.

— Между седалките има пушка.

Марино се протегна и ми посочи черна „Бенели“, дванайсетмилиметрова, с пълнител за осем патрона. Сетих се, че Бенели, производител на луксозни италиански пушки, беше името във фалшивата шофьорска книжка на Голт.

— Предпазителят е ей тук — показа Марино. — Всичко, което трябва да направиш, е да го бутнеш и да стреляш.

— Да не би да започва бунт, за който не сте ми съобщили?

Марино излезе от пикапа и заключи вратите.

Открехнах леко прозореца си.

— Сигурно няма да ти е излишно да научиш кода на алармата ми — казах.

— Вече го знам — отвърна той и тръгна по заскрежената трева.

— Датата ти на раждане.

— Откъде знаеш? — изненадах се.

— Ти си предвидима — отговори той и изчезна зад живия плет.

След няколко минути вратата на гаража започна да се вдига. Лампата вътре бе запалена и освети двора и градинарските инструменти, подредени грижливо по рафтовете, колелото, което карах твърде рядко, и колата ми. Не можех да погледна новия си мерцедес, без да се сетя за онзи, който Луси бе разбила.

Бившият ми „500 Е“ беше лъскав и бърз, с двигател, частично изработен от „Порше“. Сега просто исках нещо голямо. Имах черен „S 500“, който вероятно би се преборил с бетоновоз или трактор.

Марино застана до колата ми и ме загледа така, като че ли му се искаше да побързам. Натиснах клаксона, за да му напомня, че съм заключена в пикапа.

— Защо хората вечно се опитват да ме заключат в колите си? — попитах, когато той ми отвори. — Таксито тази сутрин, сега ти.

— Защото никой не е в безопасност, когато ти бродиш наоколо. Искам да огледам къщата ти, преди да си тръгна.

— Не е необходимо.

— Не те моля за позволение. Просто ти казвам, че ще го направя.

— Добре. Оправяй се.

Той ме последва вътре в къщата. Отидох направо във всекидневната и включих газовата камина. После отворих предната врата и взех пощата и няколкото вестника, които един от съседите ми бе забравил да прибере. Ако някой бе наблюдавал елегантната ми тухлена къща, то сигурно му е било напълно ясно, че не съм си у дома за Коледа.

Върнах се във всекидневната и се огледах внимателно, търсейки нещо, което да изглежда променено. Зачудих се дали въобще някой се е замислял да проникне в дома ми. Запитах се какви ли очи са се обръщали в тази посока и какви тъмни мисли са били насочени към мястото, където живеех.

Кварталът ми беше един от най-богатите в Ричмънд. Разбира се, и тук имаше проблеми понякога, най-вече с цигани, които имаха навика да влизат по къщите през деня, когато повечето хора не са си у дома. Не се тревожех за тях, тъй като никога не оставях вратите отключени, а и алармата винаги работеше. Това, от което се страхувах, бе напълно различен тип престъпник. Той не се интересувахе от

парите и вещите ми, а от това коя и каква съм аз. Държах доста оръжия в къщата, на места, където лесно можех да ги достигна.

Седнах на канапето и се загледах в сянката на пламъците, която се движеше по маслените картини по стените. Мебелировката ми беше европейска, съвременна и през деня къщата бе изпълнена със светлина. Започнах да подреждам пощата си и забелязах розов плик. Бях виждала такива и преди. Малък, с размер на лист от бележник, от немного хубава хартия. Човек можеше да си купи такъв от всеки магазин. Клеймото беше от Шарлотсвил, от двадесет и трети декември. Отворих го със скалпел. Бележката, както и всички други, бе написана с черно мастило за писалки.

„Скъпа доктор Скарпета,
надявам се, че ще изкарате много специална Коледа!
КАИН“

Оставих внимателно писмото на масичката за кафе.

— Марино? — извиках.

Голт бе написал бележката, преди да убие Джейн. Но пощенските услуги не бяха особено бързи. Получавах я едва сега.

— Марино! — извиках отново и се надигнах.

Чух тежките му стъпки, които се движеха шумно и бързо по стълбите. Той влетя в стаята с пистолет в ръка.

— Какво? — запита той задъхано и се огледа. — Добре ли си?

Посочих към бележката. Очите му се спряха на розовия плик и розовата хартия.

— От кого е?

— Виж.

Марино седна до мен, после скочи.

— Първо ще отида да включа алармата.

— Добра идея.

Той се върна и седна отново.

— Дай ми една-две химикалки. Благодаря.

Марино използва химикалките, за да задържи листчето отворено, без да рискува да унищожи отпечатъците, ако въобще бяха останали

такива след мен. Когато свърши с четенето, разгледа почерка и марката на плика.

— За първи път ли получаваш такава? — запита той.

— Не.

Марино ме погледна обвинително.

— И не си ми казала нищо?

— Не е първото писмо, което получавам, но за първи път е подписано с „КАИН“.

— Как бяха подписани останалите?

— Имаше само две бележки на розова хартия, но и двете не бяха подписани.

— Пазиш ли ги?

— Не. Не мислех, че са важни. Почтенските клейма бяха от Ричмънд, а писмата изглеждаха смахнати, но не и тревожни. Често получавам странни писма.

— До дома ти ли бяха изпратени?

— Обикновено до офиса. Домашният ми адрес не е вписан в указателя.

— Мамка му, док! — извика Марино, като стана и нервно се заразхожда. — Не се ли притесни, когато получи тук писмата, въпреки че домашният ти адрес не е отбелязан?

— Адресът ми не е тайна. Знаеш колко пъти сме молили репортерите да не го снимат и показват по телевизията, но те никога не са ни обръщали внимание.

— Каж ми какво пишеше в другите бележки.

— И те бяха съвсем кратки, също като тази. Едната ме питаше как съм и дали все още работя усилено. В другата, доколкото си спомням, някой твърдеше, че му липсвам.

— Липсваш му?

Напрегнах паметта си.

— Нещо като: „Мина толкова дълго време. Наистина трябва да се видим“.

— И си сигурна, че е същият човек — запита Марино, като погледна към розовата хартия на масата.

— Така мисля. Очевидно Голт знае адреса ми, както ти предположи.

— Вероятно се е отбил насам — каза Марино, спря разходката си и ме погледна. — Осъзнаваш ли това?

Не отговорих.

— Казвам ти, че Голт е видял къде живееш — ядоса се Марино и прокара ръце през косата си. — Разбираш ли за какво говоря? — настоя той.

— Това трябва да бъде огледано в лабораторията утре сутрин — отвърнах.

Спомних си първите две писма. Ако и те бяха от Голт, това означаваше, че ги е изпратил от Ричмънд. Той бе идвал тук.

— Не можеш да останеш тук, док.

— Могат да анализират пощенската марка. Ако я е облизал, по нея е останала слюнка. Можем да вземем ДНК проба от нея.

— Не можеш да останеш тук — повтори той.

— Разбира се, че мога.

— Аз пък ти казвам, че не можеш.

— Трябва, Марино — казах упорито. — Аз живея тук.

Марино поклати глава.

— Не. И дума да не става. Иначе аз ще се нанеса при теб.

Обичах Марино, но не можех да понеса мисълта, че ще се нанесе в дома ми. Представях си как избърсва обувките си в ориенталските ми килими и оставя влажни кръгове от чашите си по махагоновите и тисови повърхности. Сигурно щеше да гледа борба по телевизията и да пие „Будвайзер“^[1] направо от кутията.

— Ще се обадя на Бентън още сега — продължи Марино. — Той ще ти каже същото — допълни той и тръгна към телефона.

— Марино — спрях го. — Не намесвай Бентън в това.

Той отиде до огъня и седна на каменното огнище. Облегна глава на ръцете си и ме погледна изтощено.

— Знаеш ли как ще се чувствам, ако нещо ти се случи?

— Не много добре — отговорих смутено.

— Това направо ще ме убие. Кълна се.

— Ставаш сантиментален.

— Не знам какво означава тази дума. Но знам, че Голт първо ще трябва да очисти мен, ако иска да се добере до теб, ясно ли ти е? — запита той и се втренчи напрегнато в мен.

Отместих поглед. Усетих, че се изчервявам.

— Не разбираш ли, че и ти можеш да бъдеш пречукана като всеки друг? Също като Еди, Сюзън, Джейн и Джими Давила. Голт се е фокусирал върху теб, мамка му. А вероятно той е най-ужасният убиец в този шибан век. — Марино замълча за момент, после попита: — Слушаш ли ме?

Вдигнах очи към него.

— Да — отговорих. — Слушам те и чувам всяка дума.

— Трябва да изчезнеш отгук и заради Луси. Тя никога няма да може да дойде тук, за да те види. А ако нещо ти се случи, как смяташ, че ще й се отрази това?

Затворих очи. Обичах дома си. Бях се трудила толкова усилено за него. Бях работила усърдно и се бях опитвала да съм добра бизнес дама. Предвиденото от Уесли се случваше. Защитата ми щеше да е за сметка на това коя съм и всичко, което имам.

— Значи трябва да се преместя някъде другаде и да похарча всичките си спестявания? — запитах. — Трябва да се откажа от всичко това? — махнах с ръка наоколо. — Трябва да дам на онова чудовище такава власт?

— Освен това не можеш да караш и колата си — продължи Марино, като мислеше на глас. — Ще се наложи да шофираш нещо, което той да не разпознае. Можеш да вземеш моя пикап, ако искаш.

— По дяволите, не — отвърнах.

Марино изглеждаше обиден.

— За мен е нещо страхотно да позволя на някого да използва пикапа ми. Никога не го давам на никого.

— Не е там работата. Искam си живота. Искam да чувствам, че Луси е в безопасност. Искam да живея в собствената си къща и да карам собствената си кола.

Марино стана и ми подаде носната си кърпа.

— Не плача — казах рязко.

— Да, но ще започнеш.

— Не, няма.

— Искаш ли едно питие?

— Да, скоч.

— Мисля, че аз ще пийна един бърбън.

— Не може. Ще шофираш.

— Няма да шофирам — възрази той и отиде зад бара. — Ще се настаня на канапето ти.

По някое време към полунощ му занесох одеяло и възглавница и му помогнах да се настани. Можеше да спи в някоя от стаите за гости, но той предпочиташе да остане пред огъня.

Оттеглих се горе и четох, докато вече не можех да фокусирам редовете. Бях благодарна, че Марино остана вкъщи. Струваше ми се, че никога преди не съм била толкова изплашена. Досега Голт винаги бе получавал това, което искаше. Никога не се бе провалял с някоя от зловещите задачи, които си поставяше. Ако желаше да умра, не бях убедена, че можех да го избягна. Ако искаше Луси да умре, вероятно и това можеше да постигне.

От последното се страхувах най-много. Бях виждала делата му. Знаех какво прави. Можех да направя диаграма на всяко парче кост и разкъсана кожа. Погледнах към черния деветмилиметров пистолет на нощното ми шкафче и както винаги се зачудих дали ще успея да го достигна навреме. Дали ще спася моя или нечий чужд живот? Огледах спалнята и кабинета до нея и разбрах, че Марино е прав. Не можех да остана тук сама.

Унесох се, разсъждавайки върху това, и засънувах неприятен сън. Някаква фигура с дълга, тъмна роба и лице като бял балон ми се усмихваше вяло откъм старинното огледало. Всеки път, когато минавах покрай огледалото, фигурата ме наблюдаваше с ужасяващата си усмивка. Тя изглеждаше едновременно жива и мъртва, и като че ли нямаше пол. Събудих се внезапно към един часа. Вслушах се в звуците в тъмнината. Слязох долу и чух хъркането на Марино.

Извиках името му тихо. Ритъмът на хъркането не се промени.

— Марино? — прошепнах и се приближих към него.

Той се надигна и сграбчи пистолета си.

— За бога, не ме застрелвай.

— А?

Марино се огледа наоколо. Лицето му изглеждаше невероятно бледо на слабата светлина от огъня. Той осъзна къде е и остави оръжието на масата.

— Не се промъквай зад мен така.

— Не се промъквах.

Седнах до него на канапето. Сетих се, че съм по нощница, а той никога не ме бе виждал така, но не ми пукаше.

— Нещо не е наред ли? — запита той.

Засмях се печално.

— Мисля, че нищо не е наред.

Очите му се отместиха от мен и аз усетих борбата, която водеше със себе си. Винаги бях знаела, че Марино проявява към мен интерес. Но тази вечер положението беше по-лошо, тъй като не можех да се скрия зад стената от бели престилки, униформи, делови костюми и титли. Бях в мека бежова фланелена нощница с голямо деколте. Минаваше полунощ, а той спеше в дома ми.

— Не мога да спя — продължих.

— Аз пък си спях чудесно — каза Марино, като легна отново и постави ръце под главата си, без да отглежда поглед от мен.

— Следващата седмица започват дежурствата ми като съдебен заседател.

Той не проговори.

— Имам няколко съдебни дела и офис, който ръководя. Не мога просто да си събера нещата и да напусна града.

— Дежурствата в съда не са проблем — възрази той. — Ще те измъкнем от тях.

— Не искам такова нещо.

— Бездруго ще те махнат от списъка — каза той. — Никой от адвокатите на защитата няма да се съгласи да си съдебен заседател.

Замълчах.

— Така че спокойно можеш да си вземеш отпуска. Съдебните дела могат да бъдат отложени. Хей, можеш да отидеш да покараш ски една-две седмици. Някъде на запад.

Колкото повече говореше, толкова повече се притеснявах.

— Ще трябва да използваш фалшиво име — продължи Марино. — А и трябва да имаш охрана. Не можеш да отидеш съвсем сама в някой ски курорт.

— Само дете никой няма да ми отпусне охрана от ФБР или тайните служби, ако това си мислиш — казах рязко. — Правата се уважават само когато стане прекалено късно. Повечето хора не получават вниманието на ченгета или агенти, докато вече не са мъртви или изнасилени.

— Можеш да наемеш някого. Той може дори да те вози, само че не в собствената ти кола.

— Няма да наемам никого и настоявам да карам колата си.

Марино се замисли за момент, вторачен в сводестия таван.

— Откога я имаш?

— Няма и два месеца.

— От „Мақджордж“ я купи, нали?

Ставаше дума за представителите на „Мерцедес“ в града.

— Да.

— Ще поговоря с тях, за да видя дали не могат да ти осигурят нещо по-незабележимо от твоя гигантски черен нацистки автомобил.

Станах разгневена от канапето и се приближих към огъня.

— И от какво още ще трябва да се откажа? — запитах горчиво, като наблюдавах пламъците около изкуствените цепеници.

Марино не отговори.

— Няма да му позволя да ме превърне в Джейн — започнах филипиката си. — Имам чувството, че той ме подготвя и предизвиква, за да може да ми направи същото, което е сторил с нея. Опитва се да ми отнеме всичко, което имам. Дори името ми. Аз би трябвало да се представям под чуждо име. Трябва да се правя на незабележима. Или на несъществуваща. Не трябва да живея никъде и да не шофирам нищо, не мога да кажа на хората къде да ме намерят. Хотелите и частната охрана са ужасно скъпи. Значи ще трябва да изхарча всичките си спестявания. Аз съм главният съдебен лекар на Вирджиния, но вече не се появявам в кабинета си. Губернаторът може да реши да ме уволни. Малко по малко ще изгубя всичко, което имам, а и самата себе си. Заради него.

Марино отново не ми отговори. Осъзнах, че е заспал. По бузата ми се плъзна сълза. Придърпах одеялото до брадичката му и се качих обратно горе.

[1] Вид бира. — Б.пр. ↑

12.

В седем и петнадесет паркирах зад служебната сграда и за известно време седях в колата, загледана в напукания асфалт, мръсната мазилка и провисналата телена ограда около паркинга.

Зад мен се виждаха дървените подпори на железопътните линии и отбивката на И-95, а зад тях — външните граници на централната част на града, съсипана от ширещата се там престъпност. Нямаше дървета и цветя, нито почти никаква трева. Назначението ми на тази длъжност никога не бе включвало и гледка, но в момента въобще не ми пукаше от това. Чувствах дълбоко липсата на кабинета и персонала си, и всичко, което виждах, ми се струваше успокояващо.

Влязох в моргата и се отбих в кабинета си, за да проверя случаите за деня. Трябваше да бъде прегледан един самоубиец заедно с осемдесетгодишна жена, която бе починала в дома си от рак на гърдата. Цяло семейство бе убито вчера следобед, когато колата им била ударена от влак. Сърцето ми се сви, докато четях имената им. Реших да се погрижа за предварителните огледи, докато чаках помощниците си. Отключих хладилника и вратите, водещи към залата за аутопсии.

Трите маси бяха излъскани до блясък, постланият с плочки под бе идеално чист. Огледах отрупаните с формуляри рафтове, количките с грижливо подредени инструменти и епруветки, фотографско оборудване и филми. В съблекалнята имаше чисти кърпи и колосани престилки. Облякох найлонова престилка и униформа, после излязох в коридора и отидох до количката, където бяха подредени хирургически маски, терлици за еднократна употреба и пластмасови щитове за лица.

Сложих си ръкавиците и продължих инспекцията си. Влязох в хладилника, за да огледам първия случай. Телата лежаха в черни чували върху носилки. Въздухът бе охладен до един градус и подходящо дезодориран, като се има предвид пълният хладилник. Огледах етикетите, закачени на пръстите на краката на мъртвите. Открих този, който ми трябваше, и изкарах количката навън.

Още един час тук нямаше да влезе никой. Наслаждавах се на тишината. Дори нямаше нужда да заключвам вратите на залата за аутопсии, защото бе прекалено рано и асансьорът не бе претъпкан с патолози и криминолози, които се качват нагоре. Не видях никаква документация за самоубийството и отново проверих в кабинета. Докладът за внезапната смърт бе оставен по погрешка в друга кутия. Датата, надраскана върху него, беше сгрешена с два дни, а и голяма част от формуляра не беше попълнена. Единствената информация, която предлагаше, бе името на починалия и това, че тялото било доставено тук в три часа сутринта от погребално бюро „Солс“, което ми се стори доста странно.

Службата ми използваше три погребални бюра за превоз на мъртвците. И трите бяха местни и работеха без почивка. Те трябваше да се погрижат за всеки един случай във Вирджиния, предназначен за съдебен лекар. Не разбирах защо самоубиецът е бил донесен от погребално бюро, с което няхмахме договор, и защо шофьорът не бе написал името си. Почувствах раздразнение. Бях отсъствала само няколко дни, а системата вече се разпадаше. Отидох до телефона и звъннах на нощния пазач, чиято смяна продължаваше още половин час.

— Обажда се доктор Скарпета — представих се, когато той вдигна телефона.

— Да, госпожо.

— С кого говоря?

— Евънс.

— Господин Евънс, в три часа тази сутрин е бил докаран предполагаем самоубиец.

— Да, госпожо. Аз го пуснах да влезе.

— Кой го достави?

Той се замисли за момент.

— Хм, мисля, че беше „Солс“.

— Ние не използваме „Солс“.

Той замълча.

— Струва ми се, че ще е най-добре да дойдете тук — казах.

Пазачът се поколеба.

— В моргата ли?

— Да, аз съм тук.

Той отново замлъкна. Усещах силното му нежелание. Много от хората, които работеха в сградата, не можеха да влязат в моргата. Не искаха да се доближат до нея и аз все още не бях намерила пазач, който да е готов поне да надникне в хладилника. Повечето от пазачите и чистачите не се задържаха тук за дълго.

Докато чаках безстрашния пазач на име Евънс, отворих черния чувал, който изглеждаше съвсем нов. Главата на жертвата бе покрита с черна найлонова торба за боклук, вързана около врата с връзка за обувки. Беше облечен в напоена с кръв пижама и носеше дебела златна гривна и часовник „Ролекс“. От горното джобче на пижамата му се подаваше розов плик. Отстъпих назад и усетих слабост в коленете си.

Изтичах до вратата, затворих я и пузнах секретата. После зарових в чантата си за пистолета. Червила и четката ми за коса се изсипаха на пода. Помислих си за съблекалнята и другите места, където някой можеше да се скрие, и с треперещи ръце взех телефона и набрах номера. В зависимост от това колко дебело бе облечен, той можеше да е скрит и в хладилника, помислих паникьосано, като си представих множеството носилки и черните чували върху тях. Изтичах до стоманената врата и я заключих с катинара, докато чаках Марино да отговори на позвъняването ми.

Телефонът звънна след около пет минути, тъкмо когато Евънс колебливо почука по заключената врата на залата за аутопсии.

— Почакайте малко — извиках. — Стойте там.

Вдигнах бързо телефона.

— Здравсти — каза Марино.

— Ела веднага тук — наредих аз, като се мъчех да удържа гласа си спокоен и стисках здраво пистолета.

— Какво има? — разтревожено запита той.

— Побързай! — извиках.

Затворих и позвъних на 911. После заговорих на Евънс през затворената врата.

— Полицаите идват — казах високо.

— Полицаите? — стреснато попита той.

— Тук имаме ужасен проблем — съобщих и усетих, че лудото туптене на сърцето ми не спираше. — Качете се горе и ги изчакайте в залата за конференции, ясно ли е?

— Да, госпожо, отивам веднага.

По продължение на половината стена имаше солиден пластмасов плот. Изкатерих се върху него и се настаних по такъв начин, че да съм близо до телефона и да виждам всички врати. Държах здраво 38-калибровия „Смит и Уесън“ и ми се искаше при мен да е собственият ми „Браунинг“ или пушката „Бенели“ на Марино. Гледах втренчено черния чувал на носилката, като че ли можеше да помръдне.

Телефонът извъня. Подскочих. Грабнах слушалката.

— Моргата — казах с треперещ глас.

Тишина.

— Ало? — извиках високо.

Никой не проговори.

Затворих и слязох от плота. Гневът ми започна да се надига и бързо се превърна в ярост. Тя разпръсна страха ми като слънце, което изсушава росата. Отключих двойните врати, водещи към коридора и отново влязох в кабинета на моргата. Над телефона имаше четири лепенки и ъгълчета съдрана хартия, останали, когато някой бе откъснал списъка с телефони от стената. В този списък бяха телефонът на моргата и директната ми линия горе.

— По дяволите! — извиках високо. — По дяволите, по дяволите!

Звънна се, докато се чудех какво още е било взето или пипано. Сетих се за кабинета си горе. Излязох и натиснах бутона на стената. Огромната врата се отвори. Марино, издокаран в униформа, стоеше отпред заедно с двама полицаи и един детектив. Те изтичаха покрай мен към залата за аутопсии, разкопчавайки кобурите си. Последвах ги и оставих пистолета си на плота, защото смятах, че засега няма да ми трябва.

— Какво, по дяволите, става? — запита Марино, вторачен в трупа в отворения чувал.

Полицаяте също погледнаха натам, но не видяха нищо нередно. После вдигнаха очи към мен и пистолета, който току-що бях оставила.

— Доктор Скарпета? Какъв е проблемът? — запита детективът, чието име не знаех.

Разказах им за погребалната служба. Те ме слушаха с безизразни лица.

— И той е докаран с някаква бележка в джоба. Кой полицейски следовател би позволил подобно нещо? А и кой участък въобще се занимава с този случай? Никъде не се споменава нищо — казах, като посочих към главата, опакована в найлонова торба и завързана с връзка за обувки.

— Какво пише в бележката? — запита детективът, издокаран в тъмно палто, каубойски ботуши и на ръката със златен „Ролекс“, за който бях сигурна, че е фалшив.

— Не съм я докосвала — отговорих. — Мислех, че е по-разумно да изчакам пристигането ви.

— Май няма да е лошо да я погледнем — каза той.

С облечена в ръкавица ръка, плъзнах плика вън от джоба, като внимавах да не докосвам много хартията. Стреснах се, когато видях името и домашния ми адрес, написани грижливо с черно мастило за писалки. Писмото си имаше и марка. Занесох го до плота, разрязах го внимателно със скалпела и разгънах листа евтина хартия, която ми беше ужасяващо позната. Бележката гласеше:

„Хо! Хо! Хо!

КАИН“

— Кой е КАИН? — запита единият полицаи, докато аз развързвах връзката и свалях торбата от главата на трупа.

— Ох, мамка му — каза детективът и се отдръпна назад.

— Мили боже! — възкликна Марино.

Шериф Коледа беше прострелян между очите, а в лявото му ухо беше натъпкана деветмилиметрова гилза. Отпечатъкът от изстрела определено говореше за пистолет „Глок“. Седнах на стола и се огледах. Никой не изглеждаше сигурен какво точно трябва да направи. Никога преди не се бе случвало подобно нещо. Убийците нямаха навика да докарват жертвите си в моргата.

— Нощният пазач е горе — казах задъхано.

— Тук ли е бил, когато са докарали това? — запита Марино и запали цигара.

— Очевидно.

— Ще поговоря с него — каза Марино, който щеше да отговаря за разследването, тъй като се намирахме в неговия участък. Той погледна към полицаите. — Момчета, вие обиколете наоколо. Вижте какво можете да откриете. Уведомете останалите по радиото, без репортерите да ви надушат. Голт е бил тук. Може още да е някъде наоколо — допълни той, като погледна часовника си и се обърна към мен. — Как се казва оня тип горе?

— Евънс.

— Познаваш ли го?

— Слабо.

— Хайде, ела.

— Някой ще обезопаси ли тази зала? — запитах, като погледнах към детектива и двамата униформени полицаи.

— Аз ще го направя — отговори единият. — Но може да не искате да оставите пистолета си тук.

Прибрах оръжието си в чантата и я взех с мен. Марино загаси цигарата си в пепелника и се качихме на асансьора. В момента, когато вратата се затвори, лицето му се зачерви и той изгуби капитанската си осанка.

— Не мога да повярвам! — извика той и ме изгледа с изпълнени с ярост очи. — Това не може да е вярно! Не може да стават такива неща!

Вратата се отвори и той ядосано се отправи надолу по коридора на етаж, където бях прекарала толкова голяма част от живота си.

— Той трябва да е в залата за конференции — казах.

Минахме покрай моя кабинет и хвърлих бегъл поглед натам. Сега няхах време да видя дали Голт е влизал там. Всичко, което е трябвало да направи, е било да се качи на асансьора или по стълбите и да влезе в кабинета ми. Кой щеше да го проверява в три часа сутринта?

В залата за конференции Евънс седеше сковано на един стол близо до масата. Многобройните снимки на бившите главни съдебни лекари, закачени из стаята, се вторачиха в мен, докато сядах срещу пазача, който бе позволил работното ми място да се превърне в местопрестъпление. Евънс беше възрастен чернокож, който се нуждаеше от работата си. Носеше бежова униформа с кафяви капаци на джобовете и пистолет. Чудех се дали въобще знае как да го използва.

— Знаеш ли какво става? — запита го Марино, като си придърпа един стол.

— Не, господине. Наистина не знам — отвърна той.

Очите му гледаха изплашено.

— Някой е направил доставка, каквато не е трябвало да прави — съобщи му Марино и извади цигарите си. — Докато ти си бил дежурен.

Евънс се намръщи. Изглеждаше искрено озадачен.

— Искате да кажете труп?

— Слушай — намесих се. — Знам какво е истинска охрана. Всички знаем. А пък ти знаеш за случая със самоубийството. Говорихме за това по телефона...

Евънс ме прекъсна:

— Както казах, аз го пуснах.

— По кое време? — запита Марино.

Пазачът погледна към тавана.

— Предполагам, че е било около три сутринта. Седях зад бюрото, както винаги, и тази катафалка спря.

— Къде спря? — попита Марино.

— Зад сградата.

— Ако е била зад сградата, как си я видял? Фоайето, където седиш, е в предната част — грубо каза Марино.

— Не я видях — продължи пазачът. — Но дойде един мъж и го видях през стъклото. Отидох да го попитам какво иска, и той ми съобщи, че прави доставка.

— Ами документацията? — попитах. — Нищо ли не ти показва?

— Каза ми, че полицаите още не са приключили доклада, но са му наредили да докара трупа. Те щели да донесат документите по-късно.

— Разбирам — казах.

— Та той ми каза, че е паркирал катафалката отзад — продължи Евънс. — Каза ми, че едното колело на носилката му се счупило и попита дали може да вземе една от нашите.

— Ти познаваше ли го? — запитах, като едва сдържах гнева си.

Той поклати глава.

— Можеш ли да го опишеш?

Евънс се замисли за минута.

— Честно да ви кажа, не го огледах много добре. Доколкото си спомням, беше със светла кожа и бяла коса.

— С бяла коса?

— Да, госпожо. Сигурен съм.

— Стар ли беше?

Евънс отново се намръщи.

— Не, госпожо.

— Как беше облечен?

— Струва ми се носеше тъмен костюм и вратовръзка. Нали знаете, както се обличат повечето служители от погребалните бюра.

— Дебел, слаб, висок, нисък?

— Слаб. Среден ръст.

— Какво стана после? — запита Марино.

— После му казах да спре пред гаража и аз ще го пусна вътре. Минах през сградата, както винаги правя, и отворих вратата на гаража. Той влезе. В коридора имаше носилка. Той я взе, сложи тялото на нея и се върна. Записа го и това е. — Евънс отмести погледа си от нас. — Сложи трупа в хладилника и си тръгна — допълни той, без да посмее да ни погледне.

— Господин Евънс — казах. — Искам да чуя истината.

Той ме погледна уплашено.

— Трябва да научим какво е станало, когато си го пуснал вътре — казах. — Това е всичко, което искам. Наистина.

Евънс вдигна към мен очите си, които блестяха неспокойно.

— Доктор Скарпета, не знам какво се е случило, но знам, че е лошо. Моля ви, не ми се ядосвайте. Не ми харесва там долу нощем. Ще излъжа, ако кажа, че ми харесва. Но се опитвам добре да си върша работата.

— Просто кажи истината — казах внимателно. — Това е всичко, което искаме.

— Грижа се за майка си — почти разплакан започна той. — Тя си няма никой друг, освен мен, а има сериозни проблеми със сърцето. Ходя при нея всеки ден и ѝ пазарувам, откак жена ми почина. Имам и дъщеря, която съвсем сама отглежда трите си деца.

— Господин Евънс, няма да загубите работата си — успокоих го, макар да заслужаваше точно това.

Той срещна погледа ми за секунда.

— Благодаря ви, госпожо. Вярвам на това, което казвате. Тревожа се само какво ще кажат другите.

— Господин Евънс — казах и замълчах за момент, за да уловя погледа му. — Аз съм единственият човек, заради когото би трябвало да се тревожите.

Той избърса сълзите си.

— Съжалявам за случилото се. Ако съм станал причина някой да пострада, просто не знам какво ще правя.

— Не си станал причина за нищо — намеси се Марино. — Онзи кучи син с бялата коса е виновен.

— Разкажете ни за него — казах. — Какво точно направи, когато го пуснахте вътре?

— Вкара тялото, както вече ви казах и го остави паркирано в коридора пред хладилника. Аз трябваше да му отключа, а той ми каза, че би могъл да вкара трупа вътре. И го направи. После го заведох в кабинета на моргата и му показах кой формуляр трябва да попълни. Съобщих му, че трябва да напише и километрите, които е изминал, за да може да му се плати бензина. Но той не обърна внимание на това.

— Придружихте ли го по обратния път? — попитах.

Евънс въздъхна.

— Не, госпожо. Няма да ви лъжа.

— Какво направихте вие? — попита Марино.

— Оставих го долу да си попълва формуляра. Вече бях заключил хладилника и не се притеснявах, че трябва да заключвам вратата на гаража след него. Той не беше паркирал вътре, защото един от вашите микробуси беше там.

Замислих се за момент.

— Кой от микробусите? — запитах.

— Онзи синият.

— В гаража няма микробус — каза Марино.

Лицето на Евънс се сгърчи.

— В три часа тази сутрин със сигурност имаше. Видях го, когато отворих вратата, за да може онзи да вкара тялото.

— Почакайте една минута — казах. — Какво караше мъжът с бялата коса?

— Катафалка.

Усетих, че той не е напълно убеден в това.

— Видяхте ли я?

Евънс въздъхна разтревожено.

— Не, не я видях. Той каза, че бил с катафалка. Реших, че е паркирал отзад, близо до гаража.

— Значи, когато си натиснал бутона, за да отвориш вратата на гаража, не си изчакал да видиш какво точно кара той.

Пазачът впери поглед в масата.

— Микробусът беше ли паркиран в гаража, когато влязохте, за да натиснете бутона? Преди тялото да бъде вкарано вътре? — попитах.

Евънс се замисли за момент. Изражението на лицето му ставаше все по-притеснено.

— По дяволите — каза той, без да вдигне очи. — Не помня. Не погледнах. Просто отворих вратата в коридора, натиснах бутона на стената и влязох обратно вътре. Не погледнах. — Той замълча за момент, после добави: — Може и нищо да не е имало вътре.

— Значи по това време гаражът може да е бил празен.

— Да, госпожо. Предполагам, че е възможно.

— И когато няколко минути по-късно държахте вратата отворена, за да може онзи да вкара тялото, не забелязахте микробус в гаража?

— Точно тогава го забелязах — отговори той. — Но просто си помислих, че принадлежи на вашия офис. Изглеждаше съвсем като вашите коли. Нали знаете, тъмносини и без прозорци, освен отпред.

— Хайде да се върнем на момента, когато онзи мъж е вкарал тялото в хладилника, а вие сте заключили — каза Марино. — После какво стана?

— Смятах, че той ще си тръгне, когато свърши с попълването на формуляра — отговори Евънс. — Върнах се в другата част на сградата.

— Преди той да е напуснал моргата.

Главата на Евънс се отпусна изтощено.

— Имате ли въобще някаква представа кога наистина си е тръгнал онзи? — запита Марино.

— Не, господине — тихо прошепна пазачът. — Предполагам, не мога дори да се закълна, че въобще си е тръгвал.

Всички замълчахме, като че ли Голт всеки момент можеше да влезе при нас. Марино отблъсна стола си назад и се вторачи в празния коридор.

Евънс заговори:

— Ако това е бил неговият микробус, предполагам, че той самият е затворил вратата на гаража. Знам, че в пет часа беше затворена, защото тогава обиколих сградата.

— Е, не е нужно да си ядрен физик, за да се досетиш за подобно нещо — неучтиво отбеляза Марино. — Просто излизаш навън, връщаш се вътре и натискаш шибания бутон. После си излизаш през страничната врата.

— Микробусът със сигурност не е там сега — казах. — Някой го е изкарал навън.

— И двата микробуса ли са навън? — запита Марино.

— Бяха, когато аз дойдох тук — отговорих.

Марино се обърна към Евънс:

— Ако го видите в група от други хора, ще успеете ли да го познаете?

Пазачът вдигна очи ужасено.

— Какво е направил?

— Можете ли да го познаете? — повтори Марино.

— Смятам, че мога. Да, господине, ще се опитам.

Станах и тръгнах бързо по коридора. Спрях пред вратата на кабинета си и се огледах по същия начин, както снощи, когато се бях разхождала из дома си. Опитах се да доловя и най-леката промяна в познатата ми обстановка — набръчкан килим, предмет, поставен не на мястото си, излишно включена лампа.

Бюрото ми беше спретнато отрупано с документи, чакащи подписа ми, а екранът на компютъра ме уведоми, че ме чака поща. Кошничката за входящи документи бе пълна, а за изходящи — празна. Микроскопът ми бе покрит с найлон, защото последния път, когато разглеждах проби на него, очаквах, че ще замина за Маями поне за една седмица.

Това ми се видя момент от далечното минало и шокирано осъзнах, че шериф Коледа бе арестуван едва на Бъдни вечер, а оттогава целият свят се бе променил. Голт бе убил зверски жената, която нарекохме Джейн. Беше убил и млад полицаи. Беше убил шериф Коледа и бе проникнал в моргата. Бе извършил всичко това само в четири дни. Пристъпих по-близо до бюрото си и се огледах внимателно. Доближих компютърния терминал и долових нечие присъствие, почти го почувствах, също като магнитно поле.

Нямаше нужда да докосвам клавиатурата, за да знам, че и той го е правил. Наблюдавах проблясващите зелени букви, които ми съобщаваха, че ме чака съобщение. Натиснах няколко клавиша, за да вляза в менюто, където бяха съобщенията за мен. Но менюто не се появи. Вместо него излезе черен фон, на който пишеше „КАИН“ с яркочервени, размазани букви, които като че ли кървяха. Върнах се обратно в коридора.

— Марино — казах. — Ела тук, моля те.

Той остави Евънс и ме последва в кабинета ми. Посочих му компютъра. Марино го погледна и замръзна. Под мишниците на бялата му униформена риза имаше мокри кръгове и усещах миризмата на потта му. Твърдата черна кожа скърцаше при всяко негово движение. Той непрекъснато оправяше пълното снаряжение, окачено по колана под огромното му шкембе, като че ли всичко около него му пречеше.

— Трудно ли е да се направи това? — попита той и избърса лицето си с изцапана носна кърпа.

— Не и ако имаш готова за зареждане програма.

— Откъде, по дяволите, може да е взел такава програма?

— Точно това ме притеснява — отговорих, мислейки за въпроса, който не си зададохме.

Върнахме се в залата за конференции. Евънс стоеше прав и с празен поглед разглеждаше снимките по стените.

— Господин Евънс — казах. — Говорихте ли с онзи човек от погребалното бюро?

Той стреснато се обърна към мен.

— Не, госпожо. Не много.

— Не много? — запитах озадачено.

— Не, госпожо.

— Тогава как ви обясни какво иска?

— Каза ми каквото трябваше — отговори Евънс и се замисли за момент. — Беше много кротък тип. Говореше със съвсем тих глас — допълни пазачът и разтърка лицето си. — Колкото повече си мисля за него, толкова по-странен ми се вижда. Носеше очила с оцветени стъкла. И честно да ви кажа... ами... аз останах с определено впечатление.

— Какво впечатление? — запитах.

Евънс направи кратка пауза, после отговори:

— Мислех, че сигурно е хомосексуалист.

— Марино — казах. — Хайде да се поразходим.

Излязохме от сградата заедно с Евънс и го изчакахме да завие зад ъгъла, защото не исках да види какво ще правим ние. И двата микробуса бяха паркирани на обичайните си места, недалеч от мерцедеса ми. Без да докосвам врата или стъкло, погледнах през прозореца на този, който бе по-близо до гаража. Ясно се виждаше, че пластмасата от кормилната колонка липсва и жиците са оголени.

— Направил е късо и така е запалил колата — казах.

Марино грабна портативното си радио и го доближи до устата си.

— Отдел осемстотин.

— Осемстотин — отговори диспечерът.

— Извикай ми седем-единайсет.

Радиото повика детектива, който се намиреше в сградата и чийто номер бе 711, и Марино каза:

— Десет-двайсет и пет тук отзад.

— Разбрано.

Марино викаше камион, който да изтегли микробуса. Той трябваше да бъде проверен за отпечатъци по дръжките на вратите, да бъде грижливо огледан и отвън, и отвътре. Но петнадесет минути по-късно детектив 711 още не бе излязъл от задната врата.

— Тъп е като чук — оплака се Марино, като обикаляше около микробуса с радио в ръка. — Мързеливо копеле. Мамка му! — Той погледна раздразнено часовника си. — Какво прави, по дяволите? Да не се е загубил в мъжкия кенеф?

Чаках търпеливо на асфалта. Ставаше ми все по-студено, защото не бях свалила хирургическата униформа и не носех палто. Аз също обиколих микробуса няколко пъти, като отчаяно ми се искаше да надзърна в каросерията му. Минаха още пет минути и Марино накара диспечера да се обади на полицаите в сградата. Те отговориха веднага.

— Къде е Джейкс? — изръмжа Марино, когато те се появи на вратата.

— Каза, че щял да огледа наоколо — отговори едното ченге.

— Викнах го преди двајсет минути и му казах да дойде да ни изтегли оттук. Мислех, че е с някой от вас.

— Не, господине. Поне не и през последния половин час.

Марино отново опита да се свърже по радиото със 711, но не получи отговор. В очите му проблесна страх.

— Може да е в някоя част от сградата, където да няма връзка — предположи един от полицаите, загледан в прозорците.

Партньорът му доближи ръка до кобура си и също започна да се оглежда.

Марино повика подкрепления по радиото. На паркинга започнаха да се появяват колите на работещите в моргата. Хората паркираха и бързо влизаха в сградата. Повечето учени вървяха сгушени в палтата си срещу мрачния, мразовит ден и не ни обръщаха никакво внимание. Все пак полицейските коли и онези, които ги караха, бяха обичайна гледка.

Марино отново опита да се свърже с Джейкс. Пак не получи отговор.

— Къде го видяхте за последен път? — обърна се той към полицаите.

— Качи се в асансьора.

— Къде?

— На втория етаж.

Марино се обърна към мен.

— Не може да се е качил нагоре, нали?

— Не — отговорих. — За всеки етаж над втория трябва да имаш специален ключ.

— Да не е слязъл отново в моргата? — запита Марино, като се ядосваше все повече.

— Аз бях там няколко минути по-късно и не го видях — каза единият полицай.

— Крематориумът — предположих. — Може да е слязъл до това ниво.

— Добре. Вие проверете моргата — нареди Марино на полицаите. — Искам да сте непрекъснато заедно. Ние с доктор Скарпета ще огледаме крематориума.

В гаража, вляво от товарната рампа, имаше стар асансьор, обслужващ долното ниво, където в миналото се балсамираха и съхраняваха подарените на науката трупове, след като студентите медици приключеха с тях. Възможно бе Джейкс да е отишъл да огледа и там. Натиснах копчето за надолу. Асансьорът се заиздига бавно към

нас, като тракаше и скърцаше ужасно. Дръпнах лоста и отворих тежките врати. Мушнахме се вътре.

— По дяволите, това хич не ми харесва — каза Марино и разкопча кобура си, докато се спускахме надолу.

Марино извади пистолета си, когато асансьорът спря и се озовахме в най-неприятната част на сградата. Не обичах това мрачно помещение без прозорци, макар да оценявах важността му. След като преместих анатомичния отдел в университета на Вирджиния, започнахме да използваме пещта, за да се освобождаваме от биологично опасни отпадъци. Извадих пистолета си.

— Стой зад мен — нареди Марино, като напрегнато се оглеждаше наоколо.

Огромната стая тънеше в тишина, нарушавана само от бученето на пещта зад затворената врата в средата на стената. Стояхме и мълчаливо оглеждахме изоставените носилки, отрупани с празни чували за трупове и празни сини барабани, които навремето бяха съдържали формалин, използван за пълнене на цистерните, където се съхраняваха труповете. Видях как очите на Марино се спират върху релсите на тавана, тежките вериги и куки, с които в миналото вдигаха масивните капаци на цистерните и хората под тях.

Той дишаше тежко и ужасно се потеше. Приблужи се до стаята за балсамиране и влезе вътре. Останах навън, докато той проверяваше празните кабинети. Марино ме изгледа и избърса лице с ръкава си.

— Сигурно е петдесет градуса — измърмори той и свали радиото от колана си.

Вторахих се в него стресната.

— Какво? — запита той.

— Пещта не трябва да работи — казах и погледнах към затворената врата на крематориума.

Тръгнах към нея.

— Няма никакъв боклук за горене, а и е забранено пещта да се оставя без надзор.

Заставахме пред вратата и чухме вихреция се от другата страна ад. Хванах бравата. Беше гореща.

Марино застава пред мен, завъртя бравата и отвори вратата с крак. Беше стиснал пистолета с две ръце пред себе си, като че ли пещта бе престъпник, когото трябваше да застреля.

— Господи — каза той.

Пламъци проблясваха около старата желязна врата, а подът бе посипан с парченца обгорени кости. Близко до пещта бе паркирана количка. Взех дълъг железен прът с кука на края и го закачих на халката на вратичката на пещта.

— Отстъпи назад — наредих на Марино.

Удари ни невероятно гореща вълна. Огънят фучеше като зловец вятър. През квадратния отвор се виждаше истински ад. Тялото, което гореше на плочата вътре, не бе от дълго време там. Дрехите бяха изчезнали, но не и кожените каубойски ботуши. Те пушеха върху краката на детектив Джейкс, докато пламъците облизваха кожата и поглъщаха косата му. Затворих вратата.

Изтичах навън и намерих няколко кърпи в стаята за балсамиране. Марино повръщаше върху купчина метални барабани. Увих ръцете си, задържах дъха си и минах покрай пещта, за да изключа газта. Пламъците замряха веднага. Излетях вън от стаята и грабнах радиото на Марино.

— Помощ! — изкрещях на диспечера. — Помощ!

13.

Прекарах останалата част от сутринта в работа върху две убийства, които не бях очаквала, докато екипът за бързо реагиране оглеждаше сградата. Полицаяте претърсваха околностите за синия микробус. Бе изчезнал, докато всички ние търсехме детектив Джейкс.

Рентгеновите снимки показаха, че той е получил невероятно силен удар в гърдите, преди да умре. Ребрата и гръдната кост бяха счупени, аортата му — разкъсана, а пробата на въглеродния едноокис разкри, че когато са го запалили, вече не е дишал.

Изглежда, Голт бе нанесъл един от каратистките си удари, но не знаехме къде е станало нападението. Не можехме да намерим разумно обяснение и на това как един човек може сам да е вдигнал трупа върху носилката. Джейкс тежеше деветдесет килограма и бе висок почти метър и осемдесет, а Темпъл Брукс Голт не бе едър мъж.

— Не разбирам как го е направил — каза Марино.

— Нито пък аз — съгласих се.

— Може с пистолет до главата да го е накарал да легне на количката.

— Ако е лежал, Голт не е можел да го ритне така.

— Може пък да го е ударил с ръка.

— Ударът е бил прекалено силен, за да е така.

Марино замълча за момент.

— Вероятно не е бил сам.

— Страхувам се, че е така — потвърдих.

Беше почти обед. Отивахме към дома на Ламънт Браун, познат като шериф Коледа, в спокойния квартал „Хамптън Хилс“. Намираше се на улица „Кери“, срещу кьнтри клуба, където не бяха пожелали господин Браун за член.

— Май шерифите получават доста по-големи заплати от моята — каза Марино иронично, докато паркираше полицейската кола.

— За първи път ли виждаш къщата му? — запитах.

— Минавал съм отгук по време на патрулни обиколки, но никога не съм влизал вътре.

„Хамптън Хилс“ бе странна смесица от палати и скромни къщи, сгушени между дърветата. Тухлената къща на шериф Браун беше двуетажна, с плосък покрив, гараж и басейн. Кадилакът и поршетото му бяха все още паркирани на частния път, заедно с многото полицейски коли. Загледах се в поршетото. Беше тъмнозелено, старо, но добре поддържано.

— Мислиш ли, че е възможно? — обърнах се към Марино.

— Странно е — каза той.

— Помниш ли номера?

— По дяволите, не.

— Възможно ли е да е бил той — замислих се на глас, като си припомних чернокожия, който ни следеше миналата вечер.

— Не знам, мамка му — каза Марино и излезе от колата.

— Той би ли познал пикапа ти?

— Със сигурност може да е знаел за него, ако е имал желание.

— Ако те е познал, може да е искал да те поизтормози малко — казах, докато вървахме по тухлената пътека. — Да е искал да те подразни.

— Нямам представа.

— А може пък просто да е виновна расистката ти лепенка. Да е чисто съвпадение. Какво още знаем за него?

— Разведен, с пораснали деца.

Ричмъндски полицаи, издокаран в тъмносиньо, отвори предната врата и влязохме в покритото с паркет фоайе.

— Тук ли е Нилс Вандър? — запитах.

— Не още. Самоличностите са горе — каза полицаят.

Имаше предвид отдела за установяване на самоличността, който отговаряше за събирането на улики.

— Искам алтернативен светлинен източник — обясних.

— Да, госпожо.

Марино заговори заядливо, тъй като бе работил в отдел „Убийства“ прекалено много години, за да може да понеса търпеливо моткането на другите:

— Имаме нужда от повече хора. Когато журналистите се усетят, тук ще се развихри истински ад. Искам повече коли отпред и да се

огради по-широк периметър без достъп до него. Лентите трябва да се преместят до началото на частния път. Трябва да има ленти и около задния двор. Целият шибан имот трябва да се счита за местопрестъпление.

— Да, господин капитан — отвърна полицаят и грабна радиото си.

Полицаяте работеха тук от часове. Не им бе отнело много време да се уверят, че Ламънт Браун е бил застрелян в леглото си на горния етаж. Последвах Марино по тесните стълби, покрити с китайски килим. Гласовете на полицаите ни насочиха надолу по коридора. В спалнята имаше двама детективи. Стаята бе с ламперия от потъмняло борово дърво, а украсите по прозорците и леглото напомняха за публичен дом. Шерифът очевидно бе харесвал съчетанието от червено и златно, дантели и кадифе, и огледала по тавана.

Марино се огледа наоколо, но не каза нищо. Мнението му за шерифа бе оформено преди доста време. Пристъпих по-близо до огромното легло.

— Това тук не е разбърквано по никакъв начин, нали? — обърнах се към един от детективите, докато ние с Марино нахлувахме гумените си ръкавици.

— Не. Снимахме всичко и погледнахме под покривката. Но леглото си е почти така, както беше, когато го видяхме за първи път.

— Вратите бяха ли заключени, когато пристигнахте? — запита Марино.

— Да. Наложих се да счупим прозореца на задната врата.

— Значи не е имало никакви следи от влизане с взлом?

— Абсолютно никакви. Намерихме следи от кокаин долу върху едно огледало във всекидневната. Но може да са стари.

— Какво друго намерихте?

— Бяла копринена носна кърпа с малко кръв по нея — отговори детективът, който беше облечен в костюм от туид и дъвчеше дъвка. — Лежеше на пода, на около метър от леглото. Изглежда, че връзката, използвана, за да завържат торбата около врата на Браун, е от една от маратонките в гардероба. — Детективът замълча за момент, после каза: — Чух за Джейкс.

— Наистина е ужасно — отвърна Марино разсеяно.

— Не е бил жив, когато...

— Не. Гърдите му бяха премазани.

Детективът спря да дъвче.

— Открихте ли оръжието? — попитах, докато оглеждах леглото.

— Не. Определено си нямаме работа със самоубийство.

— Да — потвърди другият детектив. — Малко трудничко би било да извършиш самоубийство, а после да се закараш до моргата.

Възглавницата беше напоена с червеникавокафява кръв, която се бе съсирила и отделила от серума по краищата. От матрака капеше кръв, но не видях такава по пода. Замислих се за раната от куршума на челото на Браун. Беше с диаметър около един сантиметър, с обгорени, разкъсани и издрани краища. Бях намерила сажди по раната и изгорял барут в намиращите се отдолу тъкани, костта и мозъчната обвивка. По раната си личеше, че изстрелът е бил от упор, а по тялото нямаше рани, които да намекуват за борба или поне отбранителен жест.

— Смятам, че е лежал по гръб, когато са го застреляли — казах на Марино. — Всъщност, изглежда, е бил заспал.

Марино се приближи до леглото.

— Е, наистина би било трудно да насочиш пищов между очите на някой напълно буден и той да не реагира.

— Няма улики, че той въобще е реагирал. Раната е идеално центрирана. Пистолетът е бил поставен плътно до кожата и, изглежда, той не е мръднал.

— Може да е припаднал — предположи Марино.

— Нивото на алкохол в кръвта му беше 0,16. Може да е бил в безсъзнание, но не е задължително. Трябва да огледаме стаята с алтернативния източник на светлина, за да видим дали няма да открием още кръв — казах. — Изглежда, че е бил преместен от леглото директно в чувала — показах на Марино следите от кръв по матрака. — Ако е бил занесен далеч, из цялата къща щеше да има кръв.

— Точно така.

Заразхождахме се из стаята и започнахме да се оглеждаме. Марино заотваря чекмеджета, които вече бяха преглеждани. Шериф Браун определено си е падал по порнографията. Особено е харесвал жени в унижителни пози, включително завързани и насилвани. В кабинета му в края на коридора намерихме два шкафа пълни с пушки, карабини и други оръжия.

Единият долен шкаф бе разбит. Трудно бе да се определи колко пистолета или кутии с амуниции липсваха, тъй като не знаехме какво е било съдържанието му преди взлома. Вътре имаше деветмилиметрови, десетмилиметрови, няколко пистолета калибър .44 и магнуми .357. Шериф Браун притежаваше богат асортимент от кобури, пълнители, белезници и противокурщумни жилетки.

— Бил е здраво забъркан — каза Марино. — Трябва да е имал солидни връзки във Вашингтон, Ню Йорк, може би и в Маями.

— Може в шкафовете да е имало наркотици — казах. — Възможно е Голт да не е искал оръжията.

— Аз си мисля, че не е бил той, а те — поправи ме Марино, като се вслуша в шума от стъпки по стълбите. — Освен ако не смяташ, че Голт може съвсем самичък да се е справил с чувала. Колко тежеше Браун?

— Почти сто килограма — отговорих.

В стаята влезе Нилс Вандър, носейки алтернативния източник на светлина. Следваше го един от помощниците му с фотоапарати и друго оборудване.

Вандър носеше бяла престилка и бели памучни ръкавици, които изглеждаха абсолютно несъвместими с вълнения му панталон и ботушите. Той имаше навика да ме гледа така, сякаш никога не се бяхме срещали. Беше типичният смахнат учен, плешив като билиардна топка, винаги забързан и винаги прав. Страхотно го харесвах.

— Къде искате да наглася това нещо? — запита той, без да се обърне определено към някого.

— В спалнята — отговорих. — А после в кабинета.

Върнахме се в спалнята на шерифа, за да гледаме как Вандър осветява всичко с вълшебната си пръчица. Загасихме лампата и си сложихме специалните очила. Кръвта проблесна мътно, но в продължение на няколко минути не се появи нищо друго. Уредът бе нагласен на най-широкия си лъч и приличаше на фенер, който осветява дълбока вода, докато обикаляше из стаята. Някакво петно на стената, високо над скрина, проблесна като малка непълна луна. Вандър се приближи към него и го огледа.

— Някой да запали лампите, моля — каза той.

Светнахме и свалихме очилата си. Вандър стоеше на пръсти, загледан в малка дупчица на стената.

— Какво, по дяволите, е това? — запита Марино.

— Много е интересно — отвърна Вандър, който рядко се впечатляваше от нещо. — От другата страна има нещо.

— От другата страна на кое? — попита Марино, като се приближи и се вгледа намръщено. — Не виждам нищо.

— О, да. Има нещо — потвърди Вандър. — Някой е докоснал тази част от ламперията с ръка, по която е имало някакъв прах.

— Наркотици? — запитах.

— Възможно е.

Всички се втренчихме в ламперията, която изглеждаше напълно нормална, когато лъчът не падаше върху нея. Но когато придърпах един стол по-близо, видях за какво говори Вандър. Малката дупчица бе абсолютно кръгла. Очевидно бе пробита с бормашина. От другата страна на стената се намираше кабинетът на шерифа, а ние тъкмо го бяхме претърсили.

— Странно — каза Марино, докато излизахме от спалнята.

Вандър, безразличен към приключенията, възобнови работата си, а ние с Марино влязохме в кабинета и отидохме направо до стената, където трябваше да е дупката. Тя беше закрыта от шкафа с телевизора и видеото, който вече бяхме прегледали. Марино отвори вратичките му и издърпа телевизора напред. Свали книгите от рафтовете над него, но не видя нищо.

— Хм — каза той, загледан в шкафа. — Странно е, че е на около петнайсет сантиметра от стената.

— Да — съгласих се. — Хайде да го мръднем.

Издърпахме го още напред. Точно срещу дупката имаше малка видеокамера с широк обектив. Беше разположена на малка платформа. От камерата излизаше жица, отиваща към основата на шкафа, откъдето можеше да бъде задействана с дистанционно управление, което изглеждаше като че ли е за телевизора. Направихме няколко опита и открихме, че камерата бе абсолютно невидима от спалнята на Браун, освен ако човек не си сложеше окото пред самата дупчица, и то докато камерата работи и червената лампичка за запис свети.

— Може да е смръкнал малко кокаин и да е решил да прави секс с някого — каза Марино. — И в някой момент да се е приближил до дупчицата, за да се увери, че камерата работи.

— Възможно е — съгласих се. — Кога можем да изгледаме касетата?

— Не искам да го правя тук.

— Не те обвинявам. Бездруго камерата е толкова малка, че сигурно няма да видим почти нищо.

— Ще я занеса в отдела веднага щом привършим тук.

На местопрестъплението не бе останала никаква работа за нас. Както предполагах, Вандър бе открил различни вещества в шкафа с оръжията, но никъде другаде из къщата нямаше кръв. Съседните къщи от двете страни на имота на шериф Браун бяха стусени между дърветата и никой не бе чул или видял нищо миналата нощ или рано сутринта.

— Просто ме остави до колата ми — казах, когато си тръгнахме.

Марино ме изгледа подозрително.

— Къде отиваш?

— Питърсбург.

— Защо, по дяволите?

— Трябва да поговоря с един приятел на тема ботуши.

По магистрала И-95, която винаги бях намирала за отблъскваща, имаше много камиони и кипеше оживена ремонтна дейност. Дори заводът на „Филип Морис“ с гигантската, висока колкото къща реклама на „Мерит“ ми действаше потискащо, тъй като ароматът на пресен тютюн ме притесняваше. Пушенето ми липсваше страшно, особено когато се возех сама в колата си в ден като този. Мислите ми препускаха, а очите ми не слизаха от огледалото, търсейки тъмносиния микробус.

Вятърът раздвижваше дървета и блата, падаха леки снежинки. Наближих Форт Лий и започнах да виждам бараки и складове, където в миналото, през най-жестоките часове в националната история, бяха изградили бруствери върху многобройните трупове. Войната ми се стори съвсем близка, когато се замислих за горите и блатата на Вирджиния и изчезналите хора. Не минаваше и година, без да ми се наложи да оглеждам стари кости и копчета, а в лабораторията да се появят части от старинни оръжия. Бях се докосвала до лицата на отминали жестокости, но те изглеждаха съвсем различни от това, с

което се сблъсках сега. Струваше ми се, че злото е мутирало до нови невиджани крайности.

Военният музей на Съединените щати се намирал във Форт Лий, близо до военна болница „Кенър“. Шофирах бавно покрай офиси и класни стаи и взводове от млади мъже и жени, издокарани в спортни дрехи със защитна окраска. Сградата, която търсех, бе тухлена със син покрив, колони и герб от орел и кръстосани сабя и ключ. Паркирах и влязох вътре. Търсех Джон Грубер.

Музеят бе нещо като склад на интендантския корпус, който от революцията насам винаги бе служил като хан за армията. Войниците бяха хранени, обличани и подслонявани от интендантството, което в миналото бе доставяло шпори и седла за войската, а после дори и клаксони за джипа на генерал Патън. Познавах музея добре, защото служителите от интендантството отговаряха също така и за прибирането, идентифицирането и погребването на мъртвите войници. Форт Лий имаше единствения отдел за регистрация на гробове в страната и служителите му редовно се отбиваха в кабинета ми.

Минах покрай изложбени шкафове с униформи, раници и манерки, покрай пресъздадена сцена от Втората световна война с гранати и укритие от пясъчни торби. Спрях пред униформите от Гражданската война, които познавах твърде добре, и се зачудих дали дупките по тях бяха от шрапнели, или просто платът се късаше от старост. Замислих се за мъжете, които ги бяха носили.

— Доктор Скарпета?

Обърнах се назад.

— Доктор Грубер — казах топло. — Тъкмо вас търсех. Разкажете ми за свирката — посочих към шкаф, пълен с музикални инструменти.

— Това е свирка от Гражданската война — каза той. — Музиката е била много важна за войниците. По нея са разбирали колко е часът.

Доктор Грубер беше уредникът на музея, възрастен мъж с рошава посивяла коса и издялано от гранит лице. Обичаше торбести панталони и папийонки. Обаждаше ми се, ако имаше изложба и бе във връзка с умрелите през войната, а аз го посещавах, когато необичайни военни предмети се появяваха заедно с някой труп. Той можеше да идентифицира от пръв поглед всяка тока, копче или нож.

— Предполагам, че искате да погледна нещо, нали? — запита той, като кимна към куфарчето ми.

— Снимките, за които ви споменах по телефона.

— Хайде да отидем в кабинета ми, освен ако не предпочитате да се поогледате наоколо — предложи той и се усмихна като срамежлив дядо, който говори за внуците си. — Имаме страхотна изложба, посветена на „Пустинна буря“. И официалната униформа на генерал Айзенхауер. Мисля, че още я нямахме, когато ни посети за последен път.

— Доктор Грубер, моля ви, нека оставим това за друг път.

Не се опитах да го залъгам учтиво. Лицето ми показваше как се чувствах.

Той ме потупа по рамото и тръгнахме към задната врата, която ни изведе от музея в района за товарене, където бе паркиран стар фургон, боядисан в зеления цвят на армията.

— Принадлежал е на Айзенхауер — съобщи доктор Грубер, докато минавахме покрай него. — Понякога е живял в него. Не е било лошо, освен когато Чърчил му идвал на гости. Тогава миризмата от пурите го задушавала. Можете да си представите.

Прекосихме тясна уличка. Снегът валеше доста силно. Очите ми започнаха да се насълзяват, когато си представих свирката в изложбения шкаф и се сетих за жената, която наричахме Джейн. Зачудих се дали Голт някога е идвал тук. Той, изглежда, обичаше музеите, особено онези, които показваха обекти на жестокостта. Тръгнахме по тротоара към малка бежова сграда, която бях посещавала и преди. По време на Втората световна война тя била нещо като автостанция за войската. Сега служеше като склад за архива на интендантството.

Доктор Грубер отключи една врата и влязохме в стая, претъпкана с маси и манекени, облечени в старинни униформи. Масите бяха покрити с документи, необходими за класифицирането на придобитите предмети. В задната част имаше склад, където отоплението бе намалено и в редица бяха подредени големи метални шкафове, съдържащи дрехи, парашути, манерки и очила. Намерихме това, от което се интересувахме, в големите дървени шкафове до стената.

— Може ли да видя какво носите? — запита доктор Грубер, като запали лампите. — Извинявам се за температурата, но тук трябва да е студено.

Отворих куфарчето си и взех плика, от който извадих няколко черно-бели снимки на отпечатъците от обувки, намерени в Сентръл Парк. Интересувах се най-вече от онези, за които смятахме, че са оставени от Голт. Показах снимките на доктор Грубер. Той се приближи към светлината.

— Разбирам, че е доста трудно, тъй като са оставени в снега — казах. — Иска ми се да имаше малко повече сянка за контраст.

— И това върши работа. Добивам известна представа. Определено са военни, а това, което ме впечатлява, е емблемата.

Вгледах се в снимките, когато той ми показва кръгъл участък от тока, върху който имаше нещо като опашчица от едната страна.

— Освен това имаме и изпъкналите ромбове тук долу, а и двете дупчици, виждате ли? — посочи той. — Това може да е направено за катерене по дървета — каза докторът и ми подаде снимките. — Изглежда ми доста познато.

Той отиде до един от шкафове и отвори двойните му врати, разкривайки редици войнишки ботуши по рафтовете. Докторът започна да ги вади един след друг и да оглежда подметките им. После отиде до втория шкаф, отвори вратите и започна отново. Най-последно извади ботуш с горна част от зелен брезент, основа от кафява кожа и две кожени каишки с токи отгоре и го заразглежда внимателно.

— Може ли отново да видя снимките?

Задържах ги близо до ботуша. Подметката беше от черна гума с много шарки. Имаше гвоздейчета, шевове, вълнообразни шарки и зрънца. В предната част на подметката се виждаше ромбовидната шарка с дупчиците, които бяха толкова ясни на снимките. На тока имаше венец с панделка, който, изглежда, съвпаднаше с опашчицата, едва забележима в снега и на главата на Давила, където смятахме, че токът на Голт е нанесъл удара.

— Какво можете да ми разкажете за този вид ботуши? — попитах.

Докторът го въртеше и го оглеждаше.

— От Втората световна война е и е изпробван тук във Форт Лий. Много от подметките на войнишките ботуши са създадени и изпробвани тук.

— Втората световна война е била преди доста време — казах. — Как е възможно сега някой да притежава ботуш като този? Възможно

ли е въобще това?

— О, разбира се. Тези неща са вечни. Вероятно бихте могли да намерите такива в някой военен магазин. Или пък да са принадлежали на някого от семейството.

Той върна ботуша в претъпкания шкаф, където вероятно щеше да си остане още дълго време, непотърсен от никого. Излязохме от сградата и заключихме. Застанах на тротоара, който бързо побеляваше от снега. Погледнах към мрачното сиво небе и слабото движение по улицата. Хората бяха запалили фаровете си и шофираха предпазливо. Знаех какви ботуши е носел Голт, но не бях сигурна дали това има някакво значение.

— Мога ли да ви почерпя едно кафе? — запита доктор Грубер и се подхлъзна.

Хванах го за ръката.

— О, господи, отново ще стане ужасно — каза той. — Предсказват тринайсет сантиметра сняг.

— Трябва да се върна в моргата — казах. — Просто не знам как да ви благодаря.

Той ме потупа по ръката.

— Искам да ви опиша един човек и да ви попитам дали не сте го виждали тук в миналото — казах.

Докторът ме изслуша внимателно, докато му разказвах за Голт и различно боядисаната му коса. Описах острите черти и бледосините като на меймлют^[1] очи. Споменах за странните му одежди и това, че той очевидно обичаше войнишки дрехи или напомнящи за тях, като ботушите и дългото палто от черна кожа, с което бе забелязан в Ню Йорк.

— Ами тук идват доста хора като него — каза докторът и се протегна към задната врата на музея. — Но се страхувам, че този ми е съвсем непознат.

Снегът по покрива на подвижния дом на Айзенхауер бе замръзнал. Косата и ръцете ми бяха мокри, а краката — ледени.

— Трудно ли ще бъде да проверите едно име? — запитах. — Бих искала да знам дали Пейтън Голт някога е служил в интендантския корпус.

Доктор Грубер се поколеба.

— Значи смятате, че е бил в армията?

— Не знам — отговорих. — Но мисля, че е достатъчно стар, за да е участвал във Втората световна война. Единственото друго нещо, което мога да ви кажа, е, че преди е живял в Олбъни, Джорджия, в пеканова плантация.

— Никой не може да получи достъп до архивите, освен ако е роднина или има пълномощно. Ще се наложи да се обадите в Сейнт Луис, но, уви, трябва да ви кажа, че архивите от „А“ до „Д“ бяха унищожени по време на пожар през осемдесетте години.

— Страхотно — измърморих разочаровано.

Той отново замълча за момент.

— Но пък ние имаме компютърен списък на ветераните тук, в музея.

Изпълних се с надежда.

— Ветеранът, който иска да види собственото си досие, може да направи това срещу двадесет долара — съобщи ми доктор Грубер.

— А ако искате да видите нечие чуждо досие?

— Не може.

— Доктор Грубер, моля ви — казах тъжно. — Говорим за садист, който уби жестоко поне девет човека. Ще убие и много повече, ако не го спрем.

Докторът се загледа в падащия сняг.

— Защо, за бога, водим този разговор тук? — запита той. — И двамата ще се разболеем от пневмония. Предполагам, че Пейтън Голт е бащата на онзи ужасен човек?

Целунах го по бузата.

— Имате номера на пейджъра ми — казах и тръгнах към колата си.

Докато шофирах в снежната виелица, радиото непрестанно говореше за убийствата в моргата. Когато стигнах до службата, видях колите на телевизията и новинарските екипи, обградили сградата, и се зачудих какво да правя. Налагаше се да вляза вътре.

— Да вървят по дяволите — изсумтях под нос и завих към паркинга.

Излязох от черния си мерцедес и веднага ято репортери се хвърли към мен. Вървах устремено и гледах напред, без да отмествам очи. Около мен проблясваха фотоапарати и от всички страни се протягаха микрофони. Журналистите викаха името ми, но аз забързано

отключих задната врата и после я затръшнах след себе си. Бях сама в тихия, празен гараж и осъзнах, че вероятно всички са се прибрали по домовете си заради времето.

Както предполагах, залата за аутопсии беше заключена. Качих се горе с асансьора и видях, че кабинетите на заместниците ми са празни, а чиновниците и секретарките си бяха отишли. Бях съвсем сама на втория етаж и усетих страх. Когато влязох в кабинета си и видях кървавочервения надпис „КАИН“ на екрана на компютъра, се почувствах още по-зле.

— Добре — заговорих на себе си. — В момента тук няма никой. Няма причина да се страхуваш.

Седнах зад бюрото и сложих пистолета близо до мен.

— Това, което се случи по-рано, вече е минало — продължих. — Трябва да се овладееш. Скапваш се.

Поех си дълбоко дъх. Не можех да повярвам, че си говоря сама. Това не ми беше присъщо и ме разтревожи. После започнах да диктувам сутрешните случаи. Сърцата и дробовете на мъртвите полицаи бяха нормални. Артериите им бяха нормални. Костите, мозъците и телата им бяха нормални.

— В нормални граници — казах на касетофона. — В нормални граници.

Повторих го няколко пъти. Само дето това, което Голт им беше направил, не беше нормално. Той нямаше граници.

В пет без петнайсет се обадох в офиса на „Американ експрес“. Извадих късмет, че Брент още не си беше тръгнал.

— Няма да е лошо да се отправиш към дома си скоро — казах. — Пътищата стават все по-ужасни.

— Имам джип.

— Хората в Ричмънд не знаят как да шофират в сняг.

— Доктор Скарпета, с какво мога да ви помогна? — запита Брент, който бе млад и способен, и в миналото ми бе помагал в доста случаи.

— Нужно ми е да наглеждате сметката на картата ми — казах. — Можете ли да го направите?

Той се поколеба.

— Искам да ме уведомявате за всеки разход. Имам предвид, веднага щом е направен, а не да чакам, докато ми изпратите баланса.

— Проблем ли има?

— Да — отговорих. — Но не мога да го обсъждам. Просто имам нужда от това, за което ви помолих.

— Изчакайте.

Чух тракане на клавиши.

— Добре. Намерих номера на сметката ви. Знаете, че картата ви изтича през февруари, нали?

— Надявам се дотогава да нямам нужда от тези проверки.

— От октомври досега има много малко разходи — каза той. — Всъщност почти никакви.

— Интересуват ме последните.

— Има пет сметки от дванадесети до двадесет и първи. Някакво място в Ню Йорк, наречено „Скалета“. Искате ли сумите?

— Каква е средната?

— Ами средната е около осемдесет кинта всеки път. Какво е това, ресторант ли?

— Продължавайте.

— Най-скорошната е... — Той замълча за момент. — Последната е тук, в Ричмънд.

— Кога? — запитах и усетих как пулсът ми се ускорява.

— Петък, двадесет и втори.

Това бе два дни, преди ние с Марино да отидем да подаряваме одеяла на бедните и шериф Коледа да застреля Антъни Джоунс. Бях шокирана от мисълта, че и Голт тогава е бил в града.

— Моля ви, кажете ми за сметките в Ричмънд — казах на Брент.

— Двеста четиридесет и три долара в някаква галерия в „Шокхоу Слип“.

— Галерия? — изненадах се. — Искате да кажете художествена галерия?

„Шокхоу Слип“ се намираше съвсем близо до офиса ми. Не можех да повярвам, че Голт толкова нагло е използвал кредитната ми карта там. Повечето търговци знаеха коя съм.

— Да, художествена галерия — отговори Брент и ми даде името и адреса.

— Можете ли да ми кажете какво е било купено?

Последва кратко мълчание.

— Доктор Скарпета, сигурна ли сте, че не мога да ви помогна по някакъв начин?

— В момента ми помагате. Много ми помагате.

— Добре, да видим. Не, покупката не е отбелязана. Съжалявам. Той изглеждаше по-разочарован дори от мен.

— А другата сметка?

— За „ЮЕС Еър“. Самолетен билет за петстотин и четиринадесет долара. Пътуване от „Ла Гуардия“ до Ричмънд и обратно.

— Имаме ли датите?

— Само на покупката. Ще се наложи да вземете датите на пътуванията от авиолинията. Ето ви номера на билета.

Помолих го да се свърже с мен незабавно, ако в компютъра на банката се появят нови сметки. После погледнах към часовника и отворих телефонния указател. Набрах номера на галерията и телефонът звъня дълго време, преди да се откажа.

После опитах „ЮЕС Еър“ и им съобщих номера на билета, който Брент ми бе дал. Използвайки моята карта „Американ експрес“, Голт бе излетял от „Ла Гуардия“ в седем сутринта в петък, двадесет и втори декември. Беше се върнал с полета в 6:50 същата вечер. Обърках се. Бил е в Ричмънд през целия ден. Какво е правил през това време, освен дето е посетил художествената галерия?

— Проклетата да съм — измърморих, когато се сетих за законите в Ню Йорк.

Зачудих се дали Голт е пристигнал тук, за да си купи пистолет, и отново се обадох на авиолинията.

— Извинете — казах и се представих отново. — Рита ли е на телефона?

— Да.

— Говорихме преди минута. Обажда се доктор Скарпета.

— Да, госпожо. Какво мога да направя за вас?

— Преди малко стана дума за един билет. Можете ли да ми кажете дали човекът, който го е използвал, е имал някакъв багаж?

— Моля, изчакайте — каза тя и затропа по клавишите на компютъра. — Да, госпожо. При връщането към „Ла Гуардия“ е регистриран един сак.

— Но не и при излитането оттам?

— Не. При излитането от „Ла Гуардия“ не е имало никакъв багаж.

Голт бе лежал навремето в затвора тук, в града. Не се знаеше с кого се познава, но бях сигурна, че ако е искал да си купи деветмилиметров „Глок“ в Ричмънд, е можел да го направи. Доста престъпници от Ню Йорк идваха тук, за да си купят оръжия. Голт вероятно е поставил пистолета в сака при връщането си в Ню Йорк, а на следващата вечер е застрелял Джейн.

Това говореше за предумишлено убийство, а досега не бяхме разглеждали такава част от уравнението. Всички ние предполагаме, че Голт е срещнал Джейн случайно и е решил да я убие, както бе постъпвал с предишните си жертви.

Направих си чаша горещ чай и се опитах да се успокоя. В Сиатъл бе едва ранен следобед и дръпнах указателя на Националната академия на съдебните лекари от рафта. Прелистих го и намерих номера на главния съдебен лекар на Сиатъл.

— Доктор Менендес? Обажда се доктор Кей Скарпета от Ричмънд — казах, когато той вдигна телефона.

— О — изненадано отвърна той. — Как сте? Честита Коледа.

— Благодаря ви. Съжалявам, че ви безпокоя, но имам нужда от помощта ви.

Той се поколеба.

— Всичко наред ли е? Струвате ми се доста потисната.

— В затруднено положение съм. Сериен убиец, който е въвн от контрол — отговорих и си поех дълбоко дъх. — Един от случаите е неидентифицирана млада жена с множество златни коронки.

— Доста интересно — каза той замислено. — Знаете ли, тук все още има зъболекари, които работят по този начин.

— Точно за това се обаждам. Трябва да поговоря с някого. Вероятно с началника на организацията им.

— Искате ли да звънна вместо вас?

— Бих искала да разберете дали случайно групата им има компютърна система. Тези зъболекари приличат на малко и необичайно общество. Може да са свързани с електронна поща или бюлетин за обяви. Вероятно нещо като „Феномен“. Кой знае? Но се налага да открия някаква информация за тях колкото се може по-скоро.

— Веднага ще включа няколко от служителите си в случая — каза той. — Как най-лесно мога да ви намеря?

Дадох му номерата си и затворих. Помислих си за Голт и липсващия тъмносин микробус. Зачудих се откъде ли е взел чувала за трупове, в който бе прибрал шериф Браун, и после си спомних. Винаги държахме по един нов чувал във всеки микробус. Значи първо е дошъл тук и е откраднал колата. После е отишъл в дома на Браун. Отново грабнах указателя, за да проверя дали къщата на шерифа е регистрирана. Не беше.

Взех телефона и се обадох на информацията. Попитах за номера на Ламънт Браун. Операторът ми го даде и аз набрах, за да видя какво ще стане.

— В момента не мога да се обадя, тъй като раздавам подаръци с шейната си. — Гласът на мъртвия шериф звучеше весел и жизнерадостен от телефонния секретар. — Хо! Хо! Хо! Честита Коледа!

Надигнах се нервирана, за да отида до тоалетната, с пистолет в ръка. Разхождах се из офиса си въоръжена, защото Голт бе съсипал мястото, където винаги се бях чувствала сигурна. Спрях в коридора и се огледах. Сивите подове бяха излъскани, а стените бяха боядисани в бяло. Заслушах се да чуя някакъв звук. Голт бе влизал тук вече. Можеше да го направи отново.

Обхвана ме силен страх и докато миех ръцете си в банята, забелязах, че треперят. Потях се и дишах тежко. Отидох бързо до другия край на коридора и погледнах през прозореца. Видях покритата си със сняг кола и само един микробус. Другият все още липсваше. Върнах се в кабинета и възобнових диктуването.

Някъде звънна телефон и аз се стреснах. Скърцането на собствения ми стол ме накара да подскоча. Чух вратата на асансьора в коридора да се отваря, стиснах пистолета и седнах мирно, като наблюдавах вратата, а сърцето ми биеше лудо. Чуха се бързи, устремени стъпки, които ставаха все по-шумни, докато се приближаваха. Вдигнах пистолета и го хванах здраво.

Влезе Луси.

— Господи — възкликнах с ръка на спусъка. — Луси, боже господи! — Оставих пистолета на бюрото си. — Какво правиш тук? Защо първо не се обади? Как влезе?

Тя учудено огледа пистолета ми.

— Джен ме докара, а имам ключ. Ти ми го даде отдавна. Обадих се, но теб те нямаше.

— Кога се обади? — попитах замаяно.

— Преди около два часа. Ти едва не ме застреля.

— Не — възпротивих се, като се опитах да изпълня дробовете си с въздух. — Не е вярно, че едва не съм те застреляла.

— Пръстът ти не беше на предпазителя, където би трябвало да бъде. Беше на спусъка. Радвам се, че поне браунингът ти не е в теб. Радвам се, че не държеше пистолет за единичен изстрел.

— Моля те, престани — казах кротко.

Усещах силна болка в гърдите.

— Снегът е повече от пет сантиметра, лельо Кей.

Луси стоеше до вратата, като че несигурна в нещо. Беше облечена в панталон, ботуши и скиорско яке.

Желязна ръка притискаше сърцето ми, дишането ми ставаше все по-трудно. Седях, без да помръдна, наблюдавах племенницата си, а лицето ми изстиваше.

— Джен е на паркинга — каза Луси.

— Репортерите са там.

— Не забелязах никакви репортери. Но ние бездруго сме на платения паркинг отсреща.

— Там станаха няколко обира — казах. — Имаше и стрелба. Преди около четири месеца.

Луси се вгледа в лицето ми. После погледна ръцете ми, докато прибирах пистолета в чантата си.

— Трепериш — каза тя разтревожено. — Лельо Кей, бяла си като платно — допълни тя и пристъпи към бюрото ми. — Ще те заведеа вкъщи.

Болката сви гърдите ми и аз неволно ги притиснах с ръка.

— Не мога — едва отвърнах.

Болката беше толкова остра, че не можех да си поема дъх.

Луси се опита да ми помогне, но бях прекалено слаба. Ръцете ми станаха безчувствени, пръстите изтръпнаха. Наведох се напред и затворих очи. Плувах в ледена пот. Дишах бързо и тежко.

Луси се паникьоса.

Смътно дочух, че тя крещи нещо по телефона. Опитах се да ѝ кажа, че съм добре и се нуждая от хартиена кесия, но не можех да говоря. Знаех какво става, но не можех да ѝ кажа. После тя избърса лицето ми с хладна, мокра кърпа. Луси масажираше раменете ми и ме успокояваше, докато аз гледах надолу към ръцете си, свити като животински лапи в скута ми. Знаех какво ще стане, но бях прекалено изтощена, за да се боря с това.

— Обади се на доктор Зенър — успях да кажа, преди болката отново да пронизе гърдите ми. — Кажи ѝ да ни чака там.

— Къде е това там? — запита ужасената Луси и отново попи лицето ми.

— Медицинският колеж.

— Ще се оправяш — каза тя.

Не отговорих.

— Не се тревожи.

Не можех да изправа ръцете си. Беше ми толкова студено, че треперех.

— Обичам те, лельо Кей — изплака Луси.

[1] Ескимоско куче, теглещо шейните. — Б.пр. ↑

14.

Медицинският колеж на Вирджиния бе спасил живота на племенницата ми миналата година, тъй като в района нямаше друга болница, която да е толкова опитна в справянето с тежки наранявания и спешни случаи. Луси бе докарана тук с хеликоптер, след като се бе обърнала с колата ми, а аз бях убедена, че щетите, нанесени на мозъка ѝ, щяха да са постоянни, ако хората от спешното отделение не бяха толкова способни. Бях посещавала медицинския колеж много пъти, но никога преди тази нощ като пациент.

Към девет и половина си почивах кротко в малка самостоятелна стая на четвъртия етаж на болницата. Марино и Джанет стояха пред вратата, а Луси — до леглото и държеше ръката ми.

— Още нещо ли се е случило с КАИН? — попитах.

— Не мисли за това сега — нареди ми тя. — Имаш нужда от почивка, затова кротувай.

— Вече ми дадоха нещо, за да кротувам. В момента съм съвсем кротка.

— Абсолютна развалина си — каза Луси.

— Не съм развалина.

— Почти получи инфаркт.

— Имах мускулни спазми и хипервентилация — възразих. — Знам какво точно се случи. Прегледах и кардиограмата. Нямах нищо, което хартиена кесия върху главата ми и гореща баня да не могат да излекуват.

— Е, няма да те пуснат оттук, докато не се уверят, че нямаш повече спазми. Човек не си играе с болки в гърдите.

— Сърцето ми си е съвсем добре. Ще ме пуснат, когато аз кажа.

— Не си особено послушна.

— Повечето лекари са такива.

Луси се загледа студено в стената. Откак бе влязла в стаята ми, не се държеше много нежно. Не бях сигурна за какво е толкова ядосана.

— За какво мислиш? — попитах.

— Установяват команден пост — каза тя. — Говореха за това в коридора.

— Команден пост?

— В полицията — обясни тя. — Марино непрекъснато ходи до телефона и говори с господин Уесли.

— А той къде е? — запитах.

— Уесли или Марино?

— Бентън.

— Идва насам.

— Той знае, че съм тук — казах.

Луси ме изгледа. Не беше глупава.

— Идва насам — повтори тя.

В този момент висока жена с къса посивяла коса и пронизателни очи влезе в стаята.

— Кей — каза доктор Ана Зенър и се наведе, за да ме прегърне. — Значи вече трябва да правя посещения по домовете.

— Е, това не е точно домашно посещение — казах. — Това е болница. Помниш ли Луси?

— Разбира се — усмихна се доктор Зенър на племенницата ми.

— Ще бъда отвън — съобщи Луси.

— Забравяш, че не идвам в центъра, освен ако не ми се налага — продължи Ана. — Особено когато вали сняг.

— Благодаря ти, Ана. Знам, че не правиш посещения по домовете, по болниците или където и да било другаде — казах искрено, когато вратата се затвори. — Толкова се радвам, че си тук.

Доктор Зенър седна до леглото ми. Веднага усетих енергията ѝ, тъй като тя доминираше във всяка стая, без дори да се опитва да го прави. Беше забележително запазена за седемдесетте си години и един от най-фините хора, които познавах.

— Какво си направила със себе си? — запита тя с немски акцент, който не бе намалял за всичките тези години.

— Страхувам се, че най-накрая ми повлияха — отговорих. — Тези случаи.

Тя кимна.

— Това е единственото, което чувам. Всеки път, когато взема вестник или включва телевизора.

— Едва не застрелях Луси тази вечер — съобщих и я погледнах в очите.

— Кажи как стана.

Разказах й.

— Но не си стреляла?

— Да, но бях много близко.

— Не са изстреляни никакви куршуми?

— Не.

— Значи не си се доближила чак толкова много.

— Това щеше да е краят на живота ми — казах и затворих очи, когато те се изпълниха със сълзи.

— Кей, животът ти можеше да приключи и ако някой друг бе дошъл по коридора. Човек, от когото имаш причина да се страхуваш, знаеш какво имам предвид, нали? Реагирала си по най-добрия възможен начин.

Поех си дъх разтреперана.

— А и резултатът не е толкова страшен. Луси е добре. Току-що я видях и тя е здрава и красива.

Плаках така както не бях правила от дълго време, покрила лицето си с ръце. Доктор Зенър разтри гърба ми и ми подаде няколко салфетки, но не се опита да говори, за да ме измъкне от депресията ми. Остави ме да се наплача.

— Толкова се срамувам от себе си — казах най-последно между хлипанията.

— Не трябва да се срамуваш — възрази тя. — Понякога човек трябва да се освободи от напрежението. Ти не го правиш достатъчно, а аз добре знам с какво се сблъскваш.

— Майка ми е много болна, а аз не можах да отида до Маями и да я видя. Нито веднъж. — Просто не можех да се успокоя. — В офиса си се чувствам в опасност. Не мога да остана и у дома, нито някъде другаде без охрана.

— Забелязах много полицаи пред стаята ти — каза тя.

Отворих очи и я погледнах.

— Той се скапва — казах.

Очите й се заковаха върху мен.

— И това е добре. Той е по-дързък, което означава, че поема по-големи рискове. И Бънди постъпваше така накрая.

Доктор Зенър ми предложи това, което правеше най-добре. Изслуша ме.

— Колкото повече се възгордява, толкова по-вероятно е да направи грешка и да го хванем — продължих.

— Да, но ми се струва, че сега е и по-опасен — вметна тя. — Смята, че за него няма граници. Уби дори Дядо Коледа.

— Уби шериф, който си играеше на Дядо Коледа веднъж годишно. В същото време този шериф беше активно замесен в търговията с наркотици. Възможно е точно наркотиците да са били връзката помежду им.

— Разкажи ми за себе си.

Отместих поглед от нея и си поех дълбоко дъх. Най-последно бях спокойна. Ана бе един от малкото хора в този свят, които ме караха да не се чувствам отговорна за всичко. Тя беше психиатър. Познавах я откак се преместих в Ричмънд. Тя ми бе помогнала по време на раздялата ми с Марк, а после и когато той умря. Ана имаше сърцето и ръцете на музикант.

— Лошото е, че и аз се скапвам като него — признах потиснато.

— Трябва да знам повече.

— Точно затова съм тук — казах и погледнах към нея. — Затова съм в тази нощница и това легло. Затова едва не застрелях племенницата си. Затова пред вратата ми има хора, които се тревожат за мен. Други хора обикалят из улиците и наблюдават къщата ми. Навсякъде различни хора се тревожат за мен.

— Понякога имаме нужда от помощта на войската.

— Не искам войски — възразих нетърпеливо. — Искам да ме оставят на покойствие.

— Ха. Лично аз пък смятам, че имаш нужда от цяла армия. Никой не може да се пребори с този човек сам.

— Ти си психиатър — казах. — Защо не го анализираш?

— Не се занимавам с изкривявания на характера — каза тя. — Разбира се, той е социопат.

Ана отиде до прозореца, дръпна завесите и погледна навън.

— Все още вали. Представяш ли си? Може да се наложи да остана при теб тази вечер. В миналото съм имала пациенти, които бяха като че ли от някакъв друг свят и аз бързо се опитвах да се откача от тях. Така е и с онези престъпници, които се превръщат в предмет на

легенди. Те ходят на зъболекар, психиатър, фризьор. Не можем да направим нищо, за да не се срещаме с тях, така както се срещаме и с други хора. Навремето в Германия лекувах един човек цяла година, преди да осъзная, че е удавил три жени във ваната. Това беше любимото му занимание. Сипвал им вино и започвал да ги къпе. Стигал до краката им, внезапно ги хващал за глезените и дръпвал. В онези големи вани човек не може да излезе, ако някой държи краката му във въздуха. — Ана замълча за момент. — Аз не съм криминален психиатър.

— Знам.

— Можех да бъда — продължи тя. — Много пъти мислих по въпроса. Знаеше ли за това?

— Не.

— Ще ти кажа защо избягвах тази специалност. Не мога да прекарвам дълго време в компанията на чудовища. Достатъчно лошо е за хора като теб, които се грижат за жертвите им. Но ми се струва, че да седя в една стая с такива като Голт би отровило душата ми. — Тя отново направи кратка пауза, после допълни: — Знаеш ли, трябва да ти призная нещо ужасно.

Ана се обърна и ме изгледа.

— Не ми пука защо тези хора вършат подобни неща — каза тя с блеснали очи. — Просто смятам, че всички те трябва да бъдат обесени.

— Няма да ти противореча — отвърнах.

— Но това не означава, че нямам инстинкт по отношение на него. Всъщност бих го нарекла женски инстинкт.

— Относно Голт?

— Да. Познаваш моя котарак Честър, нали?

— О, да. Най-дебелият котарак, който някога съм виждала.

Тя не се усмихна.

— Той излиза навън и хваща мишка. Играе си с нея, докато я умори. Наистина е садистично. После я убива и знаеш ли какво прави? Носи я в къщата. Занася я до леглото и я оставя на възглавницата ми. Това е неговият подарък за мен.

— Какво искаш да кажеш, Ана? — изтръпнах от ужас.

— Смятам, че този човек изпитва някакви странни чувства към теб. Като че ли си майка му и той ти носи това, което е убил.

— Това е немислимо — възпротивих се.

— Предполагам, че се вълнува от мисълта да привлече вниманието ти. Когато убие някого, това е подарък за теб. Той знае, че ти ще проучиш всичко внимателно, ще се опиташ да откриеш всяка характерна черта, почти като майка, която разглежда рисунките, донесени от малкото ѝ момченце. Нали разбираш, зловещите му дела са неговото изкуство.

Замислих се за покупката, направена в галерията в „Шокхоу Слип“. Зачудих се какво точно бе купил Голт.

— Той знае, че ти го анализираш и постоянно мислиш за него.

— Ана, казваш, че едва ли не аз съм виновна за тези убийства.

— Глупости. Ако започнеш да вярваш в това, значи се налага да започна да те виждам в кабинета си. Редовно.

— В голяма опасност ли съм?

— Тук трябва да бъда по-предпазлива — каза тя и спря да помисли. — Знаем какво мислят другите. Затова отвън има толкова много ченгета.

— А ти какво ще кажеш?

— Лично аз не смятам, че си заплашена физически от него. Не и в този момент. Но мисля, че всички около теб са. Нали разбираш, той иска неговата действителност да стане твоя. Той си няма никого. Искане и с теб да е така.

— Той си няма никого заради това, което прави — казах ядосано.

— Всичко, което аз мога да кажа, е, че всеки път, когато убива, той се изолира още повече. А напоследък и с теб става същото. Има определена схема. Виждаш ли я?

Ана се премести до мен и постави ръка на челото ми.

— Не съм сигурна.

— Нямах температура — каза тя.

— Шериф Браун ме мразеше.

— Виждаш ли, още един подарък. Голт си е мислел, че ще се зарадваш. Убил е мишката вместо теб и я е довякъл в моргата ти.

От тази мисъл ми стана лошо.

Ана извади слушалка от джоба на самото си и я сложи около врата си. Повдигна нощницата ми и преслуша сърцето и дробовете ми със сериозно лице.

— Дишай дълбоко, моля те — нареди тя и раздвижи слушалката по гърба ми. — Отново.

Ана премери кръвното ми и опипа врата ми. Беше от малкото истински лекари от стария свят. Ана Зенър лекуваше целия човек, а не само мозъка му.

— Кръвното ти е ниско — събщи ми тя.

— Няма нищо ново.

— Какво ти дават тук?

— Ативан.

Тя свали маншета на апарата от ръката ми.

— Ативанът е добро лекарство. Няма страничен ефект върху дихателната или сърдечната системи. Чудесно е за теб. Мога да ти напиша рецепта, ако искаш.

— Не — отвърнах.

— Струва ми се, че някакво успокоително няма да ти се отрази лошо.

— Ана, в момента лекарствата не са това, от което се нуждая.

Тя ме потупа по ръката.

— Значи не се скапваш.

Тя стана и си облече палтото.

— Ана — казах. — Трябва да те помоля за една услуга. Какво става с къщата ти в Хилтън Хед?

Лицето ѝ разцъфна в усмивка.

— Все още е най-доброто успокоително, което познавам. Казвала съм ти много пъти, нали?

— Може този път да те послушам. Възможно е да ми се наложи да пътувам натам, а бих искала да имам колкото се може повече спокойствие.

Доктор Зенър извади ключовете си от чантата и свали един от халката. После надраска нещо на празна рецепта и я остави заедно с ключа на нощното ми шкафче.

— Няма нужда да правиш нищо — каза тя простичко. — Оставям ти ключа и инструкции. Ако усетиш нужда да потеглиш натам през нощта, не е необходимо да ми съобщаваш за това.

— Много си любезна — казах. — Съмнявам се, че къщата ще ми е нужна дълго време.

— Добре би било да останеш по-дълго. Тя е до океана в Палмето Дюнс, малка, скромна къщичка близо до Хайът. Няма да я използвам скоро и смятам, че никой няма да те притеснява там. Всъщност

спокойно можеш да се представиш за доктор Зенър — ухили се тя. — Бездруго никой там не ме познава.

— Доктор Зенър — развеселих се. — Значи сега съм германка.

— О, ти винаги си била такава — каза тя и отвори вратата. — Не ми пука какво друго са ти казали.

Ана си тръгна и аз се надигнах енергична и оживена. Станах от леглото и отидох до гардероба. Чух отварянето на вратата. Обърнах се, като очаквах да видя Луси. Вместо нея обаче влезе Пол Тъкър. Бях прекалено изненадана, за да се притесня, че стоя боса с лека нощница, която едва покриваше нещо.

Той отмести поглед, докато се върна до леглото и дръпна завивките.

— Извинете ме. Капитан Марино смяташе, че мога да вляза — каза шефът на полицията, който не изглеждаше особено изпълнен със съжаление, независимо от думите си.

— Той би трябвало първо да се посъветва с мен — заявих и го погледнах право в очите.

— Е, всички знаем какви са маниерите на капитан Марино. Имате ли нещо против? — запита той, като посочи към стола.

— Моля. Очевидно съм принудена да изслушвам всички.

— Това е така, защото сега половината полицаи на Ричмънд са заети с вашата охрана — отвърна той с безизразно лице.

Наблюдавах го внимателно.

— Знам много добре какво е станало в моргата тази сутрин — продължи той и в очите му проблесна гняв. — Вие сте в смъртна опасност, доктор Скарпета. Тук съм, за да ви убедя. Искам да приемете това сериозно.

— Защо въобще смятате, че не го приемам сериозно? — запитах с негодувание.

— Ще започнем с това. Не трябваше да се връщате в офиса си този следобед. Двама полицаи вече бяха убити там. При това единият бе убит, докато и вие сте били в сградата.

— Нямах друг избор, полковник Тъкър. Кой според вас е аутопсирал тези полицаи?

Той замълча, после попита:

— Смятате ли, че Голт е напуснал града?

— Не.

— Защо?

— Не знам защо, но смятам, че още е тук.

— Как се чувствате?

Усещах, че има нещо наум, но не можех да си представя какво.

— Чувствам се чудесно. Всъщност веднага щом си тръгнете, ще се облека и ще напусна болницата — отговорих.

Той поиска да заговори, но се въздържа.

Загледах се в него. Беше облечен в тъмносин анцуг с емблемата на академията на ФБР и високи кожени маратонки. Зачудих се дали не е тренирал в салона, когато са му се обадили за мен. Внезапно се сетих, че сме съседи. Той и жена му живееха в „Уиндзор Фармс“, само на няколко пресечки от мен.

— Марино ми нареди да се изнеса от дома си — казах с почти обвинителен тон. — Знаете ли това?

— Знам.

— Вие имате ли нещо общо с това предложение?

— Защо смятате, че имам нещо общо с това, което Марино ви е казал? — запита той спокойно.

— Ние с вас сме съседи. Вероятно минавате покрай къщата ми всеки ден.

— Не минавам. Но знам къде живеете, Кей.

— Моля ви, не ме наричайте Кей.

— Ако бях бял, щяхте да ми разрешите да ви наричам така, нали? — без смущение каза той.

— Не, нямаше.

Той не изглеждаше обиден. Знаеше, че не му се доверявам. Знаеше, че се страхувам малко от него, а и от повечето хора в момента. Ставах параноичка.

— Доктор Скарпета — каза той и се изправи. — Къщата ви е под наблюдение от седмици. — Той замълча и ме погледна.

— Защо? — запитах.

— Шериф Браун.

— За какво говорите? — попитах с пресъхнала уста.

— Той беше замесен в сложна мрежа от търговци на наркотици, която се простира от Ню Йорк до Маями. Някои от вашите пациенти също участваха в нея. Знаем най-малко за осем човека.

— Стрелбите на наркоманите.

Той кимна, загледан към прозореца.

— Браун ви мразеше.

— Това беше очевидно. Само причината не ми е ясна.

— Да кажем, че сте си вършили работата прекалено добре. Няколко от приятелчетата му бяха заключени за дълго време благодарение на вас. — Той отново замълча. — Имахме причина да се страхуваме, че той планира да ви очисти.

Вторачих се в него зашеметена.

— Какво? Какво ви кара да мислите така?

— Доносници.

— Повече от един?

Тъкър каза:

— Браун вече бе предложил пари на човек, когото ние приемахме доста сериозно.

Протегнах ръка към чашата с вода.

— Това се случи по-рано този месец. Може би преди три седмици — поясни той и се огледа наоколо.

— Кого е наел? — попитах.

— Антъни Джоунс — отвърна Тъкър и ме погледна.

Учудих се още повече и бях шокирана от това, което ми каза после.

— Човекът, който трябваше да бъде убит на Бъдни вечер, не беше Антъни Джоунс, а вие.

Останах безмълвна.

— Цялата история с отиването в онзи апартамент в „Уиткомб Корт“ е била с цел вашето отстраняване. Но когато шерифът минал през кухнята и излязъл на двора, двамата с Джоунс се скарали. Знаете какво стана после. — Той стана. — Сега шерифът също е мъртъв, а честно казано, вие сте късметлийка.

— Полковник Тъкър — казах.

Той застана до леглото ми.

— Знаехте ли за това, преди да се случи?

— Питате ме дали съм ясновидец? — каза той мрачно.

— Мисля, че знаете за какво говоря.

— Държахме ви под око. Но не знаехме, че трябва да бъдете убита на Бъдни вечер. Очевидно, ако знаехме, никога нямаше да допуснем да обикаляте из града и да раздавате одеяла. — Тъкър се

загледа в пода и се замисли, преди да заговори отново. — Сигурна ли сте, че можете да напуснете болницата?

— Да.

— Къде възнамерявате да отидете тази вечер?

— Вкъщи.

Той поклати глава.

— И дума да не става. Не препоръчвам и местен хотел.

— Марино се съгласи да остане с мен.

— О, обзалагам се, че това означава безопасност — каза той сухо и отвори вратата. — Облечете се, доктор Скарпета. Трябва да посетим едно събрание.

* * *

Малко по-късно излязох от болничната стая. Посрещнаха ме вторачени погледи и само няколко души. Луси и Джанет стояха там с Марино, а Пол Тъкър беше сам, облечен с яке.

— Доктор Скарпета, вие ще се возите при мен — каза той, после кимна към Марино. — Ти ще ни следваш заедно с младите дами.

Тръгнахме по излъскания бял коридор към асансьорите и се отпавихме надолу. Навсякъде имаше униформени полицаи, а когато стъклените врати се отвориха пред спешното отделение, трима от тях се появиха, за да ни придружат до колите ни. Марино и шефът бяха паркирали на определените за полицията места. Видях личната кола на Тъкър и почувствах нов спазъм в гърдите си. Той караше черно порше 911. Не беше ново, но изглеждаше в идеално състояние.

Марино също видя колата, но не проговори, докато отключваше шевролета си.

— Снощи бяхте ли на магистрала Юг 95? — запитах Тъкър веднага щом влязохме в колата му.

Той закопча колана си и запали двигателя.

— Защо ми задавате подобен въпрос? — учуди се той.

Не звучеше обиден, а само любопитен.

— Прибирах се у дома от Куантико и кола, подобна на вашата, караше плътно зад нас.

— Кой е „нас“?

— Бях с Марино.

— Разбирам — каза той, като излезе от паркинга и се отправи към управлението на полицията. — Били сте с Великия Дракон.

— Значи наистина сте били вие — казах, загледана в чистачките, които избутваха снега встрани.

Улиците бяха мокри. Усетих как колата поднася, когато Тъкър намали пред светофара.

— Снощи видях една лепенка със знамето на Конфедерацията — каза той. — И изразих възмущението си от нея.

— Пикапът с лепенката принадлежи на Марино.

— Не ми пука на кого принадлежи.

Погледнах към него.

— Искях да дам добър урок на капитана — изсмя се той.

— Винаги ли се държите така агресивно? — запитах. — Защото това е добър начин да накарате някого да ви застреля.

— Могат да опитат винаги когато поискат.

— Не ви препоръчвам да се закачате и да дразните селяндурите.

— Е, поне признавате, че е селяндур.

— Казах го съвсем общо.

— Вие сте интелигентна и фина жена, доктор Скарпета. Не мога да разбера какво намирате у него.

— Можете да намерите доста неща у него, стига да се вгледате.

— Той е расист, мрази хомосексуалистите и презира жените. Той е едно от най-невежите човешки същества, които съм срещал. Искане ми се само да беше нечий чужд проблем.

— Той не се доверява на никого и на нищо — казах. — Циничен е, но не без причина, сигурна съм.

Тъкър не отговори.

— Не го познавате — добавих.

— Не искам да го познавам. Бих искал просто да изчезне.

— Моля ви, не правете нещо толкова неразумно — с чувство казах аз. — Ще направите голяма грешка.

— Той е политически кошмар — каза шефът. — Въобще не трябваше да го слагат начело на Първи участък.

— Тогава върнете го обратно в детективския отдел. Това е най-подходящото за него място.

Тъкър продължи да шофира мълчаливо. Очевидно не желаше повече да обсъжда Марино.

— Защо не бях уведомена за това, че някой иска да ме убие? — попитах. Думите ми прозвучаха странно, а и аз самата не можех да приема значението им. — Искам да знам защо не ми съобщихте, че съм под наблюдение.

— Направих това, което смятах за най-добро.

— Трябваше да ми кажете.

Той се загледа в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че Марино все още е зад нас, докато пътувахме към управлението на ричмъндската полиция.

— Мислех, че ако ви съобщя това, което научихме от доносниците, щяхте да сте в още по-голяма опасност. Страхувах се, че можете да станете... — Той млъкна за момент. — Е, агресивна, притеснена. Не исках да промените значително поведението си, да започнете да действате отбранително и така да влошите положението.

— Смятам, че нямате право да бъдете толкова потаен — казах възмутено.

— Доктор Скарпета — прекъсна ме той, загледан напред. — Честно казано, никак не ми пукаше какво мислите, нито пък сега ми пука. Единственото, което ме интересува, е да спася живота ви.

На входа на паркинга стояха на пост двама полицаи с пушки. Униформите им изглеждаха черни на фона на снега. Тъкър спря и свали прозореца си.

— Как върви? — запита той.

Сержантът стоеше мирно с насочена към звездите пушка.

— Всичко е спокойно, господине.

— Добре, но все пак бъдете внимателни.

— Да, господине. Ще бъдем.

Тъкър затвори прозореца и подкара колата. Паркира вляво от двойната стъклена врата, която водеше към фойето и ареста на огромния бетонен комплекс, командван от него. Забелязах само няколко полицейски коли на паркинга. Предположих, че в тази поледица сигурно има доста катастрофи, а вероятно всички други търсеха Голт. За полицаите той вече бе с променен статут. Сега Голт бе убиец на ченгета.

— Вие с шериф Браун имате еднакви коли — отбелязах, докато разкопчавах колана си.

— Приликата ни свършва дотам — отвърна Тъкър и излезе от колата.

Кабинетът му се намираше в мрачен коридор, през няколко врати от отдел „Убийства“, където се помещаваха детективите. Офисът му бе изненадващо семпъл, със солидни, евтини мебели. Нямаше хубави лампи или килими, а стените бяха голи, с изключение на няколко негови снимки с политици или знаменитости. Не видях дипломи или грамоти, които да ми кажат къде е ходил на училище или какви награди е печелил.

Тъкър погледна часовника си и ни въведе в малка стая за съвещания. Тя беше без прозорци, застлана с тъмносин мокет и обзаведена с кръгла маса с осем стола, телевизор и видео.

— А Луси и Джанет? — запитах, като очаквах шефът да ги изключи от събранието.

— Вече знам за тях — отговори той, като се настани удобно на въртящия се стол, сякаш възнамеряваше да гледа интересен мач. — Те са агенти.

— Аз не съм агент — почтително го поправи Луси.

Той я погледна.

— Вие сте създали КАИН.

— Не изцяло.

— Е, КАИН е основен фактор в тази история, така че спокойно можете да останете.

— Вашият отдел има връзка с нас — каза тя, без да отмести поглед от него. — Всъщност вие бяхте първите свързани.

Завъртяхме се, когато вратата се отвори и влезе Бентън Уесли. Той беше облечен в джинси и пуловер и имаше изтощения вид на човек, прекалено изморен, за да успее да заспи.

— Бентън, мисля, че се познаваш с всички — каза Тъкър, който очевидно добре познаваше Уесли.

— Точно така — делово отговори Бентън и седна. — Закъснях, защото си свършил добра работа.

Тъкър го погледна объркано.

— Спряха ме два пъти за проверка.

— Аха — шефът изглеждаше доволен. — Всички са навън. Имаме страхотен късмет с времето.

Не се шегуваше.

Марино обясни на Луси и Джанет:

— Снегът задържа повечето хора по домовете им. А колкото по-малко хора има из улиците, толкова по-лесно е за нас.

— Освен ако и Голт не си е вкъщи — каза Луси.

— Трябва да е все някъде — отбеляза Марино. — Проклетата гадина си няма вила в околностите.

— Не знаем какво има — поправи го Уесли. — Може да познава някой от града.

— Къде смяташ, че може да е отишъл, след като си е тръгнал от моргата? — обърна се Тъкър към Уесли.

— Мисля, че не е напускал района.

— Защо?

Уесли погледна към мен.

— Струва ми се, че той иска да бъде там, където сме ние.

— Ами семейството му? — запита Тъкър.

— Те са близо до Бюфърт, Южна Каролина, където наскоро си купиха обширна пеканова плантация на един остров. Не мисля обаче, че Голт ще отиде там.

— Струва ми се, че не можем да приемаме нищо за сигурно — отбеляза Тъкър.

— Той е отчужден от семейството си.

— Не напълно. Все отнякъде получава пари.

— Да — потвърди Уесли. — Възможно е да му дават пари, за да стои далеч от тях. Те са изправени пред сериозна дилема. Ако не му помогнат, може да се прибере у дома. Ако му помогнат, остава навън и продължава да убива хора.

— Какви чудесни, съзнателни граждани — саркастично каза Тъкър.

— Те няма да ни помогнат — каза Уесли. — Опитвали сме. Какво още правите тук, в Ричмънд?

Тъкър отговори:

— Всичко, което можем. Този задник започна да убива и ченгета.

— Не мисля, че ченгетата са основната му мишена — спокойно заяви Уесли. — Смятам, че просто не му пука за ченгетата.

— Добре де — отвърна Тъкър разгорещено. — Той даде първия изстрел, ние ще изстреляме следващия.

Уесли го изгледа, без да проговори.

— Имаме патрулни коли с по двама полицаи — продължи Тъкър. — Солидна охрана на паркинга, най-вече за да могат често да се сменят. Всяка кола има снимка на Голт, а и показваме такива на местните търговци — онези, които все още работят.

— Ами наблюдение?

— Да. На местата, където може да отиде. Наблюдаваме ги внимателно. — Той погледна към мен. — Включително вашата къща и моята, и службата ви — допълни той и отново се обърна към Уесли. — Ако има и други места, където би могъл да отиде, няма да е лошо да ми ги съобщиш.

Уесли отговори:

— Не може да са много. Голт има лошия навик да убива приятелите си. — Той отмести поглед и се замисли, после запита: — А какво е положението с хеликоптерите на щатската полиция?

— Веднага щом спре снегът, излитат — отговори Тъкър. — Абсолютно.

— Не разбирам как Голт се промъква толкова лесно — каза Джанет, която вероятно щеше да прекара остатъка от трудовия си стаж, задавайки подобни въпроси. — Не изглежда нормално. Защо хората не го забелязват?

— Той е изключително хитър и коварен — отговорих ѝ.

Тъкър се обърна към Марино:

— Касетата е у вас.

— Да, господине, но не съм сигурен... — замълча той.

— В какво не сте сигурен, капитане? — повдигна глава Тъкър.

— Не съм сигурен, че те трябва да я гледат — погледна той към Джанет и Луси.

— Моля ви, пуснете я, капитане — учтиво каза Тъкър.

Марино вкара касетата във видеото и загаси лампата.

— Продължава около половин час — съобщи той, докато цифри и линии пробягваха по екрана. — Някой ще има ли нещо против да запаля една цигара?

— Аз определено съм против — каза Тъкър. — Очевидно това е касетата, намерена в камерата в къщата на шериф Браун. Аз още не

съм я гледал.

Филмът започна.

— Добре, това, което виждате тук, е спалнята на Ламънт Браун — започна да обяснява Марино.

Леглото, което бях видяла по-рано през деня, бе грижливо оправено. Някъде встрани се чуваха стъпки.

— Смятам, че това е заснето, докато се е уверявал, че камерата работи — каза Марино. — Възможно е белият прах тогава да е попаднал на стената. Нали виждате. Сега продължаваме нататък.

Той натисна копчето за пауза и видяхме замъгления образ на празната спалня.

— Знаем ли дали Браун е бил под влиянието на кокаин? — запита шефът в тъмнината.

— Твърде рано е, за да разберем дали е кокаин, бензилеконин, или нещо друго — отговорих. — В момента ни е известно единствено нивото на алкохол в кръвта му.

Марино възобнови обясненията си:

— Изглежда, той е включил камерата, после я е изключил и след това отново я е включил. Това се подразбира от различното време. Първо е десет и шест минути, а изведнъж става десет и двадесет.

— Явно очаква някого — отбеляза Тъкър.

— Или пък този някой вече е там. Може да смърка кокаин долу. Продължаваме. — Марино натисна копчето. — Тук започва основното.

Тишината в затъмнената стая за конференции бе абсолютна, с изключение на скърцането на леглото и стоновете, които звучаха повече като от болка, отколкото от страст. Шериф Браун беше гол и лежеше по гръб. Гледахме отзад Темпъл Голт, който нямаше нищо върху себе си, освен хирургически ръкавици. Тъмните му дрехи бяха подредени на леглото. Марино замълча. Погледнах към профилите на Луси и Джанет. Лицата им бяха безизразни, а Тъкър изглеждаше съвсем спокоен. Уесли седеше до мен и хладнокръвно анализираше.

Голт беше нездравно бледен, а всяко ребро и кост се очертаваха ясно. Очевидно бе свалил доста килограми и бе изгубил мускулния си тонус. Сетих се за кокаина в косата му, която сега беше бяла. Той смени позата си и видях заоблените му гърди.

Очите ми се стрелнаха над масата. Забелязах как Луси се вцепени. Почувствах, че Марино ме наблюдава, докато Кари Гретхен

се трудеше, за да докара клиента си до екстаз. Изглежда обаче, той бе доста друсан, защото каквото и да правеше Кари, шериф Браун не успяваше да го вдигне, за да получи това, което щеше да се окаже най-високата цена, плащана някога за подобно удоволствие. Луси смело не отместваше очи от телевизионния екран. Гледаше шокирана как бившата ѝ любовница опитно обслужва шкембестия дрогиран мъж.

Краят изглеждаше предвидим. Кари щеше да извади пистолет и да го пречука. Но не стана така. След около петнадесет минути в спалнята на Браун се чуха стъпки и партньорът ѝ влезе. Темпъл Голт беше облечен в черен костюм и също носеше ръкавици. Изглежда, и през ум не му минаваше, че всяко негово движение и примигване се запечатват от камерата. Той спря до леглото и се загледа. Браун лежеше със затворени очи. Не можех да определя дали е в съзнание.

— Времето свърши — нетърпеливо каза Голт.

Ледените му сини очи като че ли пронизваха екрана и гледаха право към залата за конференции. Не беше боядисал косата си. Все още бе морковеночервена, сресана гладко назад. Той разкопча сакото си и извади деветмилиметров „Глок“. После равнодушно се отпрати към горната част на леглото.

Кари повдигна глава, когато Голт постави дулото на пистолета между очите на шерифа, и притисна ушите си с ръце. Стомахът ми се сви и стиснах юмруци. Голт натисна спусъка и пистолетът отскочи, като че ли ужасен от това, което бе извършил. Седяхме шокирани, докато спрат гърчовете и потръпванията на агонизиращия шериф. Кари се смъкна от леглото.

— О, по дяволите — каза Голт, като погледна към гърдите си. — Опръска ме.

Тя извади носна кърпичка от джоба на сакото му и попи врата и реверите му.

— Няма да личи. Добре е, че си облечен в черно.

— Иди облечи нещо — каза той, като че ли голотата ѝ го отвращаваше.

Гласът му беше младежки и тих, почти кротък.

Той се върна до леглото и вдигна тъмните дрехи.

— Ами часовника му? — запита Кари и погледна надолу. — Това е „Ролекс“. Истински е, бибчо, и е златен. Гривната също е истинска.

Голт отвърна рязко:

— Иди се облечи.

— Не искам да се изцапам — каза тя.

Кари пусна окървавената кърпичка на пода, където по-късно бе намерена от полицията.

— Тогава донеси торбите — нареди той.

Голт остави дрехите на скрина и, изглежда, се заигра с тях, но ъгълът на камерата не ни позволяваше да видим какво точно прави. Кари се върна с чувалите.

Те се справиха с тялото на Браун по начин, който изглеждаше внимателен и добре планиран. Първо го облякоха в пижама, поради някаква причина, която ние не разбрахме. По горнището на пижамата се разля кръв, когато Голт нахлузи чувала върху главата на шерифа и я върза с връзка от маратонка, намерена в гардероба.

Те спуснаха тялото от леглото в черния чувал на пода. Голт държеше Браун под мишниците, а Кари — за глезените. Набутаха го вътре и закопчаха чувала. Видяхме как изнасят Ламънт Браун и ги чухме по стълбите. След минута Кари се върна, взе дрехите си и излезе. После спалнята остана празна.

Тъкър каза напрегнато:

— Със сигурност не можем да искаме по-добри доказателства. Ръкавиците от моргата ли са взети?

— Най-вероятно от откраднатия микробус — отговорих. — Във всяка кола държим по една кутия с ръкавици.

— Още не сме свършили — каза Марино.

Той започна да превърта лентата, прескачайки кадрите с празната спалня, докато внезапно се появи някаква фигура. Марино върна малко назад и фигурата бавно излезе заднишком от стаята.

Марино каза:

— Вижте какво става точно час и единадесет минути по-късно.

Той отново натисна копчето.

Кари Гретхен влезе в спалнята, облечена като Голт. Ако не беше бялата коса, можех да си помисля, че е той.

— Какво? Тя е облечена в неговия костюм? — изненадано възкликна Тъкър.

— Не е неговият — поправих го. — Прилича на неговия, но не е съвсем същият.

— Как разбрахте? — запита Тъкър.

— В джоба има кърпичка. А тя взе кърпичката на Голт, за да попие кръвта по него. А ако върнем лентата, ще видите, че неговият костюм няма капаци на джобовете, а нейният има.

— Да — потвърди Марино. — Точно така е.

Кари се огледа из стаята, пода, леглото, като че ли бе загубила нещо. Беше раздразнена и ядосана. Бях сигурна, че кокаинът ѝ е подействал лошо. Тя продължи да се оглежда около минута и после излезе от стаята.

— Чудя се за какво беше всичко това — каза Тъкър.

— Почакайте — каза Марино.

Той превъртя филма и Кари отново се появи. Тя започна да претърсва стаята намръщено, дръпна завивките от леглото и погледна под кървавата възглавница. После клекна и погледна под леглото. Избухна в нецензурни ругатни и продължи да търси.

— Побързай — долетя отдолу нетърпеливият глас на Голт.

Кари се огледа в огледалото и пооправи косата си. За момент се вторачи право в камерата отблизо и аз се изненадах от скапания ѝ вид. Навремето я бях помислила за красива заради свежия ѝ тен, идеалните черти и дългата кестенява коса. Съществува, което стоеше пред нас сега, беше мършаво, със стъклени очи и грозна бяла коса. Тя закопча сакото си и излезе от спалнята.

— Какво мислите за това? — обърна се Тъкър към Марино.

— Не знам. Гледах я около десет пъти, но не мога да загрея.

— Загубила е нещо — намеси се Уесли. — Това е очевидно.

— Може да е било последна проверка — каза Марино. — Да се увери, че нищо не е пропуснато.

— Например някоя видеокамера — вметна сухо Тъкър.

— Не ѝ е пукало дали нещо е пропуснато — каза Уесли. — Тя остави кървавата кърпичка на Голт на пода.

— Да, но и двамата носеха ръкавици — каза Марино. — Бих казал, че и двамата са доста предпазливи.

— Бяха ли откраднати някакви пари от къщата? — запита Уесли.

Марино отговори:

— Не знаем точно колко. Но портфейлът на Браун беше изпразнен. Вероятно липсват и оръжия, дрога, мангизи.

— Изчакай малко — прекъснах го. — Пликът.

— Какъв плик? — запита Тъкър.

— Не го сложиха в джоба му. Наблюдавахме ги как го обличат и го закопчават в чувала, но не видяхме плика. Върни го. Нека видим пак онази част, за да се уверя, че съм права.

Марино превъртя касетата и върна сцената с Кари и Голт, които изкараха трупа от стаята. Браун определено беше затворен в чувала без розовата бележка, която бях намерила в горния джоб на пижамата му. Замислих се за всички други бележки, които бях получила и за проблемите на Луси с КАИН. Пликът беше адресиран до мен и с марка, като че ли авторът бе възнамерявал да го пусне по пощата.

— Вероятно точно това не е могла да намери Кари — казах. — Може тя да ми е изпращала писмата. Възнамерявала е да изпрати и това, което обяснява защо е адресирано и има марка. После, без тя да знае, Голт го е сложил в джоба на пижамата на Браун.

Уесли запита:

— Защо Голт би направил подобно нещо?

— Вероятно е знаел какъв ще е ефектът — отговорих. — Знаел е, че аз ще го видя в моргата и веднага ще разбера, че Браун е убит, а Голт е замесен в това.

— Значи искаш да кажеш, че Голт не е КАИН. Според теб Кари е КАИН — каза Марино.

Луси го прекъсна:

— Нито един от двамата не е КАИН. Те са шпиони.

Замълчахме за момент.

— Очевидно — казах, — Кари е продължила да помага на Голт с компютъра на ФБР. Те са екип. Но смятам, че той е взел бележката, която Кари ми е писала, и не ѝ е казал. Според мен тя търсеше точно това.

— Защо пък ще я търси в спалнята на Браун? — зачуди се Тъкър. — По каква причина бележката може да е била там?

— Съвсем ясно е — отговорих. — Тя си съблече дрехите там. Вероятно бележката е била в джоба ѝ. Върни онази част, Марино — когато Голт взима тъмните дрехи от леглото.

Марино върна на този кадър и макар да не видяхме Голт да вади писмото от джоба, той наистина си игра доста време с дрехите на Кари. Определено през това време би могъл да извади бележката. Може да я е сложил в джоба на Браун доста по-късно, докато са пътували с микробуса, или чак в моргата.

— Значи наистина смяташ, че тя ти е изпращала бележките? — скептично запита Марино.

— Струва ми се, че е възможно.

— Защо? — объркано запита Тъкър. — Защо би ви направила подобно нещо, доктор Скарпета? Познавате ли я?

— Не — отговорих. — Запознавала съм се с нея, но последната ни среща беше доста враждебна. А и писмата не приличат на нещо, което Голт би направил. Никога не са изглеждали като негово дело.

— Тя би искала да те унищожи — спокойно каза Уесли. — Би искала да унищожи и Луси, и теб.

— Защо? — попита Джанет.

— Защото Кари Гретхен е психопат — отговори Уесли. — Тя и Голт са като близнаци. Интересно е, че са облечени еднакво, а и страхотно си приличат.

— Не разбирам това, което е направил с писмото — намеси се Тъкър. — Защо просто не го е поискал от Кари, вместо да го краде, без да й каже?

— Искаш да ти кажа как работи съзнанието на Голт — каза Уесли.

— Да, така е.

— Не знам.

— Но сигурно означава нещо.

— Да — потвърди Уесли.

— Какво? — настоя Тъкър.

— Означава, че според нея те двамата имат някаква връзка. Тя смята, че може да му има доверие, но греши. Също така означава, че впоследствие той ще я убие, ако може — допълни Уесли, докато Марино палеше лампите.

Всички се намръщиха от светлината. Погледнах към Луси, която не проговаряше, и усетих гнева ѝ. Беше си сложила очилата, макар да нямаше нужда от тях, освен когато седеше пред компютъра.

— Ясно е, че наистина са отбор — каза Марино.

Джанет заговори отново:

— И кой е начело?

— Голт — отговори Марино. — Затова той държи пищова, а тя духа.

Тъкър бутна стола си назад.

— Все някъде са се запознали с Браун. Надали просто така са се появили в дома му.

— Той би ли познал Голт? — запита Луси.

— Може би не — отговори Уесли.

— Смятам, че са се свързали с него, или поне тя го е направила, за да се сдобият с дрога.

— Неговият телефонен номер го няма в указателя, но е регистриран — казах.

— На телефонния му секретар не бяха оставени никакви важни съобщения — добави Марино.

— Е, аз пък искам да узная връзката — каза Тъкър. — Как тези двамата са се запознали с него?

— Според мен чрез наркотиците — отвърна Уесли. — Възможно е и Голт да се е заинтересувал от шерифа заради доктор Скарпета. Браун застреля някого на Бъдни вечер и медиите отразиха всичко. Не беше тайна, че доктор Скарпета е била там и после е давала свидетелски показания. Всъщност тя можеше дори да е в състава на съдебните заседатели, тъй като по ирония самият шериф Браун я бе принудил да дава дежурства в съда.

Замислих се за Ана Зенър и думите ѝ за Голт, който ми поднасял подаръци.

— И Голт е знаел всичко това — каза Тъкър.

— Възможно е — отговори Уесли. — Ако някога разберем къде живее, сигурно ще открием, че получава вестници всеки ден.

Тъкър се замисли за момент и погледна към мен.

— Тогава кой е убил полица в Ню Йорк? Да не е била жената с бялата коса?

— Не — отвърнах. — Тя не би могла да го ритне така. Освен ако има черен пояс по карате.

— А заедно ли работеха онази нощ в тунела? — запита Тъкър.

— Не знам дали и тя е била там — отговорих.

— Нали и вие бяхте там?

— Да, но видях само един човек.

— Човек с червена или бяла коса?

Припомних си фигурата, осветена под арката. Сетих се за дългото тъмно палто и бледото лице. Не бях успяла да видя косата.

— Подозирам, че в онази нощ Голт бе в тунела — казах. — Не мога да го докажа. Но няма нищо, което да ни навежда на мисълта, че е имал съучастник, когато е убил Джейн.

— Джейн? — запита Тъкър.

Марино отговори:

— Така наричаме жената, която уби в Сентръл Парк.

— В такъв случай изводът е, че той е заформил зловещото си съдружие с Кари Гретхен след завръщането си във Вирджиния и историите в Ню Йорк — отбеляза Тъкър, който се опитваше да събере парченцата от мозайката.

— Всъщност не знаем — каза Уесли. — Това никога няма да бъде абсолютно точна наука, Пол. Особено когато си имаме работа с жестоки престъпници с омекнали от дрога мозъци. Колкото повече се скапват, толкова по-ужасно е поведението им.

Шефът на полицията се наведе напред и го погледна сериозно.

— Моля те, кажи ми какво мислиш за всичко това.

— Те са били свързани и преди. Предполагам, че са се запознали чрез шпионския магазин в Северна Вирджиния — каза Уесли. — По този начин бе компрометиран и КАИН. Сега изглежда, че връзката им е преминала на ново ниво.

— Да — намеси се Марино. — Бони си е намерила Клайд.

15.

Пътувахме към къщата ми по улици, където нямаше почти никакво движение. Късната нощ бе абсолютно спокойна, сняг покриваше земята като памук и поглъщаше шумовете. Голите дървета изглеждаха черни върху белия сняг, а луната приличаше на неясно лице в мъглата. Искях да се поразходя, но Уесли не ми разреши.

— Късно е и си изкарала тежък ден — каза той, когато седнахме в БМВ-то му, паркирано до колата на Марино пред дома ми. — Никак не е нужно да се разхождаш наоколо.

— Ти можеш да се поразходиш с мен.

Чувствах се уязвима и адски изморена и не исках той да си тръгне.

— Никой от нас не трябва да се разхожда тук — каза той, когато Марино, Джанет и Луси изчезнаха вътре в къщата. — Трябва да влезеш и да поспиш малко.

— А ти какво ще правиш?

— Имам стая.

— Къде? — попитах, като че ли имах право да знам.

— В „Линдън Роу“. В центъра. Хайде, потегляй към леглото, Кей. Моля те. — Той замълча за момент и се загледа през прозореца. — Искан ми се да можех да направя нещо повече, но не мога.

— Знам, че не можеш, и не те моля за това. Разбира се, че не можеш да направиш повече, отколкото бих могла аз, ако ти се нуждаеше от успокояване. Или от някого. В такива случаи ненавиждам факта, че те обичам. Ужасно го ненавиждам. Мразя това, че имам нужда от теб. Като сега. — Опитвах се да не се разплача. — О, по дяволите.

Уесли ме прегърна и изсуши сълзите ми. Погали косата ми и задържа ръката ми, като че ли я обичаше от цялото си сърце.

— Мога да те заведа с мен в центъра тази нощ, ако това е, което искаш.

Знаеше, че не искам, тъй като това бе невъзможно.

— Не — отговорих, като си поех дъх дълбоко. — Не, Бентън.

Излязох от колата и взех шепа сняг. Разтрих лицето си с нея и тръгнах към предната врата. Не исках никой да узнае, че съм плакала в тъмнината пред Бентън Уесли.

Той не си тръгна, докато не се бях барикадирала вкъщи с Марино, Джанет и Луси. Тъкър бе наредил да наблюдават къщата ми денонощно, а Марино отговаряше за наблюдението.

Той не би поверил безопасността ни само на униформените мъже, паркирали някъде наоколо. Марино ни строи като зелени барети или партизани.

— Добре — каза той, когато влязохме в кухнята. — Знам, че Луси може да стреля. Джанет, ти също би трябвало да можеш, щом вече завършваш академията.

— Можех да стрелям още преди академията — каза тя по нейния кротък, невъзмутим начин.

— Док?

Аз оглеждах съдържанието на хладилника.

— Мога да направя спагети със зехтин, пармезан и лук. Има и сирене, ако някой иска сандвичи. Или пък ако ми дадете възможност да го разтопя, мога да направя тортелини. Мисля, че има достатъчно за четирима, ако затопля и двете.

Никой не се интересува.

Ужасно ми се искаше да правя нещо нормално.

— Съжалявам — казах отчаяно. — Не съм ходила до магазина наскоро.

— Трябва да огледам сейфа ти, док — каза Марино.

— Имам и гевреци.

— Хей, има ли някой гладен? — запита Марино.

Нямаше такива. Затворих хладилника. Сейфът с оръжията се намираще в гаража.

— Ела — обърнах се към него.

Той ме последва и аз отворих сейфа.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш какво точно правиш? — попитах.

— Въръзвавам се — отговори той, като вадеше оръжие след оръжие и оглеждаше амунициите ми. — По дяволите, ти сигурно имаш акции в „Грийн Топ“.

„Грийн Топ“ беше местен оръжеен магазин, който обслужваше не престъпници, а нормални граждани, които обичаха спорта и безопасността. Напомних на Марино за това, макар да не можех да отрека, че според нормалните стандарти притежавах прекалено много оръжия и амуниции.

— Не знаех, че имаш всичко това — продължи Марино, влязъл наполовина в големия, тежък сейф. — Кога си го купила? Не съм бил с теб.

— Пазарувам сама от време на време — отвърнах рязко. — Може и да не ти се вярва, но съм способна да си купя храна, дрехи и оръжие съвсем сама. Освен това съм ужасно уморена. Хайде да приключваме с това.

— Къде са пушките?

— Какво искаш?

— А какво имаш?

— „Ремингтън“. Военен „Магнум“. И „Експрес Секюрити“ 870.

— Тези ще свършат работа.

— Не искаш ли да потърся и малко пластичен експлозив? — запитах. — Вероятно ще мога да открия и някой гранатомет.

Той извади деветмилиметров „Глок“.

— Значи си падаш и по най-мъжките пищови, а?

— Използвах го на стрелбището за пробни изстрели — отговорих. — Всъщност повечето оръжия съм използвала точно за това. Трябваше да изнеса няколко доклада на различни събрания. Това направо ме подлудява. После с чекмеджетата на тоалетката ми ли ще се заемеш?

Марино напъха „Глок“-а в колана на панталона си.

— Добре, да видим сега. Ще взема и твоя деветмилиметров „Смит и Уесън“, също и „Колт“-а. Джанет харесва най-много „Колт“.

Затворих сейфа и вбесено завъртях комбинацията. Върнахме се в къщата и се качих горе, защото не исках да гледам как Марино раздава оръжия и амуниции. Не можех да понеса мисълта, че Луси е долу с пушка в ръка, и се зачудих дали въобще имаше нещо, което да стресне или уплаши Голт. Вече мислех за него като за безсмъртен, когато не можехме да спрем с никое познато оръжие.

В спалнята си загасих лампите и заставах до прозореца. Дъхът ми овлажняваше стъклото, докато гледах осветената от снега нощ.

Спомних си случаи, когато бях отсъствала от Ричмънд дълго време, а после се събуждах в спокоен и бял свят като този. Няколко пъти градът бе парализиран поради снега и не можех да отида на работа. Спомних си как се разхождах из квартала, ритях снега и хвърлях снежни топки по дърветата. Или как наблюдавах децата, които дърпаха шейните си по улицата.

Избърсах изпотеното стъкло и усетих, че съм прекалено тъжна, за да споделя чувствата си с някого. Празнични свещи грееха от всеки прозорец по улицата, с изключение на моя. Улицата беше ярко осветена, но празна. Не минаваха никакви коли. Знаех, че Марино ще остане буден поне половината нощ заедно с женския си екип за бързо реагиране. Щяха да останат разочаровани.

Голт не би дошъл тук. Започвах да го усещам инстинктивно. Това, което Ана бе казала за него, вероятно беше вярно.

Четох в леглото, докато заспя, и се събудих към пет. Слязох тихо долу с мисълта какъв лош късмет бих имала, ако ме застрелят в собствената ми къща, и то по погрешка. Но вратата на спалнята за гости беше затворена, а Марино хъркаше долу на канапето. Промъкнах се в гаража и изкарах мерцедеса. Вървеше страхотно по мекия, сух сняг. Почувствах се като птичка и полетях.

Шофирах бързо по улица „Кери“ и си мислех какво удоволствие е да се пързалиш по снега. Навън нямаше друг човек, освен мен. Намалих и завих към паркинга на „Сейфуей“^[1]. Магазинът бе винаги отворен. Влязох вътре, за да купя пресен портокалов сок, топено сирене, бекон и яйца. Носех шапка и никой не ми обърна внимание.

Докато се върна до колата си, вече бях обзета от щастие, каквото не бях чувствала от седмици. Пеех заедно с радиото по пътя за вкъщи и се пързалих там, където беше безопасно. Вкарах колата в гаража. Марино беше там с черната си пушка „Бенели“.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш! — изрева той, когато затворих вратата на гаража.

— Пазарувам — отговорих спокойно, но еуфорията ми се изпари.

— Исусе Христе! Не мога да повярвам, че можеш да направиш подобно нещо — изкрещя той.

— Ти пък какво си мислиш? — не издържах и аз. — Че съм Пати Хърст? Да не би да съм отвличена? А не трябва ли да ме заключиш и в

гардероба?

— Влизай в къщата — вбесено каза Марино.

Загледах го ледено.

— Това е моята къща, а не твоята. Не е къщата на Тъкър или пък Бентън Уесли. Това, по дяволите, си е моят дом. И ще влизам в него, когато аз поискам.

— Добре. Освен това можеш и да умреш в него.

Последвах го в кухнята. Извадих покупките от торбата и ги тръшнах на масата. Счупих няколко яйца в купата и хвърлих черупките в боклука. Включих газовия котлон и започнах да разбивам омлети с лук и сирене. Направих кафе и изругах, защото бях забравила да купя нискокалорична сметана. Откъснах няколко от хартиените кърпи, защото нямах салфетки.

— Можеш да подредиш масата във всекидневната и да запалиш огъня — обърнах се към Марино, докато режех чушки в яйцата.

— Огънят е запален от снощи.

— Луси и Джанет будни ли са?

Усетих, че започвам да се чувствам по-добре.

— Нямам представа.

Сипах малко зехтин в тигана.

— Тогава иди и чукни на вратата им.

— Те са в една и съща спалня — каза той.

— О, за бога, Марино — изгледах го раздражено.

Закусихме в седем и половина и прочетохме мокрия вестник.

— Какво ще правиш днес? — попита ме Луси, като че ли бяхме на почивка в някой хубав курорт в Алпите.

Тя беше облечена в същия анцуг и седеше на табуретка пред огъня. Никелираният „Ремингтън“ лежеше на пода близо до нея. Беше зареден със седем куршума.

— Трябва да свърша малко работа и да звънна няколко телефона — отговорих.

Марино бе облякъл джинси и пуловер. Наблюдаваше ме подозрително, докато сърбаше кафето си. Срегнах погледа му.

— Отивам в центъра.

Той не отговори за момент, после каза:

— Бентън вече е тръгнал.

Почувствах как се изчервявам.

— Опитвах се да му звънна, но бе напуснал хотела — допълни Марино и погледна часовника си. — Сигурно е тръгнал преди два часа, някъде около шест.

— Когато споменах центъра, имах предвид офиса — казах ядосано.

— Това, което би трябвало да направиш, док, е да подкараш на север към Куантико и да се настаниш на обезопасения им етаж за известно време. Сериозно. Поне за уикенда.

— Съгласна съм — казах. — Но не и докато не се погрижа за някои неща тук.

— Тогава вземи Луси и Джанет със себе си.

Луси гледаше през прозореца, а Джанет още четеше вестника.

— Не — отвърнах. — Те могат да останат тук, докато тръгнем за Куантико.

— Не е добра идея.

— Марино, освен ако не съм арестувана по някаква причина, за която не знам нищо, ще изляза оттук след половин час и ще отида в службата. И ще отида сама.

Джанет остави вестника и се обърна към Марино:

— Идва определен момент, когато човек трябва да продължи живота си.

— Това е въпрос на безопасност — отхвърли думите ѝ Марино.

Изражението на Джанет не се промени.

— Не, не е. Въпросът е, че ти искаш да действаш като мъж.

Марино изглеждаше озадачен.

— Държиш се прекалено покровителствено — добави тя спокойно. — Искаш да си начело и да контролираш всичко.

Марино не изглеждаше вбесен, тъй като Джанет говореше кротко.

— Имаш ли по-добра идея? — запита той.

— Доктор Скарпета може сама да се грижи за себе си — каза тя. — Но не би трябвало да остава сама в дома си през нощта.

— Той не би дошъл тук — намесих се.

Джанет стана и се протегна.

— Вероятно не би дошъл — съгласи се тя. — Но Кари би го направила.

Луси се отдръпна от стъклената врата. Навън слънцето бе заслепяващо, а от стрехите капеше вода.

— Защо да не дойда в офиса ти с теб? — запита племенницата ми.

— Няма какво да правиш там — отговорих. — Ще се отегчиш.

— Мога да поработя на компютъра.

По-късно отидох в службата заедно с Луси и Джанет и ги оставих при Филдинг, моя заместник. В единайсет сутринта улиците в „Шокхоу Слип“ бяха кишави и магазините отваряха със закъснение. Облечена в непромокаеми ботуши и дълго яке, стоях на тротоара и чаках да пресека улица „Франклин“. Пътните работници разпръскваха сол, а движението бе слабо този петък заради Нова година.

Галерии „Джеймс“ заемаха горния етаж на бивш тютюнев склад близо до магазин за плочи и бутика „Лора Ашли“. Минах през страничната врата и тръгнах по слабо осветен коридор.

Качих се в асансьора, който бе прекалено малък, за да побере повече от трима души с моите размери. Натиснах копчето за третия етаж и скоро асансьорът се отвори към друг неосветен коридор, в края на който имаше стъклени врати с името на галерията, изписано с черни ръкописни букви.

Джеймс бе отворил галерията след преместването си в Ричмънд от Ню Йорк. Веднъж бях купила от него една картина и статуетка на птица, направена от резбовано дърво. Красивите сервизи в трапезарията ми също бяха закупени оттук. После спрях да пазарувам от него, защото преди около година местен художник създаде идиотски копринени престилки в моя чест. Те бяха изрисувани с кръв и кости, сцени на престъпления и убийства, но когато помолих Джеймс да не се занимава с тях, той удвои поръчката си.

Сега го виждах зад витрината, където нареждаше табла с гривни. Той вдигна очи, когато звъннах. Поклати глава и ми посочи, че не е отворено. Свалих си шапката и тъмните очила и почуках по стъклото. Той ме загледа объркано. Извадих портфейла и му показах значката си.

Беше стреснат, после объркан, когато осъзна, че съм аз. Джеймс, който настояваше всички да го наричат само Джеймс, тъй като малкото му име беше Елмър, се приближи към вратата. Огледа отново лицето ми и звънчето се удари в стъклото, когато завъртя ключа.

— Какво, за бога... — запита той, докато влизах.

— Трябва да поговорим — отвърнах и разкопчах якето си.

— Престилките свършиха.

— Радвам се да го чуя.

— Аз също — заядливо се ухили той. — Продадох ги всичките за Коледа. Тези глупави престилки са стоката, която най-много върви в галерията. После смятам да купя копринени хирургически униформи, от онези, които носите по време на аутопсии.

— Проявяваш непочтителност не към мен, а към мъртвите — казах. — Никога няма да си като мен, но със сигурност някога ще бъдеш мъртъв. Вероятно би трябвало да се замислиш по въпроса.

— Проблемът е, че нямаш никакво чувство за хумор.

— Не съм тук, за да обсъждам това, което смяташ за мой проблем — казах спокойно.

Висок, неспокоен мъж, с къса, посивяла коса и мустаци, той специализираше в миниатюри, бронзови статуетки и мебели, и необичайни бижута и калейдоскопи. Естествено, имаше склонност към ексцентричното и особеното, и нищо за него не бе добра сделка. Отнасяше се с клиентите си така, като че ли те имаха късмет, че пазаруват в неговата галерия. Имах чувството, че няма човек на света, с когото Джеймс да се държи добре.

— Какво правиш тук? — запита ме той. — Знам какво е станало в службата ти.

— Сигурна съм, че знаеш — казах. — Дори не мога да си представя, че някой не знае.

— Вярно ли е, че едно от ченгетата било пъхнато в...

Втренчих се в него с леден поглед.

Той се върна зад тезгяха, където завързваше малки етикетчета с цени върху златни и сребърни гривни, изработени във формата на змии, капачки, сплетени коси, дори белезници.

— Страхотни са, нали? — усмихна се той.

— Различни са.

— Тази ми е любимата — каза той и вдигна едната.

Беше верига от малки златни ръчички.

— Преди няколко дни някой е идвал в галерията ти и е използвал кредитната ми карта — казах.

— Да, синът ти — отвърна той спокойно и върна гривната в таблата.

— Какво?

Той ме погледна.

— Синът ти. Чакай да помисля. Доколкото си спомням, казваше се Кърк.

— Нямам син. Въобще нямам деца. А златната ми карта от „Американ експрес“ бе открадната преди няколко месеца.

Джеймс се ухили.

— Добре, но защо, за бога, не си съобщила за това в банката?

— Доскоро не знаех, че е открадната. А и не съм тук, за да говоря за това. Искам да ми разкажеш какво точно се случи.

Джеймс си придърпа стол и седна. Не ми предложи стол.

— Дойде в петъка преди Коледа — каза той. — Струва ми се около четири следобед.

— Значи е бил мъж?

Джеймс ме изгледа отвратено.

— Мога да различа половете. Да, мъж беше.

— Моля те, опиши ми го.

— Около метър и седемдесет и пет, с остри черти. Бузите му бяха леко хълтнали. Но всъщност ми се стори доста впечатляващ.

— А косата му?

— Носеше бейзболна шапка, така че не видях много. Останах с впечатлението, че е някакво ужасно червено. Като на парцалена кукла. Не мога да си представя кой се е занимавал с прическата му, но фризьорът би трябвало да бъде осъден.

— А очите му?

— Носеше слънчеви очила. Приличаха на „Армани“. — Той отново се ухили. — Бях ужасно изненадан, че имаш подобен син. Винаги съм смятал, че твоето момче сигурно носи изгладен панталон и тънка вратовръзка и е в колеж...

— Джеймс, в този разговор няма нищо забавно — прекъснах го рязко.

Лицето му светна, а очите му се разшириха, когато осъзна значението на думите ми.

— О, господи. Човекът, за когото четох? Това е бил... Господи! Той е идвал в галерията ми?

Не направих коментар.

Джеймс полудя.

— Разбираш ли какво ще стане? — извика той. — Когато хората разберат, че той е пазарувал тук?

Не казах нищо.

— Това ще е страхотно за бизнеса ми. Отвсякъде ще идват хора. Галерията ми ще влезе в справочника на екскурзоводите.

— Точно така. Определено трябва да си направиш подобна реклама — потвърдих. — Смахнати от цялата страна ще чакат на опашка пред галерията. Ще докосват скъпите ти картини, бронзове, дамаски и ще ти задават безкрайни въпроси. А и няма да купят абсолютно нищо.

Джеймс помръкна.

— Когато дойде тук — продължих. — Какво направи?

— Разгледа. Каза, че търсел някакъв подарък в последната минута.

— Какъв беше гласът му?

— Тих. Може би леко писклив. Попитах за кого е подаръкът и той ми каза, че е за майка му. Сподели, че тя била лекарка. Тогава му показах брошката, която после купи. Жезълът на Хермес. Две змии от бяло злато, усукани около птица от жълто злато. Змиите са с рубинени очи. Ръчна изработка и невероятно красива.

— Значи това е купил за двеста и петдесет долара?

— Да — отговори той и ме огледа внимателно, подпрял брадичката си с ръка. — Всъщност точно като за теб. Брошката наистина е невероятно подходяща за теб. Искаш ли да поръчам на художника да ти направи такава?

— Какво стана, след като купи брошката?

— Попитах го дали иска да му я опаковам като подарък, но той отказа. Извади кредитната карта, а аз му казах колко малък е светът, тъй като майка му работи точно зад ъгъла. Той не отговори. Запитах го дали си е у дома за празниците, а той само се усмихна.

— Значи не е говорил — отбелязах.

— Никак. Трябваше да му тегля думите с ченгел. Не бих го нарекъл дружелюбен, но беше учтив.

— Помниш ли как беше облечен?

— Дълго черно кожено палто. Беше с колан, затова не видях какво носи отдолу. Но си помислих, че изглежда елегантен.

— Обувки?

— Май беше с ботуши.

— Забеляза ли още нещо?

Той се замисли, загледан във вратата. После каза:

— Сега като ме питаш, си спомням, че имаше нещо като изгорено по пръстите. Стори ми се, че изглежда доста страшно.

— А какво ще кажеш за хигиената му?

Зададох този въпрос, защото колкото повече се пристрастява един наркоман, толкова по-малко се интересува от дрехите или чистотата си.

— Изглеждаше чист. Но не съм се доближавал до него.

— Нищо друго ли не купи, докато беше тук?

— За съжаление, не. — Елмър Джеймс облегна лакътя си на тезгяха и подпря брадичка на юмука си. После въздъхна. — Чудя се как ли ме е намерил.

Тръгнах обратно, като избягвах кишавите локви по улицата и колите, които спокойно профучаваха през тях. Успяха да ме опръскат само веднъж. Върнах се в службата, където Джанет седеше в библиотеката и гледаше учебна касета с аутопсия, докато Луси работеше на компютъра. Оставих ги сами и слязох в моргата, за да видя колегите си.

Филдинг беше на първата маса. Трудеше се над млада жена, намерена мъртва в снега под прозореца на спалнята си. Забелязах розовия цвят на тялото и усетих миризма на алкохол в кръвта. На дясната ѝ ръка имаше гипс, надраскан с послания и подписи.

— Как върви? — запитах.

— Нивото на алкохол е 0,23 — отговори той, докато оглеждаше част от аортата. — Значи не от това е умряла. Смятам, че е замръзнала.

— Какви са обстоятелствата? — попитах, като не можех да се отърся от мислите за Джейн.

— Излязла да пийне с приятели и докато я закарат до дома ѝ към единадесет часа, вече ваял силен сняг. Оставили я навън и не я изчакали да се прибере. Полицайте смятат, че ключовете ѝ са паднали в снега, а тя е била прекалено пияна, за да ги намери. — Филдинг пусна аортата в буркан с формалин. — Опитала се да влезе през прозореца, като го счупи с гипса си. — Той вдигна мозъка от

теглилката. — Но не успяла. Прозорецът бил прекалено високо, а само с една ръка не можела да се изкатери. Накрая загубила съзнание.

— Страхотни приятели — казах и се отдалечих от него.

Доктор Андерсън, която беше нова, снимаше деветдесетгодишна жена с фрактура на бедрото. Взех документацията от близкото бюро и бързо прегледах случая.

— Това аутопсия ли е? — попитах.

— Да — отговори доктор Андерсън.

— Защо?

Тя спря работата си и ме погледна през пластмасовата маска. Видях смущение в очите ѝ.

— Фрактурата е отпреди две седмици. Съдебният лекар в Албърмарл се тревожеше, че смъртта се дължи на усложнения след инцидента.

— Какви са обстоятелствата на смъртта ѝ?

— Плеврален излив и задушаване.

— Не виждам никаква директна връзка между това и фрактурата на бедрото — казах.

Доктор Андерсън подпря облечените си в ръкавици ръце на стоманената маса.

— Господ може да те прибере по всяко време — казах. — Можете да я освободите. Тя не е случай за съдебен лекар.

— Доктор Скарпета — заговори Филдинг над воя на електрическия трион. — Знаете ли, че събранието на Съвета по трансплантациите е в четвъртък?

— Дежурна съм в съда — отговорих и се обърнах към доктор Андерсън. — Вие трябва ли да се явите в съда в четвъртък?

— Ами делото беше отложено. Продължават да ми изпращат призовки, макар че приеха показанията ми.

— Помолете Роуз да се погрижи за това. Ако сте свободна и нямаме прекалено много работа в четвъртък, можете да отидете с Филдинг на събранието.

Проверих количките и шкафовете, като се чудех дали не липсват още кутии с ръкавици. Но изглежда, Голт бе взел само онези от микробуса. Замислих се какво ли още може да е намерил в офиса ми и помръкнах.

Отидох директно в кабинета си, без да говоря с никого, и отворих вратата на шкафа под микроскопа ми. В задната част бях пъкнала великолепен комплект от ножове за дисекции, подарен ми от Луси за Коледа. Бяха немска изработка, от неръждаема стомана с гладки, леки дръжки. Бяха скъпи и невероятно остри. Преместих встрани кутиите с диапозитиви, списанията, батериите и топовете хартия за принтер. Ножовете бяха изчезнали.

Роуз говореше по телефона в кабинета си, съседен на моя. Влязох вътре и застанах до бюрото ѝ.

— Но вие вече сте приели показанията ѝ — каза тя. — Ако сте ги приели, очевидно няма нужда да я призовавате отново, за да може да даде показания...

Роуз ме погледна и завъртя очи. Годините ѝ бяха доста напреднали, но винаги бе жизнерадостна и оправна. Сняг или пек, тя никога не отсъстваше. Беше душата на службата ни.

— Да, да. Това вече е друго — каза тя и записа нещо в бележника си. — Мога да ви уверя, че доктор Андерсън ще ви бъде изключително благодарна. Разбира се. Приятен ден.

Секретарката ми затвори и ме погледна.

— Доста скиташ напоследък.

— Не е лъжа — потвърдих.

— Внимавай, може в някой от следващите дни да откриеш, че съм ти изневерила и съм отишла при някой друг.

Бях прекалено изморена, за да се шегувам.

— Не бих те обвинила — казах.

Роуз ме погледна като строга майка, която усеща, че съм пила, пушила или скитала до късно.

— Какво има, доктор Скарпета? — запита тя.

— Виждала ли си ножовете ми за дисекция?

Тя не знаеше за какво говоря.

— Онези, които Луси ми подари. Комплект от три ножа в твърда пластмасова кутия. Три различни размера.

Доволното ѝ изражение показа, че си е спомнила.

— О, да. Сетих се. Мисля, че бяха в шкафа ти.

— Няма ги там.

— По дяволите. Надявам се, че не са ги свили чистачите. Кога ги видя за последен път?

— Май беше веднага след като Луси ми ги подари, което стана точно преди Коледа, защото тя не искаше да ги носи със себе си в Маями. Показах ти комплекта, помниш ли? После ги прибрах в шкафа, защото не исках да ги оставям долу.

Лицето на Роуз помръкна.

— Знам какво мислиш. Пфу — потръпна тя. — Каква зловеща мисъл.

Дръпнах стол и седнах.

— Мисълта, че той прави нещо подобно с моите...

— Не трябва да мислиш за това — прекъсна ме тя. — Не можеш да контролираш действията му.

Отместих поглед встрани.

— Тревожа се за Дженифър — каза секретарката ми.

Дженифър беше една от чиновничките в предния офис. Основната ѝ задача се състоеше в това да подрежда снимки, да отговаря на телефона и да вкарва случаите в база данни.

— Травматизирана е.

— От това, което се случи — предположих.

Роуз кимна.

— Днес стоя доста време в банята и плака. Не е нужно да ти казвам, че случилото се е ужасно и се носят какви ли не слухове. Но тя е много по-разтревожена от всички други. Опитах се да поговоря с нея. Страхувам се, че ще напусне.

Секретарката ми насочи стрелката на мишката към прозорчето на Word Perfect и натисна бутона.

— Ще отпечатам протоколите от аутопсиите, за да можеш да ги прегледаш.

— Вече си набрала и двата?

— Дойдох рано тази сутрин. Имам джип.

— Ще поговоря с Дженифър — казах.

Тръгнах надолу по коридора и надникнах в компютърната зала. Луси седеше като омагьосана пред монитора и реших да не я безпокоя. В предната част Тамара отговаряше на едната телефонна линия, докато другите две звъняха упорито, а лампичката за изчакване проблясваше нещастно. Клетата правеше фотокопия, а Джо въвеждаше смъртни актове в компютъра.

Продължих напред и отворих вратата на дамската тоалетна. Дженифър стоеше до една от мивките и плискаше лицето си със студена вода.

— О! — възкликна тя, когато ме видя в огледалото. — Здравейте, доктор Скарпета — каза тя нервно и смутено.

Беше грозновата млада жена, която вечно щеше да се бори с калориите и дрехите, с които да скрие излишните си килограми. Очите ѝ бяха подути и имаше щръкнали зъби и рядка коса. Носеше прекалено много грим дори в случаи като този, когато външният ѝ вид нямаше никакво значение.

— Моля ви, седнете — казах любезно и ѝ посочих червен пластмасов стол близо до шкафчетата.

— Съжалявам — каза тя. — Знам, че ужасно се изложих днес.

Придърпах си друг стол и седнах, за да не стърча над нея.

— Притеснена сте — казах.

Тя прехапа долната си устна, за да спре треперенето ѝ, а очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Как мога да ви помогна? — запитах.

Тя поклати глава и се разхлипа.

— Не мога да спра — каза Дженифър. — Не мога да спра да плача. А ако някой дори изскърца със стола си по пода, подскачам. — С треперещи ръце тя избърса сълзите си с хартиена салфетка. — Имам чувството, че полудявам.

— Кога започна това?

Дженифър издуха носа си.

— Вчера. След като намериха шерифа и полицаите. Чух за случката долу. Казаха ми, че дори ботушите му горели.

— Дженифър, спомняш ли си брошурите, които раздадох за синдрома на посттравматичния стрес?

— Да, госпожо.

— Това е нещо, за което всеки трябва да се тревожи в място като нашето. Всеки един от нас. Аз също се тревожа за това.

— И вие ли? — запита тя изненадано.

— Разбира се. Вероятно дори повече от всеки друг.

— А пък аз мислех, че просто сте свикнали с това.

— Господ забранява да свикваме с подобни неща.

— Имам предвид... — Тя сниши глас, като че ли говорехме за секс. — Понякога изпадате ли в такова положение като мен? — после бързо добави: — Сигурно не ви се случват подобни неща.

— Естествено и с мен е така — отвърнах. — Понякога ужасно се разстройвам.

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи и тя си пое дъх дълбоко.

— Това ме кара да се чувствам много по-добре. Нали разбирате, когато бях малка, баща ми вечно ми говореше колко глупава и дебела съм. Не ми се вярваше, че някой като вас може да изпитва същите чувства като мен.

— Никой не е трябвало да ти говори такива неща — отвърнах с чувство. — Ти си чудесен човек, Дженифър, и имаме голям късмет, че работиш при нас.

— Благодаря ви — каза тя тихо със сведени очи.

Станах.

— Мисля, че ще е добре да се прибереш у дома сега и да изкараш един хубав дълъг уикенд. Какво ще кажеш?

Тя продължи да гледа в пода.

— Мисля, че го видях — каза тя и отново прехапа долната си устна.

— Кого видя?

— Онзи човек — вдигна тя поглед към мен. — Когато видях снимката му по телевизията, не можах да повярвам. Продължавам да си мисля, че ако бях казала на някого...

— Къде смяташ, че си го виждала?

— В „Румърс“.

— Бара?

Тя кимна.

— Кога беше това?

— Във вторник.

Вгледах се внимателно в нея.

— Миналият вторник? Денят след Коледа?

Тази нощ Голт със сигурност беше в Ню Йорк. Бях го видяла в тунела на метрото или поне си мислех, че съм го видяла.

— Да, госпожо — отговори Дженифър. — Предполагам, че е било около десет. Танцувах с Томи.

Не знаех кой е Томи.

— Видях, че стои встрани от всички. Не можех да не го забележа заради бялата му коса. Не съм виждала човек на неговата възраст с толкова бяла коса. Беше с много хубав черен костюм и черна фланелка под него. Спомням си го чудесно. Реших, че не е от нашия град. Вероятно от някое голямо място като Лос Анджелис или нещо подобно.

— Той танцуваше ли с някого?

— Да, госпожо. С едно или две момичета. Почерпи ги някакво питие. А след това изчезна.

— Сам ли си тръгна?

— Стори ми се, че едното момиче си тръгна с него.

— Знаете ли кое? — запитах ужасено.

Надявах се, че момичето, което и да е то, е все още живо.

— Не я познавах — отговори Дженифър. — Просто си спомням, че танцуваше с нея. Мисля, че танцуваха три пъти, а после си тръгнаха заедно, като си държаха ръцете.

— Опиши ми я — помолих.

— Беше чернокожа. Много красива, с къса червена рокля с голямо деколте. Спомням си, че носеше яркочервено червило и множество малки плитчици с бляскави неща по тях.

— Сигурна ли си, че си тръгнаха заедно?

— Доколкото си спомням. Не видях повече нито един от двамата, а ние с Томи останахме в бара до два часа.

— Искам да се обадиш на капитан Марино и да му разкажеш всичко това — казах.

Дженифър стана от стола и се почувства важна.

— Ще му звънна още сега.

Върнах се в кабинета си тъкмо когато влезе и Роуз.

— Трябва да се обадиш на доктор Грубер — каза тя.

Набрах номера на музея на интендантството, но той бе излязъл. Обади ми се два часа по-късно.

— Страшен ли е снегът в Питърсбърг? — попитах.

— О, само мокър и мърляв.

— Как вървят работите?

— Имам нещо за вас — каза доктор Грубер. — Чувствам се ужасно заради това.

Изчаках. Когато не продължи, запитах:

— Защо точно се чувствате ужасно?

— Влязох в компютъра и вкарах името, което искахте. Не трябваше да го правя — отговори той и отново замълча.

— Доктор Грубер, имаме си работа със сериен убиец.

— Никога не е бил в армията.

— Искате да кажете, че баща му не е бил — казах разочаровано.

— Нито един от тях не е бил — поправи ме докторът. — Нито Темпъл, нито Пейтън Голт.

— О — казах. — Значи ботушите вероятно са купени от някой военен магазин.

— Възможно е. Но пък може да е имал и чичо.

— Кой да е имал чичо?

— Темпъл Голт. Върху това размишлявам. В компютъра има Голт, само че името му е Лутър. Лутър Голт. Служил е в интендантския корпус през Втората световна война. — Доктор Грубер направи кратка пауза. — Всъщност прекарал е доста време тук, във Форт Лий.

Никога не бях чувала за Лутър Голт.

— Жив ли е още? — попитах.

— Умрял в Сиатъл преди пет години.

— Какво ви кара да подозирате, че този човек може да е бил чичо на Темпъл Голт? Сиатъл е в другия край на страната, а не в Джорджия, откъдето са семейство Голт.

— Единствената истинска връзка, която мога да направя, е фамилното име и Форт Лий.

После попитах:

— Смятате ли, че е възможно войнишките ботуши да са били негови в миналото?

— Ами те са от Втората световна война и са били изпробвани във Форт Лий, а това е мястото, където Лутър Голт е изкарал по-голямата част от военната си кариера. Съвсем нормално е било да помолят войниците и дори някои офицери да пробват ботушите и другото снаряжение, преди то да бъде изпратено на момчетата в окопите.

— Какво е правил Лутър Голт след уволнението си?

— Нямам никаква информация за него след армията, освен че е умрял на седемдесет и осем години — отговори докторът и се замисли

за момент. — Но може да ви интересува това, че е бил човек от кариерата. Пензионирал се с чин генерал-майор.

— И никога преди не сте чували за него?

— Не съм казал, че не съм чувал. Сигурен съм, че в армията има солидно досие за него, ако можете въобще да се доберете до него.

— Възможно ли е да получа негова снимка?

— Имам една в компютъра. Най-обикновена снимка за досие.

— Можете ли да ми я изпратите по факса?

Той отново се поколеба.

— Разбира се.

Затворих телефона. Роуз влезе с протоколите от вчерашните аутопсии. Прегледах ги и нанесох поправки, докато чаках факсът да звънне. След малко това стана и черно-белият образ на Лутър Голт се материализира в кабинета ми. Стоеше гордо изправен в тъмно униформено сако със сатенени ревери и златни копчета и панталон със златен кант. Приликата беше очебийна. Темпъл Голт имаше неговите очи.

Обадих се на Уесли.

— Темпъл Голт вероятно е имал чичо в Сиатъл — казах. — Бил е генерал-майор в армията.

— Как научи това? — запита той.

Не ми хареса спокойният му тон.

— Няма значение. Важното е да открием колкото се може повече за него.

Уесли запази резервираността си.

— Какво общо има това?

Самообладанието ме напусна.

— Как можем да определим кое е важното, когато се опитваме да спрем човек като Голт? Когато нямаш нищо, си длъжен да огледаш всичко.

— Разбира се, разбира се — отвърна той. — Не е проблем, но не можем да се занимаваме с това точно сега. Ти също — допълни той и затвори.

Седях зашеметена, със свито от болка сърце. Сигурно е имало човек в офиса му. Уесли никога преди не ми бе затварял телефона. Параноята ме обхвана още повече, когато отидох да намеря Луси.

— Здравсти — каза тя, преди аз да успея да проговоря.

Беше видяла отражението ми в екрана.

— Трябва да тръгваме — казах.

— Защо? Пак ли вали?

— Не. Грее слънце.

— Почти свърших тук — каза тя, като печаташе, докато говореше.

— Трябва да върна теб и Джанет в Куантико.

— Първо трябва да се обадиш на баба — възрази Луси. — Тя се чувства пренебрегната.

— Наистина е пренебрегната, за което ужасно съжалявам — казах.

Луси се завъртя и ме загледа.

Пейджърът ми звънна.

— Къде е Джанет? — запитах.

— Мисля, че слезе долу.

Натиснах копчето на пейджъра и познах номера на Марино.

— Добре, иди я намери и ще се видим долу след минута.

Върнах се в кабинета си и затворих вратата. Обадох се на Марино, който звучеше, като че ли е взимал амфетамин.

— Изчезнали са — каза той.

— Кой?

— Открихме къде са били отседнали. Мотел „Хасиенда“ на магистралата. Онзи развъдник на хлебарки, близо до магазина, където си купуваш оръжията. Там онази кучка е завела приятелката си.

— Каква приятелка?

Все още не разбирах за какво говори. После си спомних за Дженифър.

— Аха. Жената, която Кари е забрала от „Румърс“.

— Точно така.

Марино звучеше толкова възбуден, като че ли бе празнувал с дни.

— Казва се Аполония и...

— Жива ли е? — прекъснах го.

— О, да. Кари я завела в мотела и там се позабавлявали.

— Кой е шофирал?

— Аполония.

— Откри ли моя микробус на паркинга на мотела?

— Не. Когато нападнахме онази дупка, всичко беше разчистено. Като че ли никога не са били там.

— Значи Кари не е била в Ню Йорк миналия вторник — казах.

— Не. Тя се е забавлявала тук, докато Голт е пречуквал Джими Давила. Смятам, че тя е имала задачата да подготви някакво местенце за него и да го посрещне, когато е дошъл тук.

— Съмнявам се, че е летял от Ню Йорк до Ричмънд — казах. — Било е прекалено рисковано.

— Лично аз мисля, че е летял до Вашингтон в сряда...

— Марино — казах. — Аз летях до Вашингтон в сряда.

— Знам. Сигурно сте били в един и същи самолет.

— Не го видях.

— Но не си сигурна. Важното е, че ако сте били в същия самолет, можеш да се обзаложиш, че той те е видял.

Спомних си как излязох от летището и се качих във вехтото, очукано такси, с прозорци и ключалки, които не работеха. Зачудих се дали Голт ме е наблюдавал.

— Кари има ли кола?

— Има „Сааб“ кабриолет, регистриран на нейно име. Но със сигурност не го кара напоследък.

— Не мога да разбера защо е забрала онази жена Аполония — казах. — И как я намерихте?

— Лесно. Работи в „Румърс“. Сигурен съм, че това, което продава, не са само цигари.

— По дяволите — измърморих.

— Предполагам, че връзката е кокаин — каза Марино. — Може да те заинтересува и това, че Аполония се е познавала с шериф Браун. Всъщност са били гаджета, така да се каже.

— Смяташ ли, че тя може да има нещо общо с убийството му? — попитах.

— Да. Вероятно е помогнала на Голт и Кари да стигнат до него. Започвам да си мисля, че шерифът е бил чиста случайност. Смятам, че Кари е попитала Аполония къде може да си купи малко кокаин и така е научила името на Браун. После е разказала на Голт и той е измислил още един от злоещите си кошмари.

— Напълно е възможно — съгласих се. — Аполония знаела ли е, че Кари е жена?

— Да, но не ѝ е пукало.

— По дяволите — казах отново. — Били сме толкова близо.

— Знам. Просто не мога да повярвам, че успяха да се изплъзнат през такава мрежа. Всичко живо обикаля да ги търси. Изкарали сме хеликоптери и какво ли не, пълна програма. Но имам чувството, че са напуснали района.

— Преди малко се обадох на Бентън и той ми затвори телефона — оплаках се.

— Какво? Да не сте се скарали?

— Марино, има нещо адски нередно. Имам чувството, че в кабинета имаше друг човек и Бентън не искаше той да разбере, че аз се обаждам.

— Може да е била жена му.

— След малко тръгвам натам заедно с Луси и Джанет.

— Там ли ще останеш през нощта?

— Зависи.

— Добре. Не ми се искаше да скиташ наоколо, но няма начин. Ако някой се опита да те спре по някаква причина, не спирай. Нито за светлини, нито за сирени. За нищо, освен маркирана патрулна кола.

Марино ме принуди още веднъж да изслушам лекцията му за безопасност.

— И дръж ремингтъна между предните седалки.

— Голт няма да спре да убива — казах.

Марино замълча.

— Когато е бил в кабинета ми, е откраднал комплекта ми от инструменти за дисекция.

— Сигурна ли си, че не го е направил някой от чистачите? Тези ножове вършат добра работа за почистване на риба.

— Знам, че е бил Голт — казах уверено.

[1] Голяма верига супермаркети в САЩ. — Б.пр. ↑

16.

Върнахме се в Куантико малко след три. Опитах се да открия Уесли, но го нямаше. Оставих съобщение за него, че може да ме намери в АИП, където възнамерявах да прекарам следващите няколко часа с племенницата си.

На етажa нямаше никакви инженери или учени, тъй като беше празничният уикенд, и имахме възможност да работим сами и на спокойствие.

— Мога да изпратя някое съобщение по електронната поща — каза Луси, която седеше зад бюрото, като погледна часовника си. — Защо просто не се опитаме да хвърлим въдицата и да видим кой ще клъвне?

— Чакай още веднъж да пробвам главния съдебен лекар на Сиатъл.

Звъннах на номера му, но ми казаха, че вече си е тръгнал.

— Изключително важно е да го намеря — обясних на телефонистката. — Вероятно може да бъде открит в дома си?

— Нямам право да давам домашния му телефон. Но ако вие ми оставите номера си, ще му го предам, когато се обади за съобщенията си...

— Не мога да направя това — казах разтревожено. — Не съм на номер, където той може да се обади. — Обясних ѝ коя съм и добавих: — Ще ви дам номера на моя пейджър. Моля ви, помолете го да ми се обади, а после аз ще му звънна.

Това не свърши работа. Мина цял час, но пейджърът ми не се обаждаше.

— Вероятно не е разбрала какво точно трябва да направи — каза Луси, докато преглеждаше информацията в КАИН.

— Има ли някакви странни съобщения? — запитах.

— Не. Петък следобед е и много хора са на почивка. Смятам, че трябва да опитаме да изпратим нещо чрез „Феномен“ и да видим какво ще ни отговорят.

Седнах до нея.

— Как се казва групата?

— Американска академия на операторите за златна амалгама.

— И са концентрирани най-вече в щат Вашингтон?

— Да. Но няма да навреди да включим цялото Западно крайбрежие.

— Е, това ще включи целите Съединени щати — отвърна Луси, докато изписваше „Феномен“, номера и паролата си. — Смятам, че ще е най-добре да го направим чрез пощата — допълни тя и отвори едно от прозорчетата. — Какво искаш да напиша? — запита тя и ме погледна.

— Какво ще кажеш за това? До всички членове на Американската академия на операторите за златна амалгама: съдебен лекар отчаяно се нуждае от помощта ви. После им дай информация как да се свържат с нас.

— Добре. Ще им дам пощенска кутия тук и копие за пощенската ти кутия в Ричмънд — каза тя и започна да пише. — Отговорите могат да се позабавят. Може да се окаже, че имаш доста зъболекари за приятелство чрез писма. — Тя натисна последния клавиш и отблъсна стола си назад. — Готово. Направено е — каза Луси. — В момента всички абонати на „Феномен“ получават съобщението. Да се надяваме, че някой седи и си играе с компютъра си, а и може да ни помогне.

Още докато говорехме, екранът ѝ стана черен и яркозелени букви се появиха върху него. Включи се принтерът.

— Бързо стана — казах.

Но Луси бе скочила от стола си. Тя изтича до стаята, където живееше КАИН, и сканира пръста си, за да влезе. Стъклената врата се отвори с изщракване и аз я последвах вътре. На монитора на системата се появиха същите букви. Луси грабна малкото бежово дистанционно от бюрото и натисна едно от копчетата. Погледна часовника си и активира секундомера.

— Хайде, ела, ела! — каза тя.

Племенницата ми седна пред КАИН и се вторачи в екрана и съобщението върху него. Беше кратък параграф, повторен безброй пъти и гласеше:

„Съобщение ПК43 76301 001732 Започва

До: Всички ченгета

От: КАИН

Ако КАИН е убил брат си, как смяташ, че ще постъпи с теб?

Ако пейджърът ти звънне в morgata, Исус се обажда.

Съобщение ПК43 76301 001732 Свършва“

Погледнах към рафтовете с модеми, запълващи едната стена и към проблясващите светлини. Макар да не бях експерт по компютрите, не можех да видя никаква връзка между техните действия и това, което ставаше на екрана. Поогледах се още малко и забелязах телефонен жак под бюрото. Жицата, включена в него, изчезваше под повдигнатия под и това ми се стори странно.

Защо някакъв уред, включен в телефонен жак, може да е поставен под пода? Телефоните стояха върху маси и бюра. Модемите се съхраняваха върху рафтовете. Клекнах и вдигнах плоскостта, която покриваше една трета от пода в стаята на КАИН.

— Какво правиш? — възкликна Луси, без да отмести очи от екрана.

Модемът под пода изглеждаше като малко кубче с бързо проблясващи светлини.

— Мамка му! — каза Луси.

Повдигнах поглед към нея. Тя погледна часовника си и записа нещо. Дейността върху монитора бе спряла. Светлинките на модема престанаха да светят.

— Аз ли направих нещо? — запитах изненадана.

— Ти, копеле! — извика тя, като удари с юмрук по бюрото си и клавиатурата подскочи. — Почти те бях хванала! Още веднъж, и щях да пипна проклетия ти задник!

Станах.

— Не съм изключила нищо, нали? — попитах.

— Не. По дяволите! Той изключи. Почти го бях пипнала — отвърна тя, все още вторачена в монитора, като че ли зелените думи можеха да се появят отново.

— Голт ли?

— Самозванецът, който се представя за КАИН. — Луси въздъхна тежко и се загледа в създаването, което бе нарекла на първия убиец в света. — Ти го откри — каза тя кротко. — Много добре.

— Значи така е осъществявал връзката — казах.

— Да. И е толкова очевидно, че никой не го забеляза.

— Ти забеляза.

— Но не когато трябваше.

— Кари го е поставила тук, преди да си тръгне миналата есен.

Луси кимна.

— Също като всички други, и аз търсех нещо по-сложно в техническо отношение. А това е гениално с простотата си. Тя е скрила собствения си модем, а номерът е на телефонна линия за диагностика, която почти не се използва.

— Откога знаеш?

— Веднага щом започнаха странните съобщения.

— Значи просто си искала да си поиграеш с него — казах разтревожена. — Осъзнаваш ли колко опасна е тази игра?

Тя започна да пише.

— Той се опита четири пъти. Господи, бяхме съвсем близо.

— За известно време ти смяташе, че Кари върши това.

— Тя е нагласила всичко, но не мисля, че тя ни изпраща тези съобщения.

— Защо?

— Защото следях натрапника ден и нощ. Това е неопитен човек.

За първи път от месеци Луси спомена името на бившата си приятелка.

— Знам как мисли Кари. А и Голт е прекалено нарцистичен, за да остави някой друг, освен него да бъде КАИН.

— Получих бележка, вероятно от Кари, която беше подписана с КАИН — казах.

— Обзалагам се, че Голт не знае за нея. Освен това се обзалагам, че ако е научил за нея, то бързо е отнел малкото удоволствие на Кари.

Замислих се за розовата бележка, която подозирахме, че Голт бе откраднал от Кари в къщата на шериф Браун. Когато Голт я е сложил в джоба на кървавата пижама, това със сигурност му е помогнало да се увери във властта си. Голт използваше Кари. В известен смисъл тя

винаги чакаше в колата, освен когато той се нуждаеше от помощта ѝ, за да премести някой труп или да изпълни някое унижително действие.

— Какво стана току-що? — попитах.

Луси отговори, без да погледне към мен:

— Намерих вируса и вкарах мой собствен. Всеки път, когато той се опитва да изпрати съобщение до някой терминал, свързан с КАИН, аз карам съобщението да се появи много пъти на екрана, като че ли отскача назад към него, вместо да отиде другаде. Освен това той получава съобщеше, което гласи „Моля, опитайте отново“. И опитва. Първият път, когато това му се случи, прозорчето му даде утвърдителен знак след два опита, и той си помисли, че съобщението е изпратено. Но когато отново искаше да се свърже с нас, го накарах да опита още веднъж. Задачата е да го задържим достатъчно дълго на телефона, за да можем да проследим обаждането.

— Ние да го проследим?

Луси посочи малкото бежово дистанционно, което бе грабнала по-рано.

— Това е копчето за тревога — обясни тя. — Сигналът отива по радиото право в ЕСЗ.

— Предполагам, че Уесли знае за скрития модем, откак си го открила.

— Да.

— Обясни ми нещо — казах.

— Добре — отвърна Луси и погледна към мен.

— Дори ако Голт или Кари имат този таен модем и номера му, какво е положението с паролата ти? Как би могъл някой от тях да влезе в компютъра като негов основен потребител? А и не съществуват ли команди UNIX, които могат да ти кажат дали не се е включил друг потребител или устройство?

— Кари е програмирала вируса така, че да улавя потребителското ми име и паролата винаги когато ги променя. Дешифрираните форми се изпращат на Голт чрез електронна поща. Така той може да влезе в компютъра като мен, а вирусът не му разрешава да направи това, ако и аз не съм включена.

— Значи той се крие зад теб.

— Като сянка. Използва името и паролата ми. Усетих се какво става, когато един ден зададох команда „Кой“ и името се появи два

пъти.

— Ако КАИН се обажда обратно на потребителите, за да потвърди самоличността им, защо телефонът на Голт не се е появил на месечната сметка на АИП?

— Това е част от вируса. Той инструктира системата при обратни обаждания да включва разговора в сметката на някаква телефонна кредитна карта. Така че обажданията никога не могат да се появят в сметките на Бюрото. Включени са в сметките на бащата на Голт.

— Невероятно — казах.

— Очевидно Голт знае номера на картата на баща си и кода му.

— А той дали знае, че синът му я използва?

Един от телефоните иззвъня. Луси го вдигна.

— Да, господине — каза тя. — Знам. Бяхме съвсем близо. Разбира се, ще ви донеса разпечатките веднага. — После затвори. — Мисля, че никой не му е съобщавал за това — каза племенницата ми.

— Никой не е съобщил нищичко на Пейтън Голт.

— Точно така. А това беше господин Уесли.

— Трябва да говоря с него — казах. — Искаш ли аз да му занеса разпечатките?

Луси отново се бе вторачила в монитора. Обичайният фон се бе върнал на него и бляскави триъгълници бавно плуваха по него и един до друг, като че ли геометричните фигури правеха любов.

— Можеш да му ги занесеш — отговори тя и написа „Феномен“.
— Преди да отидеш... О, чака те някаква поща.

— Колко? — запитах и се доближих до нея.

— Само едно писмо засега — отвърна тя и го отвори.

Съобщението гласеше: „Какво е златна амалгама?“.

— Е, вероятно ще получим доста подобни съобщения — отсъди Луси.

Сали отново бе дежурна отпред, когато се върнах във файла на академията, и ме въведе, без да ме тормози с регистрации и посетителски пропуски. Тръгнах устремено по дългия бежов коридор, покрай пощата и през залата за почистване на оръжия. Винаги бях харесвала миризмата на препаратите за смазване на оръжия.

Самотен мъж в анцуг продухваше цевта на пушката си. Редиците черни плотове бяха голи и идеално излъскани. Помислих си за хилядите курсисти, мъже и жени, които бях виждала тук през всички тези години, за безбройните пъти, когато самата аз бях стояла до плота, почиствайки пистолета си. Бях наблюдавала младите агенти да идват и да си отиват, да тичат, да се бият, стрелят и потят. Бях ги учила и се бях тревожила за тях.

Натиснах копчето на асансьора, качих се и слязох на долното ниво. Няколко от агентите седяха в кабинетите си и учтиво ми кимнаха, когато минах покрай тях. Секретарката на Уесли беше в отпуската. Преминах край бюрото ѝ и почуках на затворената врата. Чух гласа на Уесли и скърцането на стол. Той дойде до вратата и я отвори.

— Здравсти — каза той изненадано.

— Това са разпечатките, които поиска от Луси — съобщих и му ги подадох.

— Благодаря ти. Моля, влез.

Уесли си сложи очилата и прегледа съобщението от Голт.

Беше свалил сакото си. Бялата му риза бе посмачкана около кожените тиранти. Беше се изпотил и имаше нужда от бръснене.

— Още ли си отслабнал? — запитах.

— Никога не се качвам на кантара — отговори той, като ме погледна над очилата и седна зад бюрото си.

— Не изглеждаш здрав.

— Той започва все повече да откача — каза Уесли. — Вижда се от съобщението му. Става по-неспокоен и дързък. Смятам, че към края на уикенда ще можем да определим къде се намира.

— И тогава? — запитах неубедено.

— Ще изпратим ЕСЗ.

— Разбирам — казах сухо. — Те ще скочат от хеликоптерите и ще взривят сградата, където е Голт.

Уесли отново ме погледна и остави документите на бюрото си.

— Ядосана си — установи той.

— Не, Бентън. Не съм ядосана по принцип, а съм ужасно ядосана на теб.

— Защо?

— Помолих те да не намесваш Луси.

— Нямаме избор.

— Винаги има избор. Не ми пука кой какво казва.

— За откриването на Голт сега тя е единствената ни надежда. —
Уесли замълча и ме погледна в очите. — А и тя има собствен мозък.

— Да, има. Точно това имам предвид. Луси няма копче за изключване. Невинаги разбира какво е това граница.

— Няма да ѝ позволим да направи нищо, което би я изложило на риск.

— Тя вече е изложена на риск.

— Трябва да я оставиш да порасне, Кей.

Втренчих се в него безмълвно.

— Тази пролет Луси завършва университета. Вече е голям човек.

— Не искам тя да се връща тук.

Уесли се усмихна леко, но очите му бяха изморени и тъжни.

— Надявам се, че ще се върне тук. Имаме нужди от агенти като нея и Джанет. Имаме нужда от всички, които можем да привлечем.

— Тя крие много тайни от мен. Изглежда, вие двамата сте в заговор срещу мен, а аз съм оставена на тъмно. Достатъчно лошо е, че... — Едва не прехапах езика си.

Уесли ме погледна в очите.

— Кей, това няма нищо общо с нашата връзка.

— Надявам се да е така.

— Искаш да знаеш всичко, което Луси прави.

— Разбира се.

— Ти разказваш ли ѝ абсолютно всичко, което правиш, когато работиш по някой случай?

— Не, разбира се.

— Ясно.

— Защо ми затвори телефона?

— Хвана ме в лош момент.

— Никога преди не си ми затварял телефона, независимо колко ужасен е бил моментът.

Той свали очилата си и внимателно ги сгъна. Взе чашата си с кафе, погледна в нея и видя, че е празна. Хвана я с двете си ръце.

— Имаше човек в кабинета ми, а аз не исках той да разбере, че ти си на телефона — обясни Уесли.

— Кой беше?

— Човек от Пентагона. Не мога да ти кажа името му.

— Пентагона? — запитах объркано.

Уесли замълча.

— Защо те вълнува това, че някой от Пентагона може да разбере за обаждането ми? — попитах.

— Изглежда, си създала известен проблем — простичко отвърна Уесли, като остави чашата встрани. — Иска ми се да не беше душила из Форт Лий.

Изгледах го зашеметено.

— Твоят приятел доктор Грубер може да бъде уволнен. Съветвам те да се въздържиш от допълнителни контакти с него.

— Заради Лутър Голт ли е всичко това?

— Да, генерал Голт.

— Не могат да направят нищо на доктор Грубер — протестирах.

— Страхувам се, че могат — възрази Уесли. — Доктор Грубер е извършил непозволено търсене във военна база данни. Споделил е с теб поверителна информация.

— Поверителна? Това е абсурдно. Става дума за една страница рутинна информация, която можеш да видиш срещу дващсет долара, когато посетиш военния музей. Не съм му искала някое проклето досие от Пентагона.

— Не можеш да платиш дващсет долара, освен ако не си човекът от досието или упълномощено от него лице с право на достъп до досието.

— Бентън, говорим за сериен убиец. Да не би всички да са се побъркали? Кой, по дяволите, се интересува от някакво си обикновено досие?

— Армията.

— Това да не е въпрос на национална сигурност?

Уесли не ми отговори. Когато не ми даде никакви допълнителни обяснения казах:

— Чудесно. Можете да запазите малката си тайна. Писна ми от тайнствените ви истории. Единствената ми цел е да предотвратят бъдещи убийства. А вече не съм сигурна каква е вашата цел.

Погледът ми беше непрощаващ и наранен.

— Моля те — рязко каза Уесли. — Знаеш ли, понякога ми се иска и аз да пушех като Марино — въздъхна той изморено. — Генерал Голт не е важен в това разследване. Няма нужда да го въвличаме в него.

— Смятам, че всичко, което научим за семейството на Голт, е важно. И не мога да повярвам, че ти мислиш нещо различно. Информацията за произхода е от жизнено значение за профилирането и предсказването на поведението на престъпника.

— Казвам ти, генерал Голт е въвн от играта.

— Защо?

— Уважение.

— Господи, Бентън — извиках и се наведох напред. — Голт може да е убил двама души, обут в чифт от проклетите войнишки ботуши на чичо си. Как ли ще й хареса на армията историята за това, когато се появи в „Таймс“ или „Нюзуик“?

— Не заплашвай.

— Твърдо смятам да го направя. А и ще направя много повече от заплашването, ако хората не свършат това, което трябва. Разкажи ми за генерала. Вече знам, че племенникът му е наследил очите му. А и генералът изглежда доста суетен паун. Изглежда е обичал да се снима в официална униформа като Айзенхауер.

— Може да е бил суетен, но във всички други отношения е бил забележителен човек — каза Уесли.

— Значи наистина е чичо на Голт? Признаваш ли?

Уесли се поколеба.

— Лутър Голт е чичо на Темпъл Голт.

— Разкажи ми още нещо.

— Роден е в Олбъни и завършил Военната академия през 1942. Две години по-късно, когато бил капитан, дивизията му заминала за Франция, където той станал герой в битката при Булж^[1]. Спечелил Почетен кръст и отново бил повишен. След войната бил изпратен във Форт Лий начело на униформената изследователска дивизия в интендантския корпус.

— Значи ботушите са били негови.

— Определено е възможно.

— Едър човек ли е бил?

— Казаха ми, че когато е бил млад, изглеждал по същия начин като племенника си.

Припомних си снимката на генерала в парадна униформа. Беше слаб и не особено висок. Лицето му изглеждаше силно, с немигащи очи, но не нелюбезно.

— Освен това Лутър Голт е служил в Корея — продължи Уесли.
— За известно време бил назначен в Пентагона като началник на „Личен състав“, после се върнал във Форт Лий като заместник-командир. Приключил кариерата си в КВП-В.

— Не знам какво е това — казах.

— Команда за военна помощ — Виетнам.

— А след това се е оттеглил в Сиатъл?

— Преместил се там с жена си.

— Деца?

— Две момчета.

— А отношенията на генерала с брат му?

— Не знам. Генералът е починал, а брат му не иска да говори с нас.

— Значи не знаем откъде Голт може да се е сдобил с ботушите на чичо си.

— Кей, има определен кодекс на спечелилите Почетния кръст. Те си имат своя собствена класа. Армията им дава специален статут и строго ги предпазва.

— За това ли е цялата тази тайнственост?

— Армията не иска целият свят да разбере, че техният генерал, награден с Почетен кръст, е чичо на един от най-ужасните психопати, които страната ни е виждала. Пентагона не желае да се узнае, че този убиец, както ти вече каза, е сритал до смърт няколко човека с ботушите на генерал Голт.

Надигнах се от стола си.

— Писна ми от момчета и техните кодекси на честта. Писна ми от мъжко чувство за дълг и тайнственост. Не сме деца, които си играят на каубои и индианци. Не си играем на война — казах изморено. — Мислех, че поне ти си по-загрижен.

Той също се изправи, но в същия момент пейджърът ми звънна.

— Приемаш всичко погрешно — каза Уесли.

Погледнах екрана на пейджъра. Кодът беше на Сиатъл и без да питам Уесли, използвах телефона му.

— Ало — произнесе напълно непознат глас.

— Този номер току-що се обади на пейджъра ми — казах смутено.

— Не съм звънял на никого. Откъде се обаждате?

— Вирджиния — отговорих и тръгнах да затварям.

— Аз тъкмо звънях на Вирджиния. Почакайте малко. Във връзка с „Феномен“ ли се обаждате?

— О, вероятно сте говорили с Луси.

— ЛУСИРЕЧ?

— Да.

— Тъкмо си изпращахме взаимно поща. Отговарям на запитването за златната амалгама. Аз съм зъболекар в Сиатъл и член на Академията на операторите за златна амалгама. Вие ли сте съдебният лекар?

— Да — отговорих. — Много ви благодаря, че се обадохте. Опитвам се идентифицирам мъртва млада жена с множество златни корони.

— Моля, опишете ги.

Разказах му за устата на Джейн и повредите по зъбите ѝ.

— Възможно е да е била музикантка — добавих. — Може да е свирила на саксофон.

— Тук имаше една дама, която доста напомня за това.

— В Сиатъл?

— Да. Всеки в академията ни я познаваше, тъй като тя имаше невероятна уста. Златните ѝ корони и аномалиите в зъбите ѝ бяха показвани на някои от нашите събрания.

— Помните ли името ѝ?

— Съжалявам. Не беше моя пациентка. Но доколкото си спомням, била професионална музикантка, преди да попадне в някакъв ужасен инцидент. Точно тогава започнали и проблемите със зъбите ѝ.

— Жената, за която говоря, бе загубила доста от зъбния емайл — казах. — Вероятно от прекалено често миене.

— О, абсолютно. Нашата също беше така.

— Струва ми се, че вашата дама не е била бездомница.

— Не е възможно. Някой е платил за тази уста.

— Моят е била бездомна, когато е умряла в Ню Йорк — казах.

— Господи, това ме натъжава. Май която и да е била, не е можела да се грижи сама за себе си.

— Как се казвате? — попитах.

— Джей Бенет.

— Доктор Бенет, спомняте ли си нещо друго, казано по време на онези събрания?

Последва дълго мълчание.

— Да, добре. Това е доста странно — поколеба се отново той. — Да, сетих се. Жената беше свързана с някакъв важен човек. Всъщност вероятно точно с него е живяла, преди да изчезне.

Дадох му допълнителна информация, за да може отново да се свърже с мен. Затворих телефона и срещнах погледа на Уесли.

— Мисля, че Джейн е сестрата на Голт — казах.

— Какво? — възкликна Уесли.

Изглеждаше наистина шокиран.

— Смятам, че Темпъл Голт е убил сестра си — повторих. — Моля те, кажи ми, че не си знаел и това.

Той се разстрои.

— Трябва да потвърдя самоличността ѝ — казах изтощено, без да изпитвам повече никакви емоции.

— Зъболекарският ѝ картон няма ли да свърши работа?

— Ако го намерим. Ако все още рентгеновите ѝ снимки са там. Ако армията стои далеч от мен.

— Армията не знае за нея. — Той замълча и за момент очите му проблеснаха от напирещите сълзи. Той отмести поглед от мен, после каза: — Той току-що ни съобщи какво е направил, когато ни изпрати днешното съобщение чрез КАИН.

— Да — съгласих се. — Той каза, че КАИН убил брат си. Описанието на Голт заедно с нея в Ню Йорк звучеше повече като описание на двама мъже, отколкото на мъж и жена. Има ли други братя и сестри?

— Само сестра. Знаем, че е живяла на Западното крайбрежие, но не успяхме да я намерим, защото тя очевидно не кара кола. Никога не е имала шофьорска книжка. Истината е, че не бяхме сигурни дали въобще е жива.

— Не е — казах.

Той потръпна и погледна встрани.

— Не е живяла никъде — поне не и в последните години — казах, като си припомних мизерните ѝ вещи и недохраненото тяло. — Била е на улицата. Но е оцеляла там без проблеми, докато не се е появил брат ѝ.

Гласът на Уесли затрепери, а той изглеждаше съсипан, когато каза:

— Как може някой да извърши нещо подобно?

Обвих ръце около врата му. Не ми пукаше дали някой няма да влезе. Прегърнах го като приятел.

— Бентън — казах нежно. — Отиди си у дома.

[1] Последната контраофанзива на немците през Втората световна война, започнала през 1944 в Белгия и завършила през януари 1945. — Б.пр. ↑

17.

Изкарах уикенда и Новата година в Куантико, но макар да получихме доста писма чрез „Феномен“, не постигнахме никакъв успех в идентифицирането на Джейн.

Зъболекарят ѝ се бе пенсиониран миналата година, а рентгеновите ѝ снимки били предадени на вторични суровини. Липсващите филми бяха най-голямото ни разочарование, тъй като те можеха да ни покажат старите счупвания, конфигурацията на синусите и костните аномалии, които да доведат до положителна идентификация. Що се отнася до картона ѝ, веднага щом заговорих на тази тема, зъболекарят ѝ, вече пенсионер, живеещ в Лос Анджелис, започна да отговаря уклончиво.

— Все пак имате картона ѝ, нали? — попитах директно във вторник следобед.

— Имам милион кутии в гаража.

— Съмнявам се, че имате милион.

— Много са.

— Моля ви. Говорим за жена, която не можем да идентифицираме. Всяко човешко същество има право да бъде погребано под собственото си име.

— Ще ги потърся, ясно ли е?

След минута казах на Марино по телефона:

— Ще трябва да опитаме чрез ДНК тест или визуална идентификация.

— Да бе — отвърна той раздражено. — И к'во ще направиш? Ще покажеш на Голт снимката ѝ и ще попиташ дали жената, която е пречукал, прилича на сестра му?

— Мисля, че зъболекарят ѝ се е възползвал от нея. И преди съм виждала такива неща.

— За какво говориш?

— Понякога зъболекарите вършат подобни неща. Вписват работа, която не са свършили, за да могат да си приберат парите от

медицинските осигуровки.

— Да, но на нея са й правили адски много неща в устата.

— Той би могъл да впише и много повече. Повярвай ми. Би могъл да впише поне два пъти повече златни корони. Това означава хиляди долари. Твърди, че ги изработил, без да го е направил. Тя е психически разстроена, живее с възрастния си чичо. Никой от тях не разбира от работата му.

— Мразя такива задници.

— Ако можем да се доберем до картоните му, ще докладвам за него. Но той няма да ни ги даде. Всъщност те най-вероятно вече въобще не съществуват.

— Дежурна си в съда в осем сутринта — каза Марино. — Роуз ми звънна, за да ми съобщи за това.

— Значи трябва да си тръгна оттук адски рано утре.

— Иди си направо у дома, а аз ще те взема оттам.

— Ще отида направо в съда.

— Не, няма да отиваш. Няма да шофираш сама из града.

— Знаем, че Голт не е в Ричмънд — успокоих го. — Върнал се е там, където обикновено се покрива, апартамент или стая, където има компютър.

— Началникът Тъкър не е отменил заповедта за охраната ти.

— Той не може да поръчва абсолютно нищо вместо мен. Дори не и обед.

— О, да, може. Той просто определя кои ченгета ще се грижат за теб. Ти или ги приемаш, или се опитваш да им избягаш. А ако иска да ти поръча някой шибан обед, и това ще приемеш.

На следващата сутрин звъннах в кабинета на главния съдебен лекар на Ню Йорк. Оставих съобщение за доктор Хоровиц, в което го съветвах да започне анализ на ДНК в кръвта на Джейн. После Марино ме взе от къщи, докато съседите гледаха през прозорците си или отваряха елегантните си врати, за да приберат вестниците си. Отпред бяха паркирани три полицейски коли, а цивилният форд на Марино бе на частния път. Хората от „Уиндзор Фармс“ се събудиха, отидоха на работа и гледаха как ченгетата ме откарват нанякъде. Красивите морави бяха бели от снега, а небето — почти синьо.

Пристигнах в съда „Джон Маршал“, както бях правила много пъти в миналото. Но полицаят на скенера не разбра защо съм там.

— Добро утро, доктор Скарпета — поздрави той с широка усмивка. — Какво ще кажете за снега? Не ви ли кара да се чувствате, като че ли живеете в коледна картичка? Добър ден и на вас, капитане — обърна се той към Марино.

Минах през рентгена и той изпищя сърдито. Появи се жена полицайка, за да ме претърси, а ченгето, което обичаше снега, прегледа чантата ми. После с Марино слязохме долу в стая, застлана с оранжев мокет, където по редиците оранжеви столове седяха само няколко човека. Седнахме отзад и се заслушахме в хората, които шумяха с вестници, кашляха и духаха носовете си. Мъж в кожено яке и извадена от панталона риза търсеше списания, докато друг, издокаран в кашмирен костюм, четеше някакъв роман. В съседната стая бучеше прахосмукачка. Тя се удари във вратата на оранжевата стая и млъкна.

Освен Марино, около мен имаше още двама униформени полицаи в тази потискаща стая. После, към девет без десет, пристигна със закъснение служителката, отговорна за съдебните заседатели, и започна да ни инструктира.

— Има две промени — съобщи тя, като гледаше право в мен. — Шерифът на касетата, която ще видите, вече не е шериф.

Марино прошепна в ухото ми:

— Да, защото вече не е между живите.

— И — продължи служителката — касетата ще ви съобщи, че таксата за съдебните заседатели е тридесет долара, но тя все още е двадесет.

— Мамка му — отново прошепна Марино. — Имаш ли нужда от пари?

Изгледахме касетата и научих много неща за значимото ми гражданско задължение и привилегиите му. Наблюдавах образа на шериф Браун на касетата, който ми благодареше за изпълнението на този важен дълг. Той ни съобщи, че сме били призовани, за да решим съдбата на даден човек, и после ни показа компютъра, използван за подбора ни.

— Имената ви се вадят от кутия с билети, на които са написани имената на бъдещите съдебни заседатели — каза той с усмивка. — Правната ни система зависи от това грижливо и внимателно да обмислите доказателствата и показанията. Нашата система зависи от вас.

Той ни даде телефонен номер, на който бихме могли да се обадим за допълнителни въпроси, и ни напомни, че кафето е двадесет и пет цента, и няма възможност за промени.

След като изгледахме касетата, служителката, хубава чернокожа жена, се приближи към мен.

— Вие от полицията ли сте? — прошепна тя.

— Не — отговорих и ѝ обясних коя съм, докато тя оглеждаше Марино и другите двама полицаи.

— Трябва да ви освободим сега — прошепна тя отново. — Не би трябвало да сте тук. Трябваше да ни се обадите и да ни кажете. Не знам защо въобще сте дошли.

Другите призовани гледаха втренчено в нас. Бяха ни наблюдавали, откак влязохме в стаята, и причината изглеждаше очевидна. Те не познаваха съдебната система, а аз бях заобиколена от полицаи. Сега при мен беше и служителката от съда. Според тях аз бях обвиняемата. Те не знаеха, че обвиняемите не четат списания в стаята на съдебните заседатели.

Към обед вече бях свободна и се чудех дали поне веднъж в живота си ще получа възможността да се проявя като съдебен заседател. Марино ме остави пред вратата на службата ми и аз отидох в кабинета си. Обадих се в Ню Йорк и доктор Хоровиц вдигна телефона.

— Погребахме я вчера — каза той за Джейн.

Почувствах тъга.

— Мислех, че обикновено изчаквате повече време.

— Десет дни. И почти толкова минаха, Кей. Знаеш какъв проблем имаме с мястото.

— Можем да я идентифицираме с ДНК тест — казах.

— А защо не със зъболекарските ѝ картони?

Обясних му проблема.

— Ужасно — каза доктор Хоровиц, после замълча за момент и смутено добави: — Страшно съжалявам, но трябва да ти съобщя, че тук се получи страшен хаос. Честно казано, иска ми се да не я бяхме погребвали. Но го направихме.

— Какво стана?

— Като че ли никой не знае. Запазихме проба от кръвта ѝ за ДНК тестове, както правим винаги. Разбира се, пазим и буркан с части от

всички основни органи. Кръвната проба обаче сигурно е била прибрана не където трябва, а бурканът — изхвърлен.

— Не е възможно — казах.

Доктор Хоровиц замълча.

— Ами тъканите в парафинови блокчета, определени за хистологичен тест? — попитах, тъй като тъканите също можеха да се тестват за ДНК, ако всичко останало се провалеше.

— Не взимаме проби от тъканите, когато причината за смъртта е ясна — каза той.

Не знаех какво да кажа. Или доктор Хоровиц ръководеше кошмарно неопитен офис, или тези грешки просто не бяха грешки. Винаги бях вярвала, че той е изключително съвестен човек. Възможно е да съм грешала. Знаех как стоят нещата в Ню Йорк. Политиците не търпяха да ги държат далеч от моргата.

— Трябва да я докарате обратно — казах. — Не виждам друг начин. Балсамирайте ли я?

— Рядко балсамираме тела, предназначени за остров Харт — отвърна той.

Ставаше дума за острова в Ийст Ривър, където се намираще гробището за бездомници.

— Трябва да намерим идентификационния й номер и после да я изровим и върнем обратно с ферибота. Можем да го направим. Всъщност това е всичко, което можем да направим. Може да ни отнеме няколко дни.

— Доктор Хоровиц — казах предпазливо. — Какво става?

Гласът му не затрепери, но прозвуча разочаровано, когато отговори:

— Нямам никаква представа.

Седнах зад бюрото си и се зачудих какво да правя. Колкото повече мислех, толкова по-странно ми се виждаше всичко. Защо армията би се притеснявала от установяването на самоличността на Джейн? Ако тя беше племенница на генерал Голт и военните знаеха, че е мъртва, човек би помислил, че те биха искали да я идентифицират и погребат в подходящ гроб.

— Доктор Скарпета. — Роуз стоеше до вратата, която свързваше моя кабинет с нейния. — Обажда се Брент от „Американ експрес“.

Тя прехвърли обаждането.

— Имам нова сметка — съобщи ми Brent.

— Добре — заслушах се напрегнато.

— Вчера. Някакво място в Ню Йорк, наречено „Файно“. Проверих го. Намира се на Тридесет и шеста улица. Сметката е 104,13 долара.

„Файно“ сервираше чудесна северноиталианска храна. Предците ми бяха от Северна Италия, а Голт се бе представял за северноиталианец на име Бенели. Опитах да се свържа с Уесли, но го нямаше. После звъннах на Луси, но я нямаше нито в АИП, нито в стаята ѝ. Марино се оказа единственият човек, на когото успях да съобщя, че Голт отново е в Ню Йорк.

— Пак си играе игрички — отвратено каза Марино. — Той знае, че следиш сметката си, док. Не прави нищо, за което да не иска да узнаеш.

— Това ми е ясно.

— Няма да го пипнем чрез „Американ експрес“. Трябва просто да анулираш картата си.

Не можех. Картата ми приличаше на модема, за който Луси знаеше, че е под пода. И двете бяха тънки нишки, водещи към Голт. Той си играеше, но някой ден можеше да прекали. Можеше да стане прекалено нервен или да действа под влиянието на кокаина и да направи грешка.

— Док — продължи Марино, — прекалено си се вживяла в този случай. Нуждаеш се от малко отпускане.

Помислих си, че Голт може да иска да го намеря. Всеки път, когато използваше картата ми, той ми изпращаше съобщение. Разказваше ми за себе си. Знаех какво обича да яде и че не пие червено вино. Знаех какви цигари пуши, какви дрехи носи. Сетих се за ботушите му.

— Слушаш ли ме? — попита Марино.

Винаги бяхме смятали, че войнишките ботуши принадлежат на Голт.

— Ботушите са били на сестра му — казах.

— За какво говориш? — нетърпеливо запитва Марино.

— Сигурно ги е получила от чичото преди години, а после Голт ги е взел от нея.

— Кога? Не го е направил в Чери Хил на снега.

— Не знам кога. Може да е било малко преди да умре. Възможно е да е станало в природонаучния музей. Носили са почти един и същи номер. Може да са си сменили ботушите. Всичко е възможно. Но се съмнявам, че тя ги е дала доброволно. Те са идеални за сняг. С тях щеше да ѝ е много по-добре, отколкото с онези, които намерихме в скитническия лагер на Бени.

Марино замълча за момент, после запита:

— Защо би взел ботушите ѝ?

— Проста работа — отговорих. — Защото ги е искал.

Следобед отидох до ричмъндското летище. Носех сак и претърпкано куфарче. Не се обадох на туристическия си агент, защото не исках никой да знае къде отивам. Купих си билет до Хилтън Хед, Южна Каролина.

— Чух, че там е много приятно — каза общителната служителка. — Много хора отиват, за да играят голф или тенис.

Тя провери малкия ми сак.

— Трябва да му сложите етикет — сниших гласа си. — В него има пистолет.

Жената кимна и ми подаде оранжев етикет, който съобщаваше, че нося незаредено оръжие.

— Поставете го вътре — каза тя. — Заключва ли се сакът ви?

Заключих ципа и я загледах как поставя сака на конвейерната лента. Тя ми подаде билета и се отправих нагоре към залата, пълна с хора, които не изглеждаха щастливи, че си отиват у дома или обратно на работа след празниците.

Полетът до Шарлът ми се стори по-дълъг от час, защото не можех да използвам мобифона, а пейджърът ми иззвъня два пъти. Прегледах „Уолстрийт Джърнъл“ и „Вашингтон Поуст“, докато мислите ми препускаха по коварния си път. Обмислях какво да кажа на родителите на Темпъл Голт и убитата жена, която наричахме Джейн.

Не бях сигурна дали семейство Голт въобще ще се съгласят да ме приемат, тъй като не се бях обадила предварително. Номерът и адресът им ги нямаше в указателя. Но смятах, че няма да е прекалено трудно да открия мястото, което бяха купили близо до Бюфърт. „Лайв Оукс Плантейшън“ беше една от най-старите в Южна Каролина, а местните

хора вероятно познаваха двойката, чийто дом в Олбъни бе отнесен от наводнението.

Имах достатъчно време на летището в Шарлът да отговоря на обажданията. И двете бяха от Роуз, която искаше да определя свободните дати, тъй като бяха пристигнали няколко призовки.

— А и Луси се опита да се свърже с теб — добави тя.

— Тя има номера на пейджъра ми — казах озадачено.

— Попитах я дали го има — каза секретарката ми, — но тя ми отговори, че ще опита да ти се обади по-късно.

— Каза ли откъде се обажда?

— Не, но аз реших, че сигурно от Куантико.

Нямах повече време да я разпитвам, защото ме чакаше доста път до терминал „Д“, а самолетът за Хилтън Хед излиташе след петнадесет минути. Тичах по целия път и дори ми остана време да си купя един безсолен геврек. Грабнах няколко пакетчета горчица и качих на борда единственото си ядене за деня. Бизнесменът, седящ до мен, гледаше вторачено закуската ми, като че ли му бях съобщила, че съм невежа домакиня, която не знае нищо за пътуването със самолет.

Излетяхме и аз си поръчах скок с лед.

— Дали случайно имате да ми развалите дващест долара? — попитах мъжа до мен, защото бях дочула как стюардесата се оплаква, че няма дребни.

Той извади портфейла си, докато аз отварях „Ню Йорк Таймс“. Подаде ми едно десет и две по пет, затова платих и неговото питие.

— Услуга за услуга — казах.

— Това е много любезно — каза той с мек южняшки акцент. — Предполагам, вие сте от Ню Йорк.

— Да — излъгах.

— Да не би случайно да отивате в Хилтън Хед заради конгреса на магазинерите от Каролина? Той ще бъде в „Хайът“.

— Не. За конгреса на служителите от погребални бюра — продължих с лъжите. — Ще се проведе в „Холидей Ин“.

— Аха — каза той и млъкна.

Летището в Хилтън Хед бе изпълнено с частни самолети и хеликоптери, принадлежащи на богатшите, които имаха вили на острова. Терминалът не представляваше нещо повече от барака, а багажът ни беше струпан отпред на дървена платформа. Времето беше

хладно, а небето — тъмносиньо и заплашително. Пътниците забързаха към чакащите коли и автобуси и дочух оплакванията им.

— О, мамка му — възкликна мъжът, който бе седял до мен, а сега носеше стикове за голф.

Изтрещя гръмотевица, а светкавица освети небето така, като че ли бе започнала война.

Наех сребрист „Линкълн“ и се скатах за известно време на паркинга на летището. Дъжд барабанеше по покрива и не виждах нищо през предното стъкло, докато изучавах картата, която ми бяха дали от „Хърц“. Къщата на Ана Зенър се намираще в Палмето Дюнс, недалеч от хотел „Хайът“, накъдето бе тръгнал мъжът от самолета. Огледах паркинга за колата му, но доколкото успях да видя, и той, и стикове за голф бяха изчезнали.

Дъждът намаля и аз потеглих към магистрала „Уилям Хилтън“, която ме отведе до улица „Куинс Фоли“. Помотах се малко и намерих къщата. Бях очаквала нещо доста по-малко. Скривалището на Ана не беше просто бунгало, а великолепна старинна къща от дърво и стъкло. Задният двор, където паркирах, бе засаден с ниски палми и дъбове, покрити с мъх. Катеричка пробяга по едно от дърветата, докато изкачвах стъпалата, водещи към верандата. Тя се приближи към мен и застана на задните си крака. Бузите ѝ мърдаха бързо, като че ли искаше да ми разкаже нещо.

— Обзалагам се, че тя те храни, нали? — обърнах се към нея, докато вадех ключа.

Катеричката застана с вдигнати предни лапи, като че ли протестираше за нещо.

— Е, аз пък нямам нищо, освен спомени за един геврек — казах. — Наистина съжалявам — извиних се, а животното подскочи към мен. — А пък ако имаш бяс, ще се наложи да те застрелям.

Влязох вътре разочарована от липсата на аларма.

— Лоша работа — казах високо, но не възнамерявах да се местя.

Заклучих вратата и пуснах резето. Никой не знаеше, че съм тук. Всичко щеше да е наред. Ана идваше в Хилтън Хед от години и не смяташе, че има нужда от аларма. Голт се намираще в Ню Йорк и не мислех, че ме е проследил. Влязох във всекидневната, облицована с дърво и с прозорци от пода до небето. Дървеният под бе покрит с ярък

индиански килим, а мебелите бяха от избелен махагон, тапицирани с практична дамаска в жизнерадостни ярки цветове.

Обикалях от стая в стая и огладнявах все повече, докато океанът се превърна в разтопено олово и решителна армия тъмни облаци пристигна от север. Дълга пътека водеше от къщата през дюните. Занесох кафето си до края ѝ. Наблюдавах хората, които се разхождаха, тичаха и караха колела. Пясъкът беше твърд и сив. Ескадрили кафяви пеликани летяха в строй, като че ли започваха нападение върху земята или неприятелски рибни пасажи.

Делфини изскачаха на повърхността на океана, когато топки за голф падаха във водата. Сърф от стиропор излетя от ръцете на малко момченце и се запремята по плажа, докато детето тичаше зад него. Наблюдавах преследването, което продължи около триста метра. Сърфът профуча през тревите по дюните и падна зад оградата ми. Изтичах надолу по стълбите и го хванах, преди вятърът да го отнесе отново. Момченцето забави лудешкия си бяг, когато видя, че го наблюдавам.

Беше на около осем-девет години, облечен в джинси и фланела. Майка му го гледаше от плажа.

— Може ли да ми върнете сърфа, моля? — запита той, вторачен в пясъка.

— Искаш ли да ти помогна да го занесеш обратно при майка си? — попитах любезно. — В този силен вятър е трудно за сам човек да го носи.

— Не, благодаря ви — измърмори той срамежливо и протегна ръце.

Почувствах се пренебрегната, докато стоях на пътеката и го гледах как се бори с вятъра. Най-после той притисна сърфа до гърдите си и тръгна по влажния пясък. Гледах как върви заедно с майка си по плажа, докато най-накрая заприличаха на малки точки в далечината. Опитах се да си представя къде ли отиват. В хотел или къща? Къде ли отсядаха малките момченца и майките им в бурни нощи като тази?

Не бях ходила на почивка, когато бях малка, защото няхахме пари, а сега няхах деца. Замислих се за Уесли. Искаше ми се да му се обадя, докато слушах вълните, разбиващи се в брега. Иззад облациите се показаха звезди, а вятърът носеше разговори, от които не можех да разбера и дума. Все едно че слушах писък на птици или квакане на

жаби. Занесох празната чаша от кафе вътре. За първи път от доста време не се страхувах.

Сетих се, че вероятно в къщата няма нищо за ядене, а единствената ми закуска през деня бе геврекът.

— Благодаря ти, Ана — казах високо, когато намерих купчина кутии с готови храни.

Затоплих пуйка със зеленчуци, включих газовата камина и заспах на бялото канапе. Браунингът ми лежеше близо до мен. Бях прекалено изморена, за да сънувам. Надигнах се заедно със слънцето. Мисията ми изглеждаше съвсем нереална, докато не видях куфарчето си и не се замислих за съдържанието му. Беше прекалено рано, затова облякох пуловер и джинси и отидох на разходка.

Пясъкът беше твърд и равен, слънцето блестеше като златно върху водата. Птиците огласяха шумния плаж с песните си. Чайките се носеха по вятъра и търсеха раци, а гаргите се мотаеха наоколо като облечени в черно разбойници.

Възрастни хора се разхождаха по плажа, докато слънцето беше още слабо. Докато вървах, се наслаждавах на морския въздух. Чувствах, че наистина дишам. Отговарях на усмивките на непознатите, които минаваха покрай мен, и им махах с ръка. Влюбени вървяха прегърнати, а самотни хора пиеха кафе и гледаха морето.

Върнах се в къщата на Ана, препекох си един геврек, който бях намерила в хладилника, и взех душ. После облякох черно сако и панталон. Взех си нещата и затворих къщата, като че ли нямаше да се връщам. Нямах чувство, че ме наблюдават, докато катерицата не се появи отново.

— О, не — казах, докато отключвах вратата на колата. — Не и ти отново.

Тя застана на задните си крака и ми изнесе лекция.

— Слушай, Ана каза, че мога да живея тук. Ние сме много добри приятелки.

Мустаците ѝ помръднаха, когато ми показа малкото си бяло коремче.

— Ако искаш да говориш за проблемите си, не си прави труда — казах и хвърлих сака на задната седалка. — Ана е психиатърът, а не аз.

Отворих вратата си. Катеричката пристъпи към мен. Не можах да издържа и зарових в сака, където намерих пакетче фъстъци от

самолета. Когато излизах от двора, катеричката стоеше на задните си крака и дъвчеше усилено, наблюдавайки заминаването ми.

Поех по шосе 278 през пейзаж, изпъстрен с тръстики, папур и зановец. Езерата бяха покрити с лотоси и лилии, а в небето летяха ястреби. Изглеждаше сякаш повечето хора, които не живеят на островите, са бедни и имат само гола земя. Тесните пътища минаваха покрай малки бели църкви и фургони, служещи за къщи, все още обкичени с коледни светлинки. Близо до Бюфърт открих сервиз за коли, малки мотели и бръснарница, където се вееше знамето на Конфедерацията. Спирах два пъти, за да разгледам картата.

На остров Сейнт Хелън заобиколих внимателно един трактор и започнах да търся къде да спра, за да попитам за пътя. Намерих изоставени сгради, които в миналото са били магазини. По улиците с дъбове и охранявани от плашила градини имаше малки къщи, погребални бюра и фабрики, преработващи домати. Спрях чак когато стигнах до остров Трип и намерих място, където да обядвам.

Ресторантът се наричаше „Гостилница Гулах“^[1], а жената, която ме настави, бе огромна и с много тъмна кожа. Изглеждаше блестяща в свободната си рокля с ярки тропически цветове, а когато заговори през тезгяха с един от келнерите, езикът им беше музикален и пълен с непознати думи. Диалектът гулах представлява странна смесица от индиански и елизабетински английски. В миналото бил говоримият език на робите.

Седях до дървената маса, чаках чая си с лед и се тревожех дали някой от работещите тук би могъл да ми съобщи къде живеят семейство Голт.

— Какво още мога да ти донеса, скъпа? — запита келнерката, когато се върна с огромна чаша чай с много лед и лимон.

Посочих ѝ Biddy een de Fiel, защото не можех да го произнеса. Преводът обещавахе пиле на грил върху салата от марули.

— Искаш ли за начало пържени картофи или раци?

Очите на келнерката се стрелкаха из ресторанта, докато говореше.

— Не, благодаря ви.

Твърдо решена, че клиентката ѝ трябва да хапне нещо повече от един диетичен обяд, тя ми показа панираните скариди на гърба на менюто.

— Освен това имаме и пресни скариди, уловени днес. Толкова са хубави, че ще ти вземат акъла.

Погледнах я развеселено.

— Добре, тогава ще трябва да опитам една малка порция.

— Значи искаш и двете?

— Да, моля.

Обслужването продължи бавно и спокойно и платих сметката си чак към един часа. Дамата в ярката рокля, за която бях решила, че е управителката, стоеше навън на паркинга и говореше с друга тъмнокожа жена, застанала до микробус, на чиято страна пишеше „Гулах Турс“.

— Извинете ме — обърнах се към управителката.

Очите ѝ бяха като кристали, подозрителни, но не враждебни.

— Искате обиколка из острова ли? — запита тя.

— Всъщност имам нужда от указания — отговорих. — Познавате ли плантация „Лайв Оукс“?

— Тя не е в маршрута на обиколките. Вече не.

— Значи не мога да стигна дотам?

Управителката се обърна към мен и ме изгледа подозрително.

— Някакви нови хора се нанесоха там. Те не се радват на посетителите, ако разбирате какво искам да кажа.

— Разбирам — отвърнах. — Но трябва да отида там. Не искам туристическа обиколка. Нуждая се само от указания.

Усетих се, че езикът, на който говорех, не беше този, който управителката, без съмнение и собственица на „Гулах Турс“, би искала да чуе.

— Какво ще кажете, ако платя за обиколка, а вашият шофьор ме заведе до плантацията?

Това изглеждаше добър план. Дадох ѝ двадесет долара и потеглихме. Не беше далеч и скоро микробусът намали, а ръка в пъстър ръкав ми посочи през прозореца към акрите пеканови дървета зад спретнатата бяла ограда. Вратата беше отворена и след около половин километър по непавирания път видях бяло дърво и стар меден покрив. Нямаше надпис, който да посочва името на собственика или че това наистина е плантация „Лайв Оукс“.

Завих наляво и огледах пространството между старите пеканови дървета, които вече бяха обрани. Минах покрай езерце с водна леща,

по чийто край се разхождаше синя чапла. Не видях никого, но когато се приближих до великолепната старинна къща, открих кола и пикап. До силоза имаше стар плевник с ламаринен покрив. Денят бе станал доста мрачен, а сакото ми бе прекалено тънко. Качих се по стълбите към предната врата и звъннах.

По изражението на лицето на човека си личеше, че портата на пътя не би трябвало да е отворена.

— Това е частна собственост — спокойно каза той.

Ако Темпъл Голт бе негов син, той не приличаше на баща си. Този човек имаше гъста, посивяла коса и дълго, обветрено лице. Носеше бежов панталон и проста сива фланела с качулка.

— Търся Пейтън Голт — съобщих, като го погледнах в очите и стиснах куфарчето си.

— Портата трябваше да е затворена. Не видяхте ли надписа „Не влизай“? Заковал съм такива знаци на хиляда места. Защо търсите Пейтън Голт?

— Това мога да кажа само на самия Пейтън Голт — отговорих.

Той ме огледа внимателно. В очите му се четеше нерешителност.

— Не сте журналистка, нали?

— Не, господине, не съм. Аз съм главният съдебен лекар на Вирджиния — казах и му подадох картата си.

Той се облегна на вратата, като че ли му стана лошо.

— Господи, имай милост — прошепна той. — Защо хората не ни оставят на мира?

Не можех дори да си представя какво ли бе душевното му наказание за това, което бе създал, тъй като бях сигурна, че някъде дълбоко в бащинското си сърце той все още обича сина си.

— Господин Голт — казах нежно. — Моля ви, позволете ми да поговоря с вас.

Той постави ръце на очите си, за да спре сълзите. Бръчките по загорялото му чело се задълбочиха. Слънцето внезапно проби облаците и огря наболата му брада.

— Не съм тук от любопитство — продължих. — Моля ви, нека поговорим.

— Още от деня, когато се роди, той не беше наред — каза Пейтън Голт и избърса очите си.

— Знам, че това е ужасно за вас. Необясним кошмар. Но ви разбирам.

— Никой не може да разбере — възрази той.

— Моля ви, позволете ми да опитам.

— Нищо добро няма да излезе от това.

— Само добро може да излезе — уверих го. — Тук съм, за да извърша нещо правилно.

Той ме погледна несигурно.

— Кой ви изпрати?

— Никой. Сама реших да дойда.

— Тогава как ни намерихте?

— Попитах — отговорих и му разказах къде.

— Май не ви е много топло в това сако.

— Достатъчно топло.

— Добре — каза той. — Да отидем на кея.

Кеят му минаваше през блата, които се простираха до хоризонта, където едва се виждаха островите Бариър. Облегнахме се на парапета и се загледахме в пълзящите из калта раци.

— По време на Гражданската война тук имало около двеста и петдесет роби — каза той, като че ли бяхме дошли тук, за да водим празен, приятелски разговор. — Преди да си тръгнете, трябва да се отбиете до църквата. От нея е останала само вехта черупка и ръждясала ограда от ковано желязо около гробището.

Оставих го да говори.

— Разбира се, гробовете били ограбени преди много години, а църквата била построена в 1740 година.

Мълчах. Той въздъхна и погледна към океана.

— Нося снимки, които искам да ви покажа — казах тихо.

— Знаете ли — разчувствано продължи той, — онова наводнение като че ли беше наказание за нещо, което съм направил. Родил съм се на онази плантация в Олбъни. Тя бе издържала почти два века войни и лошо време. После ни удари бурята и река Флинт се надигна повече от десет метра. Щатската и военната полиция барикадираха всичко. Но водата достигна тавана на дома ми и напълно съсипа дърветата. Не че някога сме живели само от приходите от пекановите дървета. Но за известно време ние с жена ми живяхме като скитници в един приют заедно с още около триста човека.

— Синът ви не е причинил това наводнение — казах меко. — Дори той не може да причини природно бедствие.

— Е, вероятно стана по-добре, че се преместихме. В старата къща непрестанно идваха хора, които искаха да видят къде е израснал. А това просто съсипа нервите на Рейчъл.

— Рейчъл е съпругата ви?

Той кимна.

— А дъщеря ви?

— Това е другата тъжна история. Наложих се да изпратим Джейн на запад, когато беше на единайсет години.

— Това ли е името ѝ? — попитах зашеметена.

— Всъщност името ѝ е Рейчъл, но второто ѝ име е Джейн. Не знам дали това ви е известно, но Темпъл и Джейн са близнаци.

— Нямах представа — отговорих.

— Той винаги ревнуваше от нея. Беше ужасна гледка, защото тя пък го обожаваше. Бяха най-сладките руси хлапета, които съм виждал, но като че ли от самото начало Темпъл искаше да я смачка като буболечка. — Той замълча за момент, после добави: — Беше много жесток.

Над нас с писък прелетя чайка, а раците жадно нападнаха тръстиките.

Пейтън Голт приглади косата си назад и сложи крак върху ниския парапет.

— Струва ми се, че разбрах най-лошото, когато беше петгодишен, а Джейн имаше малко кученце. Страшно сладко малко помиярче — поясни той и гласът му затрепери. — Кученцето изчезна, а същата нощ Джейн се събуди и го откри мъртво в леглото си. Темпъл сигурно го бе удушил.

— Казахте, че Джейн е живяла на Западния бряг? — попитах.

— Ние с Рейчъл не знаехме какво друго да направим. Знаехме, че е само въпрос на време, преди Темпъл да я убие, което той почти успя да направи. Нали разбирате, имах брат в Сиатъл. Лутър.

— Генералът — казах.

Той продължи да гледа втренчено напред.

— Предполагам, че знаете доста неща за нас. Темпъл направи всичко възможно за това. Сигурно скоро ще видя историята ни по телевизията или ще я прочета в някоя книга.

Той удари с юмрук по парапета.

— Значи Джейн се е преместила при брат ви и жена му?

— Да, а ние задържахме Темпъл в Олбъни. Повярвайте ми, ако можех да изпратя него някъде, а да задържа нея, точно така щях да постъпя. Джейн беше много сладко и чувствително дете. Мечтателна и мила. — Сълзите се затъркаляха надолу по бузите му. — Свиреше на пиано и саксофон, а Лутър я обичаше като свое дете. Той имаше само синове. Всичко вървеше добре, като се имат предвид неприятностите ни с Темпъл. Ние с Рейчъл ходехме няколко пъти годишно до Сиатъл. Беше много трудно за мен, но жена ми направо ѝ се разби сърцето. После направихме голяма грешка.

Той млъкна, за да се поуспокои и прочисти гърлото си. После продължи:

— Джейн настоя да си дойде у дома едно лято. Мисля, че беше тъкмо преди да навърши двайсет и пет. Искаше да празнува рождения си ден с цялото семейство. Тя, Лутър и жена му, Сара, дойдоха в Олбъни от Сиатъл. Темпъл се държеше, като че ли не е ни най-малко развълнуван. Спомням си... — Той отново прочисти гърлото си. — Спомням си толкова ясно как си помислих, че може би всичко ще се оправи. Реших, че той е преодолял лошите си чувства към нея. Джейн се забавлява много добре на рождения си ден, а после реши да изведе старата ни хрътка, Снагълтут, на разходка. Искаше да я снимаме и го направихме. Между пекановите дървета. После всички се прибрахме в къщата, освен нея и Темпъл. Той се прибра надвечер и аз го попитах къде е сестра му. Темпъл ми отговори, че Джейн отишла да поязди. Чакахме дълго време, но тя не се появи. Затова ние с Лутър тръгнахме да я търсим. Намерихме коня ѝ да се мотае около конюшната, все още оседлан, а тя лежеше на земята, цялата в кръв.

Той разтърка лицето си с ръце. Едва понасях тъгата, която изпитвах заради този човек и дъщеря му. Изпитвах ужас от мисълта, че трябва да му разкажа края на зловецата история.

— Докторът — продължи той — реши, че конят я е ритнал, но аз имах известни подозрения. Мислех, че Лутър просто ще убие момчето. Нали разбирате, той не е спечелил Почетен кръст за това, че е раздавал униформи и манерки. След като Джейн се съвзе достатъчно, за да напусне болницата, Лутър я заведе обратно в Сиатъл. Но тя никога не се оправи напълно.

— Господин Голт — казах. — Имате ли представа къде може да е дъщеря ви сега?

— Ами тя заживя сама преди около четири-пет години, когато Лутър почина. Обикновено я чуваме на Коледа или рождените дни, когато е в настроение.

— Чухте ли я тази Коледа?

— Не на самата Коледа, а една-две седмици преди това.

Той се замисли, а на лицето му се появи странно изражение.

— Къде беше тя?

— Обади се от Ню Йорк.

— Знаете ли какво е правила там?

— Никога не знам какво прави. Мисля, че просто се скита и се обажда, когато има нужда от пари.

Пейтън Голт се загледа в чаплатата, застанала на малкото хълмче.

— Когато ви се обади от Ню Йорк — настоях, — поиска ли ви пари?

— Имате ли нещо против да запаля?

— Не, разбира се.

Той извади пакет „Мерит“ от джоба си и започна да я пали. Завъртя се на една, после на друга страна, но вятърът упорито гасеше клечките му. Най-после аз закрих ръката му с моята и той успя да запали. Целият трепереше.

— Много важно е да ми кажете за парите — казах. — Колко сте изпратили и как ги е получила.

Той се замисли.

— Ами нали разбирате, Рейчъл се занимава с това.

— Жена ви със запис ли е изпратила парите или с чек?

— Май не познавате дъщеря ми. Никой не би ѝ осребрил чек. Рейчъл ѝ изпраща записи редовно, защото Джейн трябва да пие лекарства, за да предотврати припадъците си. Получава ги заради онова, което се случи с главата ѝ.

— Къде бяха изпратени парите?

— В един от офисите на „Уестърн Юнион“. Рейчъл може да ви каже кой точно.

— А синът ви? Имате ли връзка с него?

Лицето му помръкна.

— Никаква.

— Никога ли не се е опитвал да си дойде у дома?

— Не.

— А тук? Той знае ли, че сте тук?

— Единствената връзка, която бих осъществил с Темпъл, е ако съм с двуцевка в ръка — каза той и мускулите на челюстта му потръпнаха. — Не давам и пет пари за това, че ми е син.

— Знаете ли, че той използва телефонната ви карта?

Господин Голт се изправи и изтърси пепелта от цигарата си.

— Не е възможно.

— Жена ви ли плаща сметките?

— Да.

— Ясно — казах.

Той хвърли цигарата си в калта и един рак тръгна към нея.

— Джейн е мъртва, нали? — запита той. — Вие сте съдебен лекар и точно за това сте тук, нали?

— Да, господин Голт. Ужасно съжалявам.

— Усетих го, още когато ми съобщихте коя сте. Малкото ми момиченце е онази жена, която казват, че Темпъл е убил в Сентръл Парк.

— Затова съм тук — казах. — Но се нуждая от помощта ви, за да докажа, че това е дъщеря ви.

Той ме погледна в очите. Усетих известно облекчение. Пейтън Голт се стегна и почувствах гордостта му.

— Госпожо, не искам тя да е погребана в някакъв скапан просешки гроб. Искам да е тук, при мен и Рейчъл. Джейн вече може да живее с нас, тъй като е прекалено късно Темпъл да я нарани.

Тръгнахме по кея.

— Ще направя всичко възможно това да стане — казах, надвиквайки вятъра, който люлееше тревата и рошеше косите ни. — Всичко, от което се нуждая, е проба от кръвта ви.

[1] Gullah — общества от чернокожи, които в миналото били основните жители на островите в Южна Каролина и Джорджия. — Б.пр. ↑

18.

Преди да влезем в дома му, господин Голт ме предупреди, че жена му не се справя много добре с общуването с хора. Той ми обясни, колкото се може по-деликатно, че Рейчъл Голт никога не е успявала да се изправи срещу истината за безнадеждната съдба на децата си.

— Не че ще получи припадък — меко ми обясни той, докато се качвахме по стълбите. — Но просто няма да го приеме, ако разбирате какво искам да кажа.

— Вероятно предпочитате да видите снимките тук — предложих.

— Снимките, на които е Джейн? — изморено запита той.

— Да, нейните, а и снимки с отпечатъци.

— Отпечатъци? — учуди се той и прокара мазолестите си пръсти през косата си.

— Помните ли дали тя е притежавала чифт войнишки ботуши? — попитах.

— Не — бавно поклати глава той. — Но Лутър имаше доста подобни неща.

— Знаете ли кой номер е носил брат ви?

— Кракът му беше доста по-малък от моя. Предполагам, че е носил седем и половина или осем.

— А дали може някога да е дал чифт от ботушите си на Темпъл?

— Тъ — кратко изсумтя той. — Единствената възможност Лутър да даде ботуши на това момче, е само ако те са били на краката на Лутър и с тях е ритал задника на Темпъл.

— Ботушите може да са принадлежали на Джейн.

— О, разбира се. Тя и Лутър вероятно са носели един и същи номер. Джейн беше едро момиче. Всъщност беше почти колкото Темпъл. Винаги съм подозирал, че това е част от проблема му.

Господин Голт би стоял на силния вятър и говорил цял ден. Просто не искаше да отвори куфарчето си, защото знаеше какво ще види вътре.

— Не е необходимо да се занимаваме с това. Не е нужно да гледате нищо — казах. — Можем да използваме ДНК тест.

— Ако не ви затруднява — каза той с навлажнени очи и се протегна към вратата. — Май ще е по-добре да съобщя на Рейчъл.

Антрето на къщата беше боядисано в бяло с тънка рамка от бледосиво. Стар месингов полилей висеше от високия таван, а елегантна вита стълба водеше към втория етаж. Във всекидневната имаше английски антики, ориенталски килими и великолепни маслени портрети от далечното минало. Рейчъл Голт седеше на твърдо канапе с ръкоделие в скута си. През вратата на трапезарията видях, че бродерии покриват всички столове вътре.

— Рейчъл? — каза господин Голт и застана пред нея като свенлив ерген с шапка в ръка. — Имаме гости.

Тя извади иглата.

— О, колко мило — усмихна се тя и остави ръкоделието си.

Очевидно в миналото Рейчъл Голт е била истинска красавица със светла коса, кожа и очи. Бях запленена от мисълта, че Темпъл и Джейн бяха наследили външния си вид от майка си и чичо си, но реших да отдам това на закона за доминацията на Мендел или на статистиката му за генетичния шанс.

Господин Голт седна на канапето и ми предложи стол с висока облегалка.

— Как е времето навън? — запита госпожа Голт с тънката усмивка на сина си и хипнотизиращата мелодичност на дълбокия южняшки говор. — Чудя се дали са останали някакви скариди. — Тя погледна право в очите ми. — Знаете ли, не чух името ви. Пейтън, хайде да не се показваме невъзпитани. Представи ме на новата си приятелка.

— Рейчъл — отново опита господин Голт, — тя е лекарка от Вирджиния.

— О? — възкликна тя и взе ръкоделието си.

— По-точно казано, е съдебен лекар — поясни той и погледна жена си. — Скъпа, Джейн е мъртва.

Госпожа Голт възобнови ръкоделието си с пъргави движения.

— Знаете ли, имахме тук една магнолия, която бе на около сто години. През пролетта я порази светкавица. Представяте ли си? —

запита тя и продължи шиенето. — Тук често има бури. Какво е времето там, откъдето сте?

— Живея в Ричмънд — отговорих.

— О, да — каза тя, а иглата се задвижи по-бързо. — Имали сме късмет, че не сме изгорели всичките през войната. Обзалагам се, че имате працядо, който е участвал във войната, нали?

— Аз съм италианка — казах. — Родена съм в Маями.

— Е, там наистина става доста горещо.

Господин Голт седеше безпомощно на канапето и вече не поглеждаше към никого.

— Госпожо Голт — казах, — видях Джейн в Ню Йорк.

— Така ли? — Тя изглеждаше искрено зарадвана. — Разкажете ми за това.

Загледах се в ръцете ѝ, които приличаха на колибри.

— Когато я видях, беше много слаба и си бе отрязала косата.

— Тя никога не е доволна от косата си. Когато я носеше къса, приличаше на Темпъл. Те са близнаци и хората често ги бъркаха. Мислеха, че и тя е момче. Затова винаги ходеше с дълга коса. Изненадана съм от думите ви, че се е подстригала.

— Говорите ли често със сина си? — запитах.

— Той не се обажда толкова често, колкото трябва, това лошо момче. Но знае, че винаги може да го направи.

— Джейн се е обаждала тук една-две седмици преди Коледа, нали?

Рейчъл Голт не отговори, а продължи да шие.

— Каза ли ви, че се е видяла с брат си?

Отново мълчание.

— Чудя се, защото и той беше в Ню Йорк.

— Разбира се. Аз му казах, че трябва да се види със сестра си и да ѝ пожелае весела Коледа — каза госпожа Голт, а съпругът ѝ потръпна.

— Изпратили сте ѝ пари? — продължих с въпросите.

Тя вдигна поглед към мен.

— Струва ми се, че навлизате в прекалено лични въпроси.

— Да, госпожо. Страхувам се, че така се налага.

Тя вдяна яркосин конец в иглата.

— Докторите навлизат в лични въпроси — опитах различен подход. — Това е част от работата ни.

Тя леко се засмя.

— Да, така е, така е. Предполагам, че заради това мразя да ходя на лекар. Смятат, че могат да излекуват всичко с магнезиево мляко. Все едно че пиеш бяла боя. Пейтън, би ли ми дал чаша вода с лед? И виж какво би желала гостенката ни.

— Нищо — казах тихо, когато той стана неохотно и напусна стаята. — Много добре сте постъпили, като сте изпратили пари на дъщеря си — казах. — Моля ви, кажете ми как направихте това в толкова голям и оживен град като Ню Йорк.

— Пратих ги със запис чрез „Уестърн Юнион“, както правя винаги.

— А къде точно ги изпратихте?

— В Ню Йорк, където е Джейн.

— Къде в Ню Йорк, госпожо Голт? И повече от веднъж ли сте пращала?

— В една аптека там, защото тя трябва да си купува лекарства.

— За припадъците ѝ, нали?

— Джейн каза, че това е много хубава част от града. Нарича се „Хюстън“. Само дете не се произнася като града в Тексас.

— „Хюстън“ и коя? — запитах.

— Не разбирам какво искате да кажете — раздразни се тя.

— Коя е пресечката ѝ. Нуждая се от адрес.

— Защо, за бога?

— Защото може дъщеря ви да е отишла точно там, преди да умре.

Тя започна да шие още по-бързо и стисна устни в плътна линия.

— Моля ви, помогнете ми, госпожо Голт.

— Тя много се вози на автобус. Казва, че може да види как Америка прелита покрай нея като на филм.

— Знам, че не искате и някой друг да умре.

Госпожа Голт затвори очи.

— Моля ви — настоях.

— Сега си лягам.

— Какво?

— Рейчъл — господин Голт се върна в стаята. — Няма никакъв лед. Не знам какво е станало.

— Да поспя.

Загледах съпруга й объркано.

— Сега си лягам да поспя, моля Бога да пази душата ми — каза той и погледна към нея. — Казвахме тази молитва с децата всяка вечер, когато бяха малки. За това ли мислиш, скъпа?

— Пробен въпрос за „Уестърн Юнион“ — отговори тя.

— Защото Джейн не е имала удостоверение за самоличност — казах. — Разбира се. Те са я карали да отговори на пробен въпрос, за да се уверят, че има право да вземе парите и рецептата си.

— О, да. Винаги това използвахме. Години наред.

— А за Темпъл?

— И за него също.

Господин Голт потърка лицето си.

— Рейчъл, не си му изпращала пари, нали? Моля те, не ми казвай...

— Това са си мои пари. И аз имам собствени пари от семейството ми, също като теб — прекъсна го тя и възобнови ръкоделието си.

— Госпожо Голт — казах, — Темпъл знаеше ли, че Джейн трябва да получи пари от вас в „Уестърн Юнион“?

— Разбира се, че знаеше. Той е неин брат. Каза, че ще ги вземе вместо нея, защото тя не се чувствала добре. Онзи кон, който я хвърли на земята... Но тя никога не е била с ясен разум като Темпъл... А и на него изпращах по малко.

— Колко често изпращахте пари? — запитах отново.

Тя завърза конеца на възел и се огледа наоколо, като че ли бе загубила нещо.

— Госпожо Голт, няма да напусна дома ви, докато не ми отговорите на въпроса, или не ме изхвърлите.

— След като Лутър умря, нямаше кой да се грижи за Джейн, а тя не искаше да си дойде тук. Не искаше да бъде и в някой от онези домове. Затова, когато отиваше някъде, ми съобщаваше, а аз й помагах, доколкото мога.

— Никога не си ми казвала — съкрушено отбеляза мъжът й.

— Откога Джейн е в Ню Йорк?

— От първи декември. Изпращах ѝ по малко пари от време на време. Веднъж петдесет долара, друг път сто. Последните изпратих миналата събота. Затова знам, че тя е добре. Минала е теста. Значи е стояла пред пощенските служители.

Зачудих се откога ли Голт прибираше парите на нещастната си сестра. Мразех го и го презирах със страст, която дори ме плашеше.

— Не ѝ харесало във Филадельфия — продължи госпожа Голт, като заговори по-бързо. — Тя беше там, преди да отиде в Ню Йорк. Някакъв град на братската любов или нещо такова. Някой откраднал флейтата ѝ. Грабнал я направо от ръцете ѝ.

— Тенекиената свирка ли? — запитах.

— Саксофонът ѝ. Знаете ли, баща ми свиреше на цигулка.

Ние с господин Голт се вторачихме в нея.

— Сигурно са откраднали саксофона ѝ. Господи, не знам всички места, където е била. Скъпи? Помниш ли как Джейн дойде тук за рождения си ден и отиде на разходка между pekanовите дървета с кучето?

— Това беше в Олбъни. Вече не се намираме там.

Рейчъл Голт затвори очи.

— Тя беше на двайсет пет и още никой не я беше целувал. — Тя леко се засмя. — Спомням си как свиреше на пианото и пееше „Честит рожден ден“. После Темпъл я заведе до конюшнията. Тя ходеше навсякъде с него. Никога не разбирах защо, но Темпъл може да бъде много очарователен.

През миглите ѝ се процеди сълза.

— Тя излезе да поязди онзи проклет кон и повече не се върна — изхлипа тя. — О, Пейтън, оттогава не съм виждала малкото си момиченце.

Той отвърна с треперещ глас:

— Темпъл я е убил, Рейчъл. Това не може да продължава вечно.

Потеглих обратно към Хилтън Хед и се качих на ранния вечерен полет до Шарлът. Оттам излетях за Ричмънд и си прибрах колата. Не се върнах у дома. Изпитвах чувство за неотложност, което сякаш палеше огън под мен. Не можах да се свържа с Уесли в Куантико, а Луси не отговори на нито едно от обажданията ми.

Беше почти девет часа, когато минах покрай черните артилерийски стрелбища и бараките. От двете страни на пътя дърветата хвърляха гъсти сенки. Бях нервна и изморена, но се оглеждах за знаци и пресичащи сърни. В огледалото ми за обратно виждане проблеснаха сини светлини. Не можех да определя каква е колата, но знаех, че не е патрулна, тъй като те имаха повече лампи отгоре.

Продължих да шофирам. Спомних си случаи, в които сами жени бяха спирали, защото мислели, че зад тях има ченгета. Хиляди пъти в миналото бях предупреждавала Луси никога да не спира заради немаркирана кола, особено нощем. Колата почти ме удари, но не спрях, докато не стигнах будката на охраната на академията.

Немаркираната кола спря зад мен и след секунда военен полицаи в униформа застана до вратата ми с изваден пистолет. Сърцето ми като че ли спря.

— Излезте и вдигнете ръце във въздуха! — нареди той.

Седях, без да помръдвам.

Той отстъпи назад и осъзнах, че дежурният от охраната говори с него. После дежурният излезе от будката си и военният полицаи почука по стъклото ми. Свалих прозореца, а военният отпусна пистолета си, без да сваля поглед от мен. Не изглеждаше и ден по-възрастен от деветнадесет.

— Ще трябва да излезете от колата, госпожо. — Военният беше враждебно настроен, тъй като се бе изложил.

— Ще изляза, ако приберете оръжието си и се махнете от пътя ми — казах, докато часовоят от академията отстъпваше назад. — Имам пистолет между предните седалки. Казвам ви, за да не се стреснете после.

— Вие от отдела за борба с наркотиците ли сте? — запита той, като огледа мерцедеса ми.

Над устните му имаше нещо като мустаци, които приличаха на сивкаво петно. Кръвта ми закипя. Знаех, че ще се прави на мъж, тъй като дежурният го наблюдаваше.

Излязох от колата. Сините светлини от сигналните лампи пулсираха по лицата ни.

— Дали съм от отдела за борба с наркотиците?

— Да.

— Не.

— От ФБР ли сте?

— Не.

Той се обърка още повече.

— Тогава каква сте, госпожо?

— Съдебен лекар.

— Кой е началникът ви?

— Нямам началник.

— Госпожо, трябва да имате началник.

— Губернаторът на Вирджиния.

— Ще трябва да видя шофьорската ви книжка.

— Не и докато не ми кажете в какво ме обвинявате.

— Шофирахте с превишена скорост в ограничена зона. И се опитахте да избягате.

— Всички ли, които се опитват да избягат, отиват право към будката на охраната на ФБР?

— Трябва да видя шофьорската ви книжка.

— Позволете ми да ви попитам, редник — казах, — защо смятате, че не спрях на онзи забравен от бога път посред нощ?

— Наистина не знам, госпожо.

— Немаркирани коли рядко спират нарушители на правилника за движение, но психопатите често го правят.

Ярките сини светлини играеха по отчайващо младото лице. Той вероятно дори не знаеше какво е това психопат.

— Никога няма да спра за немаркирания ви шевролет, дори ако ние с вас повтаряме този инцидент до края на живота си. Разбирате ли?

Откъм академията с висока скорост се приближи някаква кола и спря от другата страна на будката.

— Извадихте пистолета си и го насочихте към мен — казах възмутено. — Насочихте проклет деветмилиметров пищов срещу мен. Никой в армията ли не ви е обяснил значението на „ненужна сила“?

— Кей?

Бентън Уесли пристъпи към мен, огрян от лампите на колата.

Осъзнах, че сигурно часовоят му се е обадил, но не разбирах защо Уесли е тук по това време на нощта. Не е възможно да е дошъл от дома си. Той живееше почти във Фредериксбърг.

— Добър вечер — каза той строго на военния полицаи.

Те се отдръпнаха встрани и не можех да чуя какво си говорят. Младежът се върна до малката си кола. Сините лампи угаснаха и той подкара напред.

— Благодаря — каза Уесли на часовоя, после се обърна към мен. — Хайде, последвай ме.

Той потегли към резервираните места зад „Джеферсън“, вместо към паркинга, който обикновено използвах. Там нямаше друга кола, освен голям пикап. Познах, че е пикапът на Марино. Излязох от колата.

— Какво става? — попитах.

Дъхът ми приличаше на малко бяло облаче от студа.

— Марино е тук — отвърна той, без да обясни защо.

Уесли беше облечен в тъмен пуловер и панталон. Усетих, че има нещо нередно.

— Къде е Луси? — запитах бързо.

Той не отговори, а вкара картата си в електронната ключалка и отвори задната врата.

— Ние с теб трябва да си поговорим.

— Не. — Знаех какво имаше предвид. — Прекалено съм разтревожена.

— Кей, аз не съм твой враг.

— Понякога изглеждаш като такъв.

Вървахме бързо и не си дадохме труда да чакаме асансьора.

— Съжалявам — каза той. — Обичам те и не знам какво да правя.

— Знам. — Бях ужасно разстроена. — И аз не знам какво да правя. Все чакам някой да ми каже. Но не искам това, Бентън. Искам това, което имахме преди, а в същото време не го искам.

Помълчахме известно време.

— Луси постигна успех с КАИН — каза той най-последно. — Повикахме ЕСЗ.

— Значи тя е тук — казах успокоена.

— В Ню Йорк е. А ние сме на път натам. — Той погледна часовника си.

— Не разбирам — казах, заслушана в шума от краката ни по стълбите.

Вървахме бързо по дългия коридор, където антитерористите прекарваха времето си, когато не бяха в чужбина, заети с освобождаването на заложници от окупирани сгради или отвлечени самолети.

— Не разбирам защо Луси е в Ню Йорк — казах нервно. — Защо трябва да е там?

Влязохме в кабинета му, където Марино клечеше над малката си раница. Беше разкопчана, а до нея на пода лежаха несесер и три пълнителя за пистолета му. Марино очевидно търсеше и нещо друго и вдигна поглед към мен.

— Можеш ли да повярваш? Забравих си бръснача — обърна се той към Уесли.

— В Ню Йорк продават такива — успокои го Уесли с мрачна усмивка.

— Бях в Южна Каролина — казах. — Говорих със семейство Голт.

Марино спря да рови и се вторачи в мен.

Уесли седна зад бюрото си.

— Надявам се, че не знаят къде е отседнал синът им — каза той.

— Мисля, че нямат представа — отвърнах и го изгледах любопитно.

— Добре, това може и да няма значение — каза той, като разтри очите си. — Просто не ми се иска някой да го предупреди.

— Луси го е задържала достатъчно дълго с КАИН, за да можете да проследите обаждането му — предположих.

Марино се надигна и седна на стол.

— Мръсникът си има къщичка точно до Сентръл Парк — съобщи ми той.

— Къде? — запитах.

— „Дакота“.

Спомних си Бъдни вечер, когато стояхме до фонтана в Чери Хил. Голт сигурно ни е наблюдавал. Можел е да види полицейските светлини от стаята си.

— Той не може да си позволи да живее в „Дакота“ — казах.

— Помниш ли фалшивите му документи? — запита Марино. — Италианецът на име Бенели?

— Неговият апартамент ли е това?

— Да — отговори Уесли. — Господин Бенели очевидно е щастливият наследник на огромно семейно богатство. Управата на сградата смята, че сегашният наемател — Голт — е роднина от Италия. Там не задават прекалено много въпроси, а и той говорел с акцент. Положението е твърде удобно за него, защото господин Бенели не плаща наема си. Баща му го изпраща директно от Верона.

— Защо не влезете направо в „Дакота“ и не пипнете Голт там? — запитах. — ЕСЗ могат да направят това.

— Могат, но е по-разумно да не го правим. Прекалено рисковано е — отвърна Уесли. — Това не е война, Кей. Не искаме инциденти, а и сме обвързани от закона. В „Дакота“ има хора, които могат да пострадат. Не знаем къде се намира и самият Бенели. Може да е в същата стая.

— Да, опакован в найлонов чувал и затворен в сандък — намеси се Марино.

— Знаем къде е Голт и сградата е под наблюдение. Но Манхатън не е мястото, където бих избрал да заловя този тип. Ужасно много хора има. Ако започне стрелба, независимо колко си опитен, все някой ще пострада. Някой ще умре. Мъж, жена, дете, което просто е излязло в неподходящия момент.

— Разбирам — казах. — Съгласна съм с теб. Голт в апартамента ли е сега? И къде е Кари?

Уесли отговори:

— Никой от двамата не е бил видян, а и нямаме причина да подозираме, че Кари пътува с него.

— Е, не е използвал картата ми, за да й купи самолетен билет — казах. — Поне това знам със сигурност.

— Знаем, че Голт е бил в апартамента в осем часа тази вечер — съобщи ми Уесли. — Тогава е използвал линията и Луси го е пипнала.

— Тя го е пипнала? — възкликнах и погледнах към двамата мъже. — Пипнала го е отгук и сега я няма? Да не би да е започнала да действа заедно с ЕСЗ?

Представих си как Луси, облечена в черна униформа и ботуши, се качва на самолета във военна база „Андрюс“. Представих си я заедно с групата от пилоти, снайперисти и експерти по експлозивите и учудването ми нарасна.

Уесли ме погледна в очите.

— Тя е в Ню Йорк от два дни. Работи на компютъра на транспортната полиция. Оттам пипна и Голт.

— А защо не работи тук, където се намира КАИН?

Не исках Луси да е в Ню Йорк. Не исках дори да е в един и същи щат с Темпъл Голт.

— Транспортната полиция има великолепна и доста сложна компютърна система — отговори Уесли.

— Те имат някои неща, с които ние не разполагаме, док — добави Марино.

— Какво например?

— Компютърна карта на цялата система на метрото.

Марино се наведе към мен и облегна ръце на коленете си. Разбираше как се чувствам. Виждах го по очите му.

— Смятаме, че Голт се придвижва точно по този начин.

Уесли обясни:

— Смятаме, че по някакъв начин Кари Гретхен е вкарала Голт в компютъра на транспортната полиция чрез КАИН. Той е получил възможността да си избира път из града през тунелите, така че да може да си намира дрога и да извършва престъпленията си. Имал е достъп до подробни диаграми, които включват гари, тунели и аварийни изходи.

— Какви аварийни изходи? — запитах.

— Подземната система има аварийни изходи, които водят вън от тунелите, ако случайно някой влак спре долу. Пътниците могат да бъдат изведени през аварийния изход, който ги качва над земята. В Сентръл Парк има доста подобни изходи.

Уесли стана и отиде до куфарчето си. Отвори го и извади дебел топ бяла хартия. Свали гумения ластик от нея и я разтвори. Видях сложните планове на системата на метрото в Ню Йорк, която включваше линии и постройки, изходи, кошчета за боклук, платформи. Диаграмите покриваха по-голямата част от пода на кабинета, някои бяха над три метра на дължина. Разгледах ги развълнувано.

— Това е от Франсис Пен — казах.

— Точно така — отговори Уесли. — А това, което е в компютъра, е още по-подробно. Например — каза той, като свали връзката си, клекна и посочи — през март 1979 година били свалени турникетите на номер 300 СВ. Това е ето тук. — Той ми показа на чертежа гарата на

110 улица и авеню „Ленъкс“. — А такава промяна се вкарва директно в компютъра на транспортната полиция.

— А това означава, че всички промени веднага се отразяват на компютърните карти — казах.

— Правилно — потвърди Уесли и придърпа чертежа на гарата на Осемдесет и първа улица, където се намираше природонаучния музей. — Причината да мислим, че Голт използва тези карти, е точно тук. — Той посочи един район на картата, който указваше аварийен изход много близо до Чери Хил. — Ако Голт е разглеждал този чертеж — продължи Уесли, — най-вероятно е избрал този аварийен изход за най-подходящ, когато е извършил убийството в Сентръл Парк. По този начин той и жертвата му са могли да минат незабелязани през тунелите, след като са напуснали музея, а когато са излезли в парка, са били съвсем близо до фонтана, където той е възнамерявал да разположи трупа. А това, което не може да се разбере, когато човек гледа тази тримесечна разпечатка, е, че в деня преди убийството ремонтната служба е заключила изхода, за да извърши необходимите поправки. Според нас тъкмо затова Голт и жертвата му са тръгнали откъм Рамбъл. Някои от отпечатъците от обувки в онзи район отговарят на техните. А следите са били намерени близо до аварийния изход.

— Значи трябва да се запиташ откъде той е знаел, че изходът на Чери Хил е заключен — добави Марино.

— Предполагам, че може първо да го е проверил — казах.

— Това не може да се направи, ако си над земята, тъй като вратите се отварят само откъм тунелите — възрази Марино.

— Възможно е да е бил в тунела и отвътре да е видял, че вратата е заключена — възпротивих се, защото усетих накъде водеше всичко това и никак не ми харесваше.

— Разбира се, че е възможно — търпеливо се съгласи Уесли. — Но транзитните ченгета непрестанно обикалят из тунелите, платформите и гарите, а никой не си спомня да е виждал Голт. Смятам, че той се придвижва долу с помощта на компютъра, докато не реши, че е дошъл моментът да се появи.

— И каква е ролята на Луси? — запитах.

— Да го манипулира — отговори Марино.

— Аз не съм компютърен специалист — добави Уесли, — но доколкото успях да схвана, тя е наредила нещата така, че когато Голт се включи към компютърната карта, всъщност вижда променената от Луси.

— Променена с каква цел?

— Надяваме се да му направим капан като на плъх в лабиринт.

— Мислех, че сте повикали ЕСЗ.

— Ще опитаме всичко, което трябва.

— Добре тогава, позволете ми да ви предложа и един друг план — казах. — Голт ходи до аптеката на улица „Хюстън“, когато се нуждае от пари.

Двамата мъже ме изгледаха стреснато, като че ли бях полудяла.

— Там майка му изпраща със запис пари на сестра му Джейн...

— Чакай малко — прекъсна ме Марино.

Но аз продължих:

— Опитах се да ви се обадя по-рано и да ви съобщя. Знам, че Темпъл е прибирал парите, защото госпожа Голт е изпратила пари и след смъртта на Джейн. И някой се е подписал за тях. Човек, който е знаел пробния въпрос.

— Чакай, чакай — отново ме прекъсна Марино. — Почакай една проклета минута. Да не би да искаш да ми кажеш, че копелето е очистило собствената си сестра?

— Да — отговорих. — Близначката си.

— Господи. Никой нищо не ми е казал.

Той погледна обвинително към Уесли.

— Ти пристигна тук две минути преди да арестуват Кей — обясни Уесли.

— Не съм била арестувана — възразих. — Второто й име било Джейн — добавих и им разказах цялата история.

— Това променя всичко — каза Уесли и се обади в Ню Йорк.

Беше почти единадесет часа, когато той затвори телефона. Изправи се и взе куфарчето, сака и радиото, които лежаха на бюрото му. Марино също се надигна от стола си.

— Екип три до екип седемнайсет — заговори Уесли в радиото.

— Седемнайсет.

— Тръгваме към вас.

— Да, господине.

— Идвам с вас — казах на Уесли.

Той ме погледна. Очевидно името ми не беше включено в първоначалния списък на пътуващите.

— Добре — съгласи се той. — Да вървим.

19.

Обсъдихме плана във въздуха, докато пилотът ни взеше към Манхатън. Нюйоркският офис на Бюрото щеше да постави агент под прикритие в аптеката на улица „Хюстън“ и Второ авеню, а двама агенти от Атланта щяха да бъдат изпратени в плантация „Лайв Оукс“. Всичко това ставаше още докато говорехме в микрофоните си.

Ако госпожа Голт поддържаше обичайния си график, парите трябваше да бъдат изпратени утре. А тъй като Голт нямаше откъде да научи, че родителите му знаят за смъртта на Джейн, той щеше да очаква пристигането на парите.

— Това, което той със сигурност няма да направи, е да вземе такси до аптеката — прозвуча гласът на Уесли в слушалките ми, докато гледах към тъмнината навън.

— Не се и съмнявам — съгласи се Марино. — Той знае, че всички освен английската кралица го търсят.

— Искаме той да слезе в метрото.

— Там долу изглежда по-рисковано — казах, като си мислех за Давила. — Няма светлина, а има трети релси и влакове.

— Знам — каза Уесли. — Но той има психиката на терорист. Не му пука кого ще убие. Не можем да си позволим престрелка в центъра на Манхатън посред бял ден.

Разбирах идеята му твърде добре.

— Добре, а как ще сме сигурни, че той минава през тунелите, за да стигне до аптеката? — запитах.

— Ще увеличим напрежението, но без да го плашим.

— Как?

— Утре в града ще има парад срещу престъпността.

— Подходящо — казах иронично. — През „Бауъри“ ли минава?

— Да. Лесно можем да променим маршрута, така че да минат по „Хюстън“ и Второ авеню.

Марино се намеси.

— Всичко, което трябва да направим, е да преместим пътните маркери.

— Транспортната полиция може да разпрати компютърна бележка, с която уведомява полицията в „Бауъри“, че в определено време ще има парад. Голт ще види на компютъра, че парадът ще мине през района в същото време, когато той трябва да прибере парите. Ще види, че станцията на Второ авеню временно е затворена.

Атомната електроцентрала в Делауеър блестеше като загорял реотан, а в хеликоптера проникваше студен въздух.

— Значи той ще знае, че моментът не е подходящ за пътуване над земята — казах.

— Точно така. Когато има парад, има и много ченгета.

— Тревожа се, да не би да реши да не си прибира парите — каза Марино.

— Ще ги прибере — каза Уесли уверено.

— Да — потвърдих. — Той е привикнал към крек, а наркотикът е много по-силен стимул от страха.

— Мислиш ли, че е убил сестра си заради парите? — запита Марино.

— Не — отговори Уесли. — Но малките суми, изпращани от майката, са още нещо, от което е решил да се възползва. В крайна сметка той е взел абсолютно всичко, което сестра му е имала.

— Не, не е — възразих. — Тя никога не е била зла като него. Това е било най-хубавото нещо, което е имала, и Голт не е могъл да й го отнеме.

— Пристигаме в Голямата ябълка^[1] с оръжия — долетя неясният глас на Марино.

— Чантата ми — казах. — Съвсем забравих.

— Утре сутринта ще поговоря с комисаря. Много рано сутринта.

Кацнахме на площадката за хеликоптери на Хъдсън, близо до самолетоносача „Интрепид“, който бе обкичен с коледни светлинки. Чакаше ни патрулна кола на транспортната полиция. Спомних си последното ни пристигане тук немного отдавна и първата среща с Франсис Пен. Спомних си кръвта на Джейн в снега, когато още не знаех ужасната истина за нея.

Отново пристигнахме в Спортния клуб.

— В коя стая е Луси? — обърнах се към Уесли, докато чакахме стареца, който изглеждаше така, като че ли цял живот е работил в нечовешки часове, да ни регистрира.

— Не е в стая — отговори той, докато взимаше ключовете.

Отдалечихме се от рецепцията.

— Добре — казах. — Каж ми.

Марино се прозя.

— Продадохме я на малка фабрика за облекло.

— Тя е под опека — усмихна се Уесли, когато месинговата врата на асансьора се отвори. — Отседнала е при Франсис Пен.

Влязох в стаята си, свалих костюма и го закачих на душа. Изгладих го грижливо, както бях правила последните две нощи, и се замислих дали да не го изхвърля, ако някога отново имам възможност да сменя дрехите си. Спах на широко отворени прозорци, под няколко одеяла. Станах в шест, преди да звънне будилникът. Изкъпах се и си поръчах геврек и кафе.

Уесли ми се обади в седем и малко след това двамата с Марино застанаха пред вратата ми. Слязохме във фойето, излязохме навън и се качихме в чакащата полицейска кола. Моят „Браунинг“ лежеше в куфарчето ми и се надявах, че Уесли ще уреди специалните разрешителни колкото се може по-бързо, защото не исках да нарушавам строгите нюйоркски закони за носене на оръжие.

— Ето какво ще направим — каза Уесли, докато пътувахме към долната част на Манхатън. — Аз ще прекарам сутринта на телефона. Марино, искам ти да си на улицата заедно с транзитните ченгета. Увери се, че проклетите маркировки са точно там, където трябва да бъдат.

— Ясно.

— Кей, искам ти да се присъединиш към Франсис Пен и Луси. Те ще имат директна връзка с агентите в Южна Каролина и онзи от аптеката. — Уесли погледна часовника си и добави: — Всъщност агентът в Южна Каролина трябва да стигне до плантацията след по-малко от час.

— Значи остава да се надяваме, че самият Голт няма да прецака положението — каза Марино.

Уесли погледна към мен.

— Когато оставих семейство Голт, те изглеждаха съгласни да помогнат — казах. — Не можем ли просто да изпратим парите от нейно име и да я държим далеч от случая?

— Можем — отговори Уесли. — Но колкото по-малко внимание привличаме, толкова по-добре. Госпожа Голт живее в малък град. Ако агентите отидат там и изпратят парите, някой може да проговори.

— И това може да стигне до ушите на Голт? — запитах скептично.

— Ако служителят на „Уестърн Юнион“ в Бюфърт подметне нещо на колегата си от Ню Йорк, той би могъл да направи нещо, с което да уплаши Голт. Не искам да поемаме подобен риск, затова колкото по-малко хора участват, толкова по-добре.

— Разбирам — казах.

— Има и друга причина, поради която искам да си с Франсис Пен — продължи Уесли. — Ако госпожа Голт реши да се намеси по някакъв начин, ти ще трябва да поговориш с нея и да я настроиш подходящо.

— Голт просто може да реши да отиде до аптеката при всяко положение — каза Марино. — Може да узнае, че парите няма да пристигнат чак когато стигне до гишето, ако случайно стане нещо и майка му ни прекара.

— Не знаем какво точно ще направи — каза Уесли. — Но според мен първо ще се обади по телефона.

— Тя трябва да изпрати парите — съгласих се. — На всяка цена трябва да го направи. А това е трудна работа.

— Да, става дума за сина й — потвърди Уесли.

— После какво ще стане? — запитах.

— Уредили сме парадът да започне в два. В миналото парите са били изпращани горе-долу по това време. ЕСЗ ще бъдат навън, някои от тях дори ще участват в парада. Ще има и други агенти и цивилни полицаи. Те ще се разположат най-вече в метрото и в районите, където има аварийни изходи.

— Ами аптеката? — попитах.

Уесли замълча за момент, после отговори:

— Естествено, и там ще имаме няколко човека. Но не искаме да арестуваме Голт вътре или някъде наблизо. Може да започне да стреля.

Ако трябва да има смъртен случай, надявам се да е само един, и то Голт да е потърпевшият.

— Единственото ми желание е аз да съм късметлията, който да го гръмне — каза Марино. — След това мога и да се пенсионирам.

— На всяка цена трябва да го вкараме под земята — повтори Уесли сериозно. — Не знаем с какво оръжие разполага в момента или колко човека може да убие с карате. Не знаем прекалено много неща. Но според мен той прекалява с кокаина и деградира все по-бързо. Не се страхува от нищо и затова е толкова опасен.

— Къде отиваме? — попитах.

Наблюдавах унилите сгради, покрай които минавахме. Дъждът ги правеше да изглеждат още по-грозни. Не беше хубав ден за парад.

— Пен е установила команден пост на улица „Блийкър“, което е близо до аптеката на „Хюстън“, но същевременно е на безопасно разстояние — отговори Уесли. — Екипът ѝ се е занимавал с това цяла нощ, внасяли компютърно оборудване и т.н. Луси е с тях.

— И това е в станцията на метрото?

Полицаят, който шофираше, ми отговори:

— Да, госпожо. Това е малка станция, която работи само през седмицата. През уикендите влаковете не спират тук, затова ще бъде тихо. Транспортната полиция има тук мини участък, който покрива „Бауъри“.

Той паркира пред стълбите, които водеха надолу към станцията. Тротоарите бяха изпълнени с хора, носещи чадъри или държащи вестници над главите си.

— Слезте долу и ще видите дървена врата вляво от турникетите. Точно до гишето за информация — каза полицаят и заговори в радиостанцията си: — Екип едно-единайсет.

— Едно-единайсет слуша — обади се диспечерът.

— Уведоми екип три.

Диспечерът се свърза и познах гласа на Франсис Пен. Тя знаеше, че сме пристигнали. Уесли, Марино и аз заслизахме внимателно по хлъзгавите стъпала. Дъждът заваля още по-силно. Постланият с плочки под вътре бе мокър и мръсен, но наоколо нямаше никой. Тревогата ми нарасна.

Минахме покрай гишето за информация и Уесли почука по дървената врата. Тя се отвори и детектив Майер, с когото се бях

запознала в моргата след смъртта на Давила, ни въведе в малката стая, превърната в контролна зала. На дълга маса бяха наредени телевизионни монитори, а племенницата ми седеше до помощна масичка, оборудвана с телефони, компютри и радиотехника.

Франсис Пен, облечена с тъмен униформен пуловер и панталон, също като подчинените си, се приближи до мен и топло стисна ръката ми.

— Кей, толкова се радвам, че си тук — каза тя.

Беше изпълнена с нервна енергия.

Луси бе погълната от четирите монитора, всеки от които показваше различна част от подземната система.

Уесли се обърна към началник Пен:

— Трябва да отида до офиса. Марино ще е навън с вашите хора, както вече решихме.

Тя кимна.

— Ще оставим доктор Скарпета тук.

— Много добре.

— Как точно ще действаме нататък? — запитах.

— Ще затворим станцията на Второ авеню, която се намира точно при аптеката — отговори началник Пен. — Ще блокираме изхода с пътни маркери и дървени прегради. Не можем да рискуваме сблъсък там, където има цивилни. Очакваме го да дойде през тунела, откъм северната част, или да си тръгне по този начин. По-вероятно е да бъде привлечен от Второ авеню, ако там е затворено. — Тя спря и погледна към Луси. — По-ясно ще ти стане, когато племенницата ти го покаже на екрана.

— Значи се надявате да го пипнете някъде в тази станция — казах.

— Така се надяваме — потвърди Уесли. — Ще имаме хора там в тъмнината. ЕСЗ ще са навсякъде наоколо. Важното е да го заловим далеч от хората.

— Разбира се — съгласих се.

Майер ни наблюдаваше внимателно.

— Как разбрахте, че жената от парка е сестра му? — запита той, като ме гледаше право в очите.

Разказах му набързо, после добавих:

— Ще направим ДНК тест, за да потвърдим това.

— Не мисля, че ще стане — каза той. — Чух, че в моргата загубили кръвта и другите й органи.

— Къде го чухте? — попитах.

— Познавам няколко човека, които работят там. Детективи от отдела за изчезнали хора.

— Ще я идентифицираме — казах, като го наблюдавах внимателно.

— Е, ако питате мен, хич няма да е хубаво.

Франсис Пен слушаше внимателно. Усетих, че и двете сме достигнали до едно и също заключение.

— Защо казваш такова нещо? — попита го тя.

Майер се ядосваше все повече.

— Заради начина, по който работи скапаната система в тоя шибан град. Залавяме го тук. Обвиняваме го в убийството на онази дама, защото няма достатъчно доказателства да го обвиним в убийството на Джими Давила. А в Ню Йорк няма смъртна присъда. Случаят става още по-слаб, ако дамата няма име и никой не знае коя е тя.

— Думите ви звучат така, сякаш искате случаят да е слаб — каза Уесли.

— Да. Звучат така, защото така искам да бъде.

Марино се вторачи в него учудено и каза:

— Мръсникът пречука Давила със собствения му пистолет. Според мен Голт би трябвало да бъде изпечен на електрическия стол за това.

— Дяволски прав си — съгласи се Майер и стисна челюсти. — Той пречука ченге. Дяволски добро ченге, което сега е обвинено в какви ли не дивотии, защото обикновено става така, когато те очистят, докато си изпълняваш дълга. Хората, политиците, отдел „Вътрешни разследвания“ — всички спекулират. Всеки си има някаква своя цел. Ще бъде много по-добре, ако Голт бъде изправен пред съда във Вирджиния, отколкото тук.

Той отново погледна към мен. Разбрах какво е станало с пробите на Джейн. Детектив Майер бе накарал приятелите си в моргата да му направят услуга в името на убития си другар. Макар да бяха постъпили ужасно неправилно, почти не можех да ги обвинявам.

— Във Вирджиния има електрически стол, а Голт е извършил няколко убийства и там — продължи той. — Всички казват, че доктор Скарпета в много случаи е успявала да убеди съдебните заседатели да обвинят такива животни в убийство първа степен. Само че ако копелето бъде съдено в Ню Йорк, вие вероятно няма да дадете показания, нали?

— Не знам — отговорих.

— Ето. Тя не знае. А това означава — забрави го. — Той се огледа наоколо, като че ли бе защитил тезата си и никой нямаше право да я оспорва. — Този задник трябва да потегли към Вирджиния и да бъде опечен там, ако първо някой от нас не свърши работата тук.

— Детектив Майер — кротко каза Франсис Пен. — Трябва да поговоря с вас насаме. Да отидем в офиса ми.

Те ни напуснаха през задната врата. Франсис щеше да го свали от случая, тъй като той не можеше да бъде контролиран. Щеше да подаде оплакване срещу него и вероятно да го отстрани от работа за известно време.

— Изчезваме — каза Уесли.

— Да — потвърди Марино. — Следващият път, когато ни видите, ще бъде по телевизията.

Говореше за мониторите в контролната стая.

Свалих си палтото и ръкавиците и тъкмо щях да заговоря Луси, когато задната врата се отвори и се появи Майер. Той вървеше с бързи, ядосани крачки към мен.

— Направете го за Джимбо — каза той разчувствано. — Не позволявайте на онзи задник да се измъкне. — Вените по врата му пулсираха. Той вдигна поглед към тавана. — Съжалявам — каза Майер задавено, преглътна сълзите си, отвори вратата и си тръгна.

— Луси? — казах, когато останахме сами.

Тя тракаше по клавишите на компютъра и бе абсолютно съсредоточена в него.

— Здравсти — отговори кратко тя.

Отидох до нея и я целунах по главата.

— Седни — покани ме Луси, без да отмести очи от работата си.

Огледах мониторите. Имаше стрелки за влаковете, отиващи към Манхатън, Бруклин, Бронкс и Куинс, и сложни диаграми, показващи улици, училища и медицински центрове. Всички бяха номерирани.

Седнах до нея и извадих очилата от куфарчето си. Франсис Пен се появи с разстроено лице.

— Не беше забавно — каза тя, като застана зад нас, а пистолетът на колана ѝ почти докосна ухото ми.

— Какви са тези проблясващи символи, които приличат на вити стълби? — попитах и посочих към екрана.

— Това са аварийни изходи — отговори началник Пен.

— Можете ли да ми обясните какво точно правите? — помолих.

— Луси, ще оставя ти да обясниш — предложи Франсис.

— Всъщност е много просто — каза Луси, макар никога да не ѝ вярвах, когато твърдеше подобно нещо. — Смятаме, че Голт също разглежда тези карти. Затова го оставям да види това, което аз искам.

Тя натисна няколко клавиша и пред мен се появи друга част от метрото, със символите си и дългите очертания на линиите. Луси написа нещо и се появи един от изходите, оцветен в червено.

— Това е маршрутът, по който смятаме, че ще поеме — каза тя. — Логиката насочва на мисълта, че той ще влезе в метрото оттук. — Луси посочи към монитора вляво от нея. — Това е за станцията на природонаучния музей. Както виждаш, има три аварийни изхода близо до планетариума „Хейдън“ и един до апартаментите „Бересфърд“. Той също така може да отиде на юг по-близо до апартаментите „Кенилуърт“ и да влезе в тунела по този начин, а после да избере която си иска платформа, когато стане време да се качи на влака. Не съм променяла нищо в тези карти — продължи Луси. — По-важно е да го объркаме в другия край, когато стигне до „Бауъри“.

Тя натискаше клавишите светкавично и на всеки монитор един след друг се появяваха образи. Луси можеше да ги размества и манипулира, като че ли бяха играчки, които въртеше в ръцете си. На централния монитор пред нея имаше осветен символ на аварийен изход, а около него бе нарисован квадрат.

— Смятаме, че това е дупката му — възобнови обясненията си Луси. — Това е аварийен изход на мястото, където Трето и Четвърто авеню влизат в „Бауъри“ — посочи тя. — Тук зад голямата тухлена постройка. Сградата принадлежи на фондацията „Купър Юнион“.

Началник Пен се намеси:

— Имаме сериозна причина да мислим, че той редовно използва този изход. Открихме, че по изхода са направени известни подобрения.

Сгънато парченце алуминиево фолио бе грижливо пъхнато между вратата и рамката, така че да осигури достъп откъм земята. Също така това е най-близкият изход до аптеката — продължи Франсис. — Скрит е тук зад сградата, всъщност е в задната уличка между кофите за боклук. Голт може да влиза и излиза, когато си иска. Не е твърде вероятно някой да го види дори на дневна светлина.

— Има и нещо друго — добави Луси. — На площад „Купър“ има известен музикален магазин. Музикален магазин „Карл Фишър“.

— Точно така — потвърди началник Пен. — Един от работещите там си спомня Джейн. От време на време влизала в магазина и разглеждала. Това било през декември.

— Някой говорил ли е с нея? — попитах, като си я представих и се натъжих.

— Спомнят си само, че се интересувала от джаз. Лошото е, че не знаем какви са връзките на Голт в този район. Може да са по-сериозни, отколкото си мислим.

— Това, което направихме, е да премахнем този аварийен изход — каза Луси. — Полицията го заключи и край.

Тя натисна още няколко клавиша. Символът вече не светеше, а надписът до него гласеше: „Негоден“.

— Струва ми се, че това е добро място, където да го заловим — казах. — Защо не го хванем там зад сградата на „Купър Юнион“?

— По същата причина — отговори началник Пен. — Прекалено близо е до оживен район, а ако Голт успее да се пъхне обратно в тунела, може да навлезе много дълбоко в него. Буквално в недрата на „Бауъри“. Преследването ще е твърде опасно и може да не го хванем. Предполагам, че той познава пътя тук долу по-добре от самите нас.

— Добре — съгласих се. — Какво ще стане тогава?

— След като не може да използва любимия си изход, той има две възможности. Може да си избере друг изход, който е по-далеч на север. Или може да продължи пътя си през тунелите и да излезе на платформата на Второ авеню. Не смятаме, че ще използва друг аварийен изход, защото това ще го накара да върви на открито прекалено дълго време. А щом има парад, значи наоколо ще има и много ченгета. Теорията ни е, че той ще остане в тунелите колкото се може по-дълго.

— Точно така — каза Луси. — Идеално е. Той знае, че станцията е затворена временно. Никой няма да го види, когато дойде откъм

линията. А после ще се озове съвсем близо до аптеката, практически в съседната врата. Взима си парите и си тръгва по обратния път.

— Възможно е — казах. — Но може и да не постъпи така.

— Той знае за парада — каза Луси разпалено. — Знае, че станцията на Второ авеню е затворена. Знае, че аварийният изход, който обикновено използва, е заключен и обявен за негоден. Знае всичко, което ние искаме той да знае.

Погледнах я скептично.

— Моля те, кажи ми откъде си толкова сигурна.

— Изработих нещата така, че получавам съобщение в секундата, когато някой проникне в тези файлове. Знам, че във всичките е влизано и знам кога — отговори тя и в очите ѝ проблесна гняв.

— Не може ли някой друг да го е направил?

— Абсолютно невъзможно.

— Кей — намеси се Франсис Пен, — има и друго. Погледни тук. — Тя насочи вниманието ми към телевизионните монитори, поставени върху дългата, висока маса. — Луси, покажи ѝ.

Луси натисна клавишите и телевизорите заработиха. Всеки показваше различна станция на метрото. Виждах преминаващите хора. Чадърите бяха затворени и прибрани. Разпознах пазарски торби от „Блумингдейл“, хранителния магазин „Дийн и Делука“, и деликатесния магазин на Второ авеню.

— Дъждът е спрял — казах.

— Виж сега — нареди ми Луси.

Тя написа няколко команди и синхронизира телевизорите с компютърните диаграми. Когато едната се появи на екрана, появяваше се и другата.

— Това, което мога да направя — обясни ми тя, — е да действам като ръководител на полети. Ако Голт извърши нещо неочаквано, веднага мога да осъществя контакт с ченгетата и федералните агенти по радиото.

— Например, ако не дай си боже, Голт се измъкне и навлезе по дълбоко в системата, покрай тези линии — посочи към картата началник Пен, — Луси може да информира полицаите по радиото, че там има дървена бариера в дясната част. Или платформата свършва, има аварийен изход, пътека, или сигнална кула.

— Това е в случай, че той избяга и се наложи да го преследваме из ада, където уби Давила — казах. — Тоест, ако се случи най-лошото. Франсис Пен погледна към мен.

— А кое е най-лошото, когато си имаш работа с него?

— Моля се вече да сме го виждали — казах.

— Знаеш ли, че транспортната полиция има специална телефонна система — показа ми Луси. — Ако номерата са в компютъра, можеш да се обадиш където си искаш по света. А най-страхотното е с 911. Ако го набереш, докато си над земята, обаждането отива в управлението. А ако се обадиш от метрото, обаждането отива в транспортната полиция.

— Кога затваряте станцията на Второ авеню? — обърнах се към началник Пен и се надигнах.

Тя погледна часовника си.

— След по-малко от час.

— Влаковете ще продължат ли да вървят?

— Разбира се — отговори тя. — Просто няма да спират тук.

[1] Ню Йорк. — Б.пр. ↑

20.

Парадът срещу престъпността започна навреме с петнайсет църковни групи и разнообразен контингент мъже, жени и деца, които искаха да си върнат спокойния живот и кварталите. Времето се бе влошило, вятърът набиваше сняг в очите и подкарваше хората към такситата или метрото, тъй като бе прекалено студено за разходка.

В два и петнайсет Луси, Франсис Пен и аз седяхме в контролната стая, където работеше всеки монитор, телевизор и радио. Уесли се намираще в една от колите на Бюрото, боядисана като жълто такси и оборудвана с радио, скенери и други приспособления за наблюдение. Марино беше на улицата с ченгетата от транспортната полиция и цивилните агенти на ФБР. ЕСЗ бе разпределен между „Дакота“, аптеката и улица „Блийкър“. Не бяхме абсолютно сигурни в нищие местонахождение, тъй като никой навън не стоеше неподвижно, а ние бяхме вътре, без да помръдваме.

— Защо никой не се обажда? — измрънка Луси.

— Не са го видели — отговори началник Пен, която беше напрегната, но спокойна.

— Предполагам, че парадът е започнал — казах.

Франсис отвърна:

— Сега са на „Лафайет“ и вървят насам.

Тя и Луси носеха предаватели, включени в базовата станция на различни канали.

— Добре, добре — каза Франсис Пен и седна по-изправено. — Забелязали са го. Платформа номер седем — извика тя на Луси, чиито пръсти полетяха по клавишите. — Влязъл в системата от тунел, който минава под парка.

Платформа номер седем се появи на черно-белия телевизор. Загледахме се във фигура в дълго тъмно палто. Носеше ботуши, шапка и тъмни очила и стоеше по-далеч от другите пътници в края на платформата. Луси изкара нов образ на екрана, а началник Пен остана на радиото. Наблюдавах пътниците, които се разхождаха, седяха,

четяха и стояха. Чу се писък на влак, който след малко намали и спря. Вратите се отвориха и той се качи.

— Накъде отива? — попитах.

— На юг. Идва право насам — отговори Франсис Пен развълнувано.

— На влак „А“ е — каза Луси, разглеждайки мониторите.

— Точно така. — Франсис Пен заговори по радиото. — Той може да стигне само до площад „Вашингтон“ — съобщи тя на някого. — После може да се прехвърли и да вземе влак „Е“ до Второ авеню.

Луси каза:

— Ще проверяваме станциите една след друга. Не знаем къде може да слезе. Но трябва все някъде да го направи, за да може да се върне обратно в тунела.

— Ще слезе, ако дойде към Второ авеню — обясни Франсис по радиото. — Не може да вземе влака оттам, тъй като той не спира на тази станция.

Луси действаше с мониторите. На кратки интервали те показваха различни станции, докато влакът, който не виждахме, вървеше право към нас.

— Не е на Четиридесет и втора — каза Луси. — Не го виждаме на гара „Пен“ или на Тридесет и четвърта.

Мониторите проблясваха и показваха платформи и хора, които не знаеха, че ги наблюдават.

— Ако е останал на този влак, трябва да е на Четиринадесета улица — каза началник Пен.

Но ако беше, не слезе, или поне ние не го видяхме. После късметът се промени неочаквано.

— Мили боже — каза Луси. — Той е на гара „Гранд Сентръл“. Как, по дяволите, е стигнал дотам?

— Сигурно е завил на изток, което ние не очаквахме, и е пресякъл „Таймс Скуеър“ — отвърна началник Пен.

— Защо? — запита Луси. — Това е нелогично.

Франсис се обади на екип две, където беше Бентън Уесли. Попита го дали Голт вече се е обаждал в аптеката. Тя свали слушалките и остави микрофона така, че да можем да чуваме разговора.

— Не, досега не се е обаждал — отговори Уесли.

— Нашите монитори току-що го засякоха на „Гранд Сентръл“ — обясни Франсис.

— Какво?

— Не знам защо е тръгнал по този път. Но има адски много алтернативни маршрути, по които би могъл да поеме. Всъщност може да слезе навсякъде, където си поиска.

— Страхувам се, че е така — съгласи се Уесли.

— Как е в Южна Каролина? — запита началник Пен.

— Всичко е наред. Птичката излетя и кацна.

Госпожа Голт бе изпратила парите или Бюрото го бе направило вместо нея. Гледахме внимателно, докато единственият ѝ син се возеше във влака заедно с невинни хора, които не подозираха, че той е истинско чудовище.

— Чакай малко — продължи да предава информация Франсис Пен. — Той е на Четиринадесета улица и площад „Юнион“, отива на юг право към вас.

Мисълта, че не можехме да го спрем, ме подлудяваше. Виждахме го, но това не ни вършеше никаква работа.

— Струва ми се, че той доста често сменя влаковете — каза Уесли.

— Отново изчезна — съобщи Франсис Пен. — Влакът тръгна. Пред мен на екрана е „Астор Плейс“. Това е последната спирка, освен ако не мине покрай нас, за да слезе в „Бауъри“.

— Влакът спира — съобщи Луси.

Наблюдавахме слизащите пътници, но не видяхме Голт.

— Добре, сигурно е останал във влака — обяви Франсис Пен в микрофона.

— Загубихме го — възкликна Луси.

Тя започна да сменя картините така, както отегчен човек прехвърля телевизионните канали. Не го видяхме.

— Мамка му — измърмори тя.

— Къде може да е? — озадачи се Франсис. — Трябва все отнякъде да излезе. Ако ще ходи в аптеката, не може да използва изхода на „Купър Юнион“. — Тя погледна към Луси. — Това е. Вероятно ще се опита. Но няма да излезе. Изходът е абсолютно безопасен. Но той може и да не знае.

— Трябва да знае — възрази Луси. — Прочете всички електронни съобщения, които изпратихме. — Тя продължи да сменя каналите. Все още не можехме да го видим, а радиото мълчеше напрегнато. — По дяволите — изруга Луси. — Трябва да е на линия номер шест. Хайде отново да огледаме „Лафайет“ и „Астор Плейс“.

Това не свърши работа.

Седяхме мълчаливо известно време и наблюдавахме затворената дървена врата, която водеше към празната станция. Над нас стотици хора вървяха по мокрите улици, за да покажат с демонстрацията си, че им е писнало от престъпления. Започнах да разглеждам картата на метрото.

Началник Пен каза:

— Сега би трябвало да е на Второ авеню. Вероятно е слязъл по-рано или по-късно и е изминал останалата част от пътя през тунела.

Сетих се нещо ужасно.

— Той би могъл да направи същото и тук. Не сме толкова близо до аптеката, но също сме на линия номер шест.

— Да — потвърди Луси и се обърна към мен. — Пътят оттук до „Хюстън“ е съвсем кратък.

— Но ние сме затворени.

Луси отново зачука по клавишите.

Станах от стола и погледнах към Франсис Пен.

— Тук сме сами. Само ние трите. Влаковете не спират на тази станция през уикенда. Няма никой. Всички са на Второ авеню и аптеката.

— Базова станция до екип две — каза Луси в радиото.

— Екип две — отговори Уесли.

— Всичко ли е наред? Загубихме го.

— Изчакайте.

Отворих куфарчето и извадих пистолета си. Заредих го и спуснах предпазителя.

— Къде точно се намирате? — запита го Пен. — Чакаме при аптеката.

Образите по екраните се сменяха лудешки, докато Луси се опитваше да открие Голт.

— Чакайте. Чакайте — каза Уесли.

После чухме гласа на Марино.

— Струва ми се, че го пипнахме.

— Пипнахте го? — възкликна учудено Франсис по радиото. —
Къде е?

— Влиза в аптеката — отговори Уесли. — Изчакайте една минута.

Последва тишина. После Уесли каза:

— Той е до тезгяха и взима парите. Изчакайте.

Зачакахме, потънали в нервно мълчание. Минаха три минути. Уесли се върна на радиото.

— Тръгва си. Ще го заобиколим веднага щом влезе в терминала.

— Как е облечен? — попитах. — Сигурни ли сме, че това е същият човек, който се качи на станцията на музея?

Никой не ми обърна внимание.

— О, господи — внезапно извика Луси.

Погледнахме към екраните. Видяхме платформите на станцията на Второ авеню и ЕСЗ, които изскочиха от тъмнината. Облечени в тъмни униформи и войнишки ботуши, те се затичаха по платформата и нагоре по стълбите, водещи към улицата.

— Нещо се е объркало — каза началник Пен. — Искат да го хванат над земята.

По радиото се чуха гласове.

— Пипнахме го.

— Опитва се да избяга.

— Добре, добре, пипнахме го.

— Сложихте ли му белезниците?

В контролната стая изпищя сирена. Светлините по тавана проблеснаха в кървавочервено, а на компютърния екран се появи червен код 429.

— Тревога! — извика Франсис Пен. Пострадал полицай! Натиснал е копчето за тревога на радиото си.

Тя се загледа в екрана стреснато.

— Какво става? — обади се Луси по радиото.

— Не знам — изпраща гласът на Уесли. — Нещо се обърка. Изчакайте.

— Не е там. Тревогата не е на Второ авеню — каза Франсис Пен учудено. — Кодът на екрана принадлежи на Давила.

— Давила? — запитах глупаво. — Джими Давила?

— Той беше номер 429. Това е неговият код. Ето тук.

Вторачихме се в екрана. Проблясващият червен код бързо променяше местонахождението си по компютърната карта. Учудих се, че никой преди не се беше сетил за това.

— Радиото на Давила беше ли у него, когато откриха трупа му? — запитах.

Началник Пен не реагира.

— Голт го е взел — казах. — Радиото на Давила е у него.

Гласът на Уесли се чу отново, но той не знаеше нищо за проблема ни. Нямаше откъде да знае и за тревогата.

— Не съм сигурен, че сме го хванали — съобщи Уесли. — Не знам кого сме хванали.

Луси ме погледна напрегнато.

— Кари — каза тя. — Не са сигурни дали са хванали Голт или нея. Те сигурно пак са облечени еднакво.

Седяхме в малката контролна стая без прозорци и без хора наоколо, и наблюдавахме червения код за тревога, който все повече се приближаваше към нас.

— Намира се в южния тунел и се насочва към нас — каза Франсис с нарастващо притеснение.

— Тя не е получила съобщенията, които изпратихме — сети се Луси.

— Тя? — запита Франсис и я изгледа учудено.

— Тя не знае за парада, нито че Второ авеню е затворено — продължи Луси. — Може да е пробвала аварийния изход, но не е успяла да излезе, тъй като е затворен. Затова е останала под земята и е обикаляла долу, откак я видяхме на станция „Гранд Сентръл“.

— Не видяхме Голт или Кари на платформите на близките до нас станции — казах. — А и не знаем, че това е тя.

— Има толкова много спирки — намеси се Франсис Пен. — Някой може да е слязъл някъде, а ние просто не сме го видели.

— Голт я е изпратил до аптеката — казах изнервено. — Той някак си знае всяко проклето нещо, което правим.

— КАИН — промърмори Луси.

— Да. Това, а и вероятно ни е наблюдавал.

Луси наблюдаваше нашето място, станцията на улица „Блийкър“, на телевизионния екран. Три от мониторите показваха платформата и

турникетите от различни ъгли, но единият монитор бе тъмен.

— Нещо блокира една от камерите — таза тя.

— По-рано беше ли блокирана? — запитах.

— Не и когато дойдохме тук — отговори тя. — Но отдавна не сме наблюдавали нашата станция. Нямаше причина да проверяваме и нея.

Загледахме червения код, който бавно се придвижваше напред.

— Не трябва да говорим по радиото — обърнах се към Пен. — Той също има радио — добавих, защото знаех, че червеният код на екрана е Голт, не се съмнявах в това. — Радиото му работи и той чува всяка дума, която си казваме.

— Защо светлината за тревога още работи? — запита Луси. — Да не би тя да иска да знаем къде се намира?

Погледнах към нея. Луси изглеждаше така, като че ли е в транс.

— Копчето може да е натиснато случайно — каза Франсис Пен. — Ако не знаеш за него, няма да разбереш, че е за тревога. А тъй като алармата е беззвучна, може да си го включил и да не знаеш за това.

Не вярвах, че това е станало случайно. Голт идваше към нас, защото искаше да бъде тук. Той беше акула, плуваща през тъмнината на тунела. Спомних си думите на Ана за зловещите му подаръци за мен.

— Намира се почти до сигналната кула — посочи към екрана Луси. — Мамка му, това е доста близо.

Не знаехме какво да направим. Ако се обадим на Уесли, Голт щеше да ни чуе и отново да изчезне в тунелите. Ако не осъществяхме контакт, хората ни нямаше да знаят какво става тук. Луси застана до вратата и леко я откряна.

— Какво правиш? — почти изпищях.

Тя бързо затвори.

— Това е дамската тоалетна. Предполагам, че някой от чистачите е подпрял вратата, докато чисти, и я забравил така. Вратата блокира камерата.

— Видя ли някого навън? — попитах.

— Не — отговори тя с омраза в погледа. — Те смятат, че са я пипнали. Откъде знаят, че не е Голт? Може радиото на Давила да е у нея. Познавам я. Тя вероятно знае, че съм тук.

Франсис Пен се обърна към мен напрегнато:

— В офиса има оръжия.

— Добре.

Върнахме се бързо в малката, претъпкана стаичка с очуканото старо бюро и стол. Франсис отвори един шкаф и извадихме пушки, кутии с патрони и противокуршумни жилетки. Останахме в офиса само няколко минути, но когато се върнахме в контролната стая, Луси я нямаше.

Погледнах към телевизионните монитори и видях как на четвъртия се появява картина, когато някой затвори вратата на дамската тоалетна. Проблясващият червен код вече се намираще съвсем близо до нас. Всяка секунда можеше да е на платформата. Потърсих браунинга си, но го нямаше на масата, където го бях оставила.

— Тя е взела пистолета ми — казах учудено. — Излязла е навън. Тръгнала е след Кари.

Заредихме пушките бързо, но не си дадохме труда да облечем жилетките. Ръцете ми бяха несръчни и ледени.

— Трябва да се свържем с Уесли — казах разтревожено. — Трябва да направим нещо, за да ги докараме тук.

— Не можеш да излезеш навън сама — каза Франсис.

— Не мога да оставя Луси сама.

— И двете ще отидем. Вземи си фенер.

— Не. Ти намери помощ. Докарай някого тук.

Изтичах навън, без да знам какво ще намеря. Станцията беше безлюдна. Заставах неподвижно с готово оръжие. Забелязах камерата, поставена до покритата със зелени плочки стена до тоалетните. Платформата беше празна. Чух влак в далечината. Той профуча покрай мен, без да намали, защото не спираше тук в събота. През прозорците видях пътниците, които дремеха или четяха. Изглежда, никой не забеляза въоръжената жена или не си помисли, че това е странна гледка.

Зачудих се дали Луси не е в тоалетната, но това ми се стори абсолютно нелогично. Точно до контролната стая, вътре в скривалището ни, имаше тоалетна. Приблжих се до платформата с разтуптяно сърце. Температурата бе много ниска, а аз бях без палто. Пръстите ми се вкочаниха около пушката.

Помислих си облекчено, че Луси може да е отишла за помощ. Вероятно е затворила вратата на тоалетната и е изтичала към Второ авеню. Но ако не го бе направила? Вторачих се в затворената врата, но не ми се искаше да вляза вътре.

Приблжих се натам стъпка по стъпка. Искеше ми се да носех пистолет. Пушката беше неудобна в тесни помещения. Когато стигнах до вратата, сърцето ми туптеше в гърлото. Хванах дръжката, дръпнах я рязко и се хвърлих вътре с насочено оръжие. Районът около мивките беше празен. Не чух никакъв звук. Погледнах под вратите и задържах дъха си, когато видях син панталон и чифт работни ботуши от кафява кожа, прекалено големи, за да са женски. Изтропа метал.

Насочих пушката и с треперещ глас извиках:

— Излез с вдигнати ръце!

Голям гаечен ключ изтрака по пода. Техникът, облечен в гащеризон и яке, изглеждаше така, сякаш ще получи инфаркт, когато излезе от тоалетната. Очите му щяха да изскочат, докато гледаше стреснато към пушката.

— Просто поправях клозета. Нямам никакви пари — каза той ужасено, без да свали ръцете си.

— Попаднали сте в полицейска операция — извиках, като насочих пушката към тавана и сложих предпазителя. — Трябва веднага да излезете оттук.

Нямаше нужда да го казвам втори път. Техникът дори не събра инструментите си, а излетя по стълбите към улицата. Тръгнах отново по платформата. Видях всяка една от камерите и се зачудих дали Франсис Пен ме вижда на екрана. Тъкмо щях да се върна в контролната стая, когато погледнах към тъмните релси и ми се стори, че чувам гласове. Внезапно чух шум от борба и нещо като стон. Луси започна да пищи.

— Не! Не! Недей!

Силният удар прозвуча като експлозия в метален барабан. В тъмнината, откъдето дойде звукът, се посипаха искри, а лампите в станцията примигнаха.

* * *

Покрай релсите нямаше светлина и не можех да виждам, защото не смеех да светна с фенера си. Опипвах пътя предпазливо. Спуснах се внимателно по тесните метални стълби, които водеха в тунела.

Докато напредвах бавно и дишах тежко, но тихо, очите ми започнаха да се приспособяват. Виждах, макар и лошо, формите на сводове, релси и циментови площадки, където живееха бездомните. Краката ми се ровеха в боклук и вдигаха силен шум, когато сритваха метални или стъклени предмети.

Държах пушката напред, за да предпазя главата си от някой предмет, който можеше да не забележа. Усещах миризма на боклук и горяща плът. Колкото по-навътре влизах, толкова по-силна ставаше вонята. На северните релси се появи влак и освети мрака. Темпъл Голт се намираше на не повече от пет метра пред мен.

Държеше Луси през врата и бе опрял нож до шията ѝ. Недалеч от тях детектив Майер бе почти заварен за третата релса, а ръцете и челюстите му бяха сковани от електрическият ток, който течеше по мъртвото му тяло. Влакът отмина и отново потънахме в тъмнина.

— Пусни я — наредих и светнах фенерчето.

Голт се намръщи и закри очите си. Беше толкова блед, че приличаше на албинос. Видях малките мускулчета и сухожилия по голите му ръце, които държаха стоманения нож за дисекция, откраднат от бюро ми. Би могъл да пререже гърлото на Луси чак до гръбнака ѝ само за секунда. Тя се вторачи в мен ужасено.

— Тя не е онази, която искаш — казах и пристъпих по-близо.

— Не ми свети в очите — отвърна той. — Остави фенера долу.

Не загасих светлината, а бавно оставих фенера на циментовия ръб, където той проблесна неравномерно и освети изгорената, окървавена глава на детектив Майер. Зачудих се защо Голт не ми нареди да оставя и пушката. Вероятно не можеше да я види. Държах я насочена нагоре. Вече се намирах на около два метра от тях.

Устните на Голт бяха напукани и той подсмърчаше нервно. Беше мърляв и рошав. Зачудих се дали е превъртял напълно от прекалено много кокаин или липсата му. Носеше джинси, войнишки ботуши и черно кожено сако, което беше изцапано и разкъсано. На единия му ревер бе закачена брошката, която бе купил в Ричмънд няколко дни преди Коледа.

— Тя не ти трябва — казах, без да успея да спра треперенето на гласа си.

Ужасните му очи, изглежда, се фокусираха, а тънка вадичка кръв потече по врата на Луси. Затегнах хватката си върху оръжието.

— Пусни я. Тогава ще останем само ти и аз. Аз съм тази, която искаш.

Светлина проблесна в очите му и почти видях странния им син цвят в полумрака. Ръцете му внезапно се раздвижиха и силно блъснаха Луси към третата релса. Скочих към нея. Сграбчих пуловера ѝ и я дръпнах върху мен. Паднахме заедно на земята и пушката излетя от ръцете ми. Чу се силен шум и полетяха искри, когато алчната релса я грабна.

Голт се усмихна. Държеше браунинга ми в ръка и реши да изхвърли ножа. Той хвана пистолета с две ръце и го насочи към главата на Луси. Беше свикнал с неговия „Глок“ и очевидно не знаеше, че пистолетът ми има предпазител. Натисна спусъка, но нищо не стана. Голт се обърка.

— Бягай! — извиках на Луси и я бутнах. — Бягай!

Голт запъна ударника, но той вече бе запънат и нищо не стана. Вбесен той натисна спусъка отново, но пистолетът не проработи.

— Бягай! — изкрещях силно.

Бях на земята и не се опитах да се измъкна, защото смятах, че той няма да тръгне след Луси, ако аз съм тук. Той се мъчеше да оправи пистолета, като го разтърсваше нервно. Луси заплака и се запрепъва из тъмнината. Ножът беше близо до третата релса и се протегнах към него. Едър плъх пробяга по краката ми и се нарязвах на счупени стъкла. Главата ми беше опасно близо до ботушите на Голт.

Той не успя да се справи с пистолета и погледна към мен. Видях как се напрегна. Усещах мислите му и стиснах здраво студената стоманена дръжка. Знаех какво може да направи с краката си, а не можех да достигна гърдите му или някоя важна вена на врата, защото нямах време. Заставах на колене. Вдигнах ножа, когато той се приготви да ме ритне, и забих хирургическото острие в горната част на бедрото му. Хванах го с две ръце и срязвах колкото се може повече. Той запищя пронизително.

Артериална кръв оплиска лицето ми, когато издърпах ножа, и прерязаната бедрена артерия закърви в ритъма на ужасното му сърце.

Смъкнах се надолу и се дръпнах встрани, защото знаех, че ЕСЗ са го взели на мушка и чакат.

— Ти ме промуши — каза Голт с детска недоверчивост. Присвит на две, той гледаше шокирано кръвта, течаща по пръстите му, стиснали наранения крак. — Не иска да спре. Ти си лекарка. Накарай я да спре.

Погледнах към него. Главата под шапката бе обръсната. Сетих се за мъртвата му близначка и врата на Луси. Откъм тунела изтрещя снайпер и Голт падна близо до релсата, където се бе опитал да хвърли Луси. Идваше влак. Не му помогнах да се дръпне от релсите. Тръгнах, без да погледна назад.

Луси, Уесли и аз напуснахме Ню Йорк в понеделник. Хеликоптерът полетя първо на изток. Минахме над скалите и красивите къщи в Уестчестър и най-послед стигнахме зловещия, тъжен остров, който не съществуваше в никоя туристическа карта. Изпочупен комин се издигаше от развалините на стария тухлен затвор. Полетяхме над гробището за бездомни, а затворниците и надзирателите им вдигнаха глави към нас.

Хеликоптерът се сниши колкото можеше. Надявах се, че няма да бъдем принудени да кацнем. Не исках да съм около мъжете от остров Райкърс. Надгробните камъни приличаха на зъби, подаващи се от неокосената трева. Някой бе направил кръст от камъни. Близо до отворения гроб бе паркиран камион и работниците вадеха новия чамов ковчег.

Те спряха, за да погледнат нагоре, докато разсипахме въздуха с по-голяма сила от ветровете. Ние с Луси седяхме на задната седалка на хеликоптера и си държахме ръцете. Затворниците, заключени тук за зимата, не ни помахаха. Ръждясал ферибот се поклащаше по вълните и чакаше да занесе ковчега до Манхатън. Близначката на Голт щеше да прекоси реката. Най-послед Джейн си отиваше у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.